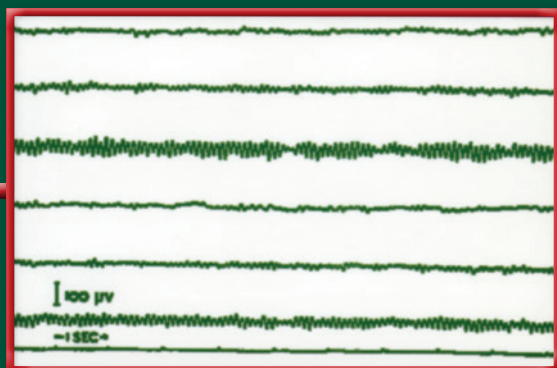
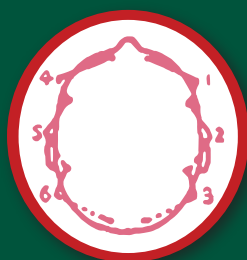

MUSLIMIN MIELEN YMMÄRTÄMINEN

HASSAN HATHOUT

Esipuhe

Ahmad Zaki Yamani

Muslimin mielen ymmärtäminen

MUSLIMIN MIELEN YMMÄRTÄMINEN

Hassan Hathout

Esipuhe

Ahmad Zaki Yamani

AP - American Trust Publications, USA

Tekijänoikeudet © Maaliskuu 1995

American Trust Publications

Kaikki oikeudet pidätetään

Painettu Yhdysvalloissa

Uudelleenpainos 1996, 1997, 1998, 2001, 2002, 2003,
2005 ja 2008

Kongressin Kirjaston Katalogijulkaisutiedot

Hathout, Hassan

Reading the Muslim Mind / Hassan Hathout;

with a foreword by Ahmad Zaki Yamani.

ISBN 0-89259-156-0 - ISBN 0-89259-157-9

BP161.2.H84

1994

297-dc20

94-46150

CIP

*Kansi: Tekijän suunnittelema kirjan kansi kuvaa aivosähkökäyrää,
joka on symbolinen kirjan otsikon kanssa.*

Suomenkielinen painos (2020):

Tekijänoikeudet

<http://islaminneuvontakeskus.fi>

Suomen islamilainen yhdyskunta

Lönnrotinkatu 22, 00120 Helsinki, Finland

Rabita.fi

ISBN 978-952-5951-13-4

978-952-5951-14-1 (pdf)

Paino ja taitto: Kirjapaino Bookcover Oy, Seinäjoki 2020

Kiitokset

Kiitän Jumalaa, joka teki tämän kirjan kirjoittamisesta viimein mahdollista, vaikka se tapahtuikin sairauden varjolla. Ilman sitä olisin ehkä jatkanut kirjoittamisen lykkäämisestä ikuisuuksiin vedoten ”kiireisiin”. Koraanin sanoin: *”Voi olla, ettet pidä jostakin asiasta, mutta Jumala tuo sen myötä paljon hyvää.”* (4:19)

Profeetta Muhammadin sanoi, ”Hän, joka on kiittämätön ihmisille, on kiittämätön Jumalalle.” Näin ollen kiittolisena tunnustan vaimoni Salonasin suurenmoisen avun, tuen, sekä kannustuksen, joka ei tosin yllättänyt minua. Tämähän on ollut 53-vuotisen avioliittomme kaava.

Kiitokset kuuluvat myös veljilleni sekä ystäväilleni, jotka kannustivat minua jatkuvasti kirjoittamaan, muistuttaen, että kirjoitettu työ on kestävämpää kuin puheiden pitäminen, vaikka ne ovatkin tarpeellisia.

Olen erityisen kiittollinen rakkaalle ystävälleni ja jalolle sielulle rva. Carol De Marsille, joka kävi vapaaehtoisesti läpi tekstiäni ja tarjosi arvokkaita toimituksellisia neuvoja.

Olen ikuisessa kiittollisuudenvelassa kustantajalleni, joka teki urakastani helpon ja miellyttävän.

Viimeisimpänä, muttei vähäisimpänä, kiitokset kollegalleni nti Hedab Al-Tarifille, joka jaksoi käsikirjoittaa ripeästi, eikä koskaan väsynyt tekstin muutos- ja korjauspyyntöihini. Palkitkoon Jumala heitä kaikkia.

Hassan Hathout

Sisällysluettelo

Esipuhe	<i>Hänen ylhäisyytensä Sheikki Ahmad Zaki Yamani</i>	9
Johdanto		27
Luku 1		
Jumala?		31
Luku 2		
Jumala on olemassa, entä sitten?		35
Luku 3		
Islam ja muut		43
Kirjan Ihmiset, juutalaiset ja kristityt		44
Opilliset erot		47
Juutalaiset		49
Kristityt		57
Luku 4		
Islaminuskon anatomiaa		75
Yleiskatsaus shariaan		75
<i>Sharian päämäärät</i>		78
<i>Kirkko ja valtio</i>		82
<i>Demokratia</i>		89
Sisäinen minuus		98
<i>Islamin viisi pylvästä</i>		98

<i>Islamilainen moraali</i>	110
<i>Maistiainen Koraanista</i>	111
Profeetan sanoin	118
Luku 5	
Elävät asiat	125
1. Uusi maailmanjärjestys	126
2. Perhe ja seksuaalinen vallankumous	144
3. Eutanasia	154
4. Jihad	161
5. Biolääketieteellinen etiikka	164
<i>Suvunjatkamiskysymykset,</i>	
<i>sekä syntyvyyden säännöstely</i>	164
<i>Elintenlahjoitus ja elinten siirto</i>	171
<i>Kuoleman määritelmä</i>	173
<i>Geenimuuntelu</i>	175
Epilogi	179
Sanasto	181

Esipuhe

Hänen ylhäisyytensä Sheikki Ahmad Zaki Yamani*

Islam erottuu muista maailman suurista uskonnoista siten, ettei sen nimi polveudu mistään heimosta tai henkilöstä, kuten juutalaisuus (*Juudeasta*) tai kristinusko (*Kristuksesta*) tai buddhalaisuus (*Buddhasta*). Islam ei saanut nimeänsä profeetta Muhammedista, Jumalan rauhaa ja siunausta hänelle. Siitä huolimatta, että jotkut entisaikojen itämaiset oppineet käyttivät termejä muhamettalaisuus ja muhamettilaiset, nämä eivät ole nimityksiä, joita muslimit hyväksyvät käytettäväksi uskostaan tai itsestään.

Nimitys islam tulee kahdesta käsitteestä: TASLIM eli alistuminen ja SALAM eli rauha. Tämä olemukseltaan kokonaisvaltainen ja erittäin toimiva ideologia määrittelee ihmisen ja hänen Luojansa välisen suhteen, samoin kuin ihmisten keskinäiset suhteet.

Ihmisen suhde Kaikkivaltiaaseen merkitsee ihmisen täydellistä alistumista Luojansa tahtoon. Tämä on islam-sanan olennainen ja yleinen sanoma, eikä tämä sanoma rajoitu uskoon, joka ilmestyi profeetta Muhammadin kautta. Itse asiassa Koraani viittaa moniin profeettoihin (Jumalan rauhaa heille kaikille), jotka edustivat muslimeja ennen meidän profeettaamme Muhammedia. Näin ollen Aabrahamin uskonto on islam, kuten Koraani meille lausuu:

“...teidän esi-isänne Aabrahamin usko. Juuri HÄN on nimennyt teidät menneinä aikoina, kuten tässä Kirjassakin muslimeiksi, jotta apostoli voi olla todisteena totuudesta teidän edessänne ja te voitte olla todisteena siitä koko ihmiskunnan edessä.” (Koraani 22:78)

Toisaalta islam-sanan toinen lähde on rauha, joka määrittää ihmisten keskinäisiä suhteita, ja vaatii toki suvaitsevuuutta ja armeliaisuutta. Profeettamme sanoo meille kuvaillessaan muslimeita, että “muslimi on hän, joka sanoin ja teoin pitää harmonisesti toiset muslimit turvassa”. Profeetta ylisti usein suvaitsevaisuutta ja suvaitsevia, kuten käy ilmi hänen sanoistaan: *“Jumala on armelias suvaitsevaiselle, hänelle, joka on suvaitsevainen myydessään ja suvaitsevainen ostaessaan.”*

Lainataksemme nykyaikaista sotilasfraasia, sodan taistelusaännöt määräävät, että muslimi saa taistelussa hyökätä ei-muslimin kimppuun ainoastaan, jos tämä uhkaa häntä. Se oli peruste, jolla muslimeille annettiin jumalallinen suostumus taisteluun. Koraanin sanoin:

“Lupa taisteluun on niillä, joita vastaan sotaa käydään väärin perustein – ja totisesti Jumalalla on valta auttaa heitä.” (22:39)

Muslimien ja ei-muslimien välinen suhde on yleensäkin, ja erityisesti Kirjan ihmisten välillä moniulotteinen kysymys, joka ansaitsee paljon enemmän keskustelua kuin tällaisessa johdannossa on mahdollista käydä. Sanottakoon kuitenkin tässä yhteydessä, että suvaitsevuus ja rauha ovat ne kaksoisperiaatteet, joille tämä suhde perustuu. Tämän määräävät nimenomaan

Koraanin tekstit ja Profeetan lausumat. Historian tapahtumat, jotka ovat ristiriidassa näiden periaatteiden kanssa ovat seurausta yksittäisistä muslimeista, eivät itse islamista, aivan kuten ei-kristillinen käyttäytyminen tulisi yhdistää yksittäisiin kristittyihin, eikä Jeesus Kristuksen opetukseen (Jumalan rauha hänelle).

Islamille on lisäksi ennen kaikkea ominaista, että muslimilla, jonka tulee elää rauhassa muiden kanssa, täytyy olla rauhassa myös itsensä kanssa. Tämä on väistämätön seuraus muslimin täydellisestä alistumisesta Jumalan tahtoon. Islam on ainutlaatuinen siinä, että se luo yhteensopivuutta ja harmoniaa elämän henkisen ja aineellisen puolen välille.

Muslimin käyttäytymistä aineellisissa kysymyksissä hallitsevat ja ohjaavat hänen uskonsa hengelliset opetukset, kuten sharian toiminta- tai käyttäytymissääntöjen tutkijat hyvin tietävät. Islamin jumalanpalvelus on puolestaan sekoitus verbaalista rukousta ja kehonliikkeitä, joiden tarkoitus on vahvistaa ja painottaa hengellistä merkitystä. Esimerkiksi muslimien päivittäiset rukoukset sisältävät useita kehon liikkeitä. Näistä ruku (kumarrusasento) kuvaa muslimin nöyryyttä Herransa suuruuden edessä, hänen toistaessaan sanoja, jotka on säädetty tätä asentoa varten "Ylistetty olkoon Suuri Herrani". Samoin sujud, eli rukoillessa otsan maahan painaminen kuvastaa ihmisolennon mitätöntä olemusta korkeuksiin kohoavan jumalallisen ylevyyden edessä. Tässä nöyrässä asennossa palvelija toistaa säädetyt sanat "Ylistetty olkoon Ylhäinen Herrani". Näillä eri liikkeillä ja eleillä muslimi vahvistaa itselleen, että hän suorittaa tämän nöyrän teon ja otsan maahan painamisen Luojaansa

ja Herransa vuoksi, eikä kenenkään muun. Koraani opettaa häntä sanomaan:

“Vain Sinua me palvomme, ja vain Sinua me pyydämme avuksemme.” (1:5)

Mitä tulee kanssakäymiseen muiden ihmisten kanssa, hänen uskonsa määrää, että sen on perustuttava tasa-arvoisuuteen.

Ihmiskunnan historia on todistanut useiden sivilisaatioiden olemassaolon: kiinalaisen, faaraoiden, kreikkalaisen, persialaisen ja roomalaisen. Se on todentanut myös islamilaisen sivilisaation. Jokainen islamia edeltänyt sivilisaatio tuli tunnetuksi yhdestä tai toisesta piirteestä, joka erotti sen muista. Niinpä filosofia kukoisti kreikkalaisessa sivilisaatiossa, kun taas arkkitehtuuri oli roomalaisten vahva alue.

Islamilainen sivilisaatio on puolestaan huomattava siinä, että se todisti kaikkien merkittävien tieteen alojen nousun, kuten lääketieteen, tähtitieteen, kemian, matematiikan, filosofian sekä arkkitehtuurin. Mutta kaikkein merkittävin piirre, joka erottaa islamilaisen sivilisaation edeltäjistään on, että tiedämme tarkan historian hetken, jolloin se syntyi, toisin sanoen islaminuskon ilmestymisen päivämäärän Profeetalle kuudennella vuosisadalla jKr. Sitä vastoin muilta sivilisaatioilta kului vuosisatoja kehittyä ja ilmaantua tunnistettavissa olevaan muotoonsa. Niillä ei siten ollut tarkkaa alkamisvaihetta tai syntymäaikaa, jos voimme käyttää tällaista sanontaa. Lisäksi, kun muut sivilisaatiot nousivat niistä sosiaalisista oloista, joissa ne syntyivät, Mekan arabit eivät kyenneet kuudennella

vuosisadalla jKr. perustamaan sivilisaatiota, jonka tunnusmerkkinä olisi ollut tieto. Sillä he olivat tietämättömiä ja yleensä lukutaidottomia. Profeetta Muhammadin (Jumalan rauha ja siunaus hänelle) kutsu oli se, joka ravisteli heitä perustuksia myöden ja käänsi heidän yhteiskuntarakenteensa ylösalaisin. Tuo kutsu ja jumalallinen viesti muuttivat heitä perinpohjaisesti, lähettäen heidät kaikkiin suuntiin silloisessa tunnetussa maailmassa, muuttaen levitessään historian suuntaa.

On kuitenkin totta, etteivät Koraani ja Profeetan sunna hävittäneet kaikkia arabien heimotapoja, jotka vallitsivat ennen islamia. Joitakin pidettiin yllä, toisia muunneltiin ja yhdisteltiin uuteen laki- ja moraalijärjestelmään ja ne, jotka olivat ristiriidassa islamin kanssa, luonnollisesti lakkautettiin. Juristien ja oppineiden tehtäväksi tuli alkuperäisten tekstien tulkinta. He ottivat käsiteltäväkseen joitakin niistä tavoista, joita Koraani ja sunna eivät varsinaisesti käsitelleet, ja heidän tekemiensä johtopäätösten kautta joitakin vanhoja epämieluisia beduiinitapoja päätyi shariaan (islamilaiseen lakikokoelmaan). Tämä osa shariaa, kuten tulemme myöhemmin huomaamaan, ei ole muuttumaton. Ja se täytyy aika ajoin alistaa pätevien juristien tarkkaan tutkintaan. Tämä on kuitenkin pitkä ja vaativa aihe, joka vaatii laajoja keskusteluja ja selvityksiä. Muutama esimerkki perhelainsäädännön alalta ehkä valaisee asiaa.

Moniavioisuus sekä miehen oikeus erota vaimoistaan hyväksyttiin esi-islamilaيسissa Arabiassa, ja sitä myös harrastettiin paljon. Mies sai ottaa niin monta vaimoa kuin häntä miellytti, sekä erota heistä ja ottaa uusia vaimoja tilalle rajoituksetta. Tämä käytäntö jatkui Profeetan (Jumalan rauha ja siunaus

hänelle) elämän ensimmäiselle puoliskolle. Islam asetti rajoituksen vaimojen lukumäärälle ja määräsi oikeuden ottaa useampia vaimoja riippuen siitä, pystyikö mies kohtelemaan heitä yhtäläisellä oikeudenmukaisuudella. Tämän lisäksi oikeus useampaan vaimoon mainituin rajoituksin, kuten alun perin määrättiin, liitettiin läheisesti tilanteisiin, joissa miehellä oli orpolapsia huollettavanaan. Koraani uhkaa niitä, jotka anastivat itsellensä orvoille laillisesti kuuluvaa omaisuutta, seuraavin termein:

“Katsokaa, he, jotka syntisesti anastavat orpojen omaisuuden täyttävät vatsansa tulella, sillä tulevassa elämässä he tulevat kärsimään loimuavasta liekistä.”
(4:10)

Ne muslimit, joille orpojen omaisuus oli uskottu, hätääntyivät. He pelkäsivät, että osa mainittua omaisuutta saattaisi sekoittua varoihin, jotka he olivat aikeissa käyttää omiin sijoitushankkeisiinsa, ja jotka voisivat epähuomiossa jäädä orvoilta saamatta. Niinpä he yrittivät palauttaa orpojen omaisuuden Profeetalle välttääkseen jumalallisen lain rikkomuksen. Siinä vaiheessa ilmestyi uusi Koraanin säe:

“Jos teillä on syytä pelätä, ettette ehkä toimi tasapuolisesti orpoja kohtaan, ottakaa vaimoiksenne sellaisia naisia, jotka ovat teille laillisia. Kaksi, kolme tai neljä; mutta jos teillä on syytä pelätä, ettette pysty kohtelemaan heitä yhtäläisen oikeudenmukaisesti, silloin ainoastaan yksi...”
(4:3)

Valitettavasti muslimit käyttivät usein hyväkseen Koraanin sallimaa laillista toleranssia moniavioisuuden suhteen kunnioittamatta vähääkään niitä ehtoja, joiden puitteissa sitä olisi tullut harjoittaa. Joidenkin yhteisöjen miehet ottivat oikeuden moniavioisuuteen yksinkertaisesti lupana ryhtyä useisiin sukupuolisuhteisiin sen sijaan, että olisivat suhtautuneet kyseiseen oikeuteen äärimmäisellä varovaisuudella ja vakavuudella, johon antoivat aihetta ne olot, joissa se sallittiin, ja ne ehdot, joilla se määrättiin. Erityisesti arabit, kerran rikastuttuaan, tekivät moniavioisuudesta säännön poikkeuksen sijaan, ja vaikka he eivät ylittäneetkään neljän vaimon rajaa kerralla, he hakivat avioeroa heti kun halu vaihtoon heräsi. He käyttivät avioeroa täyttääkseen maalliset mielihyvänsä ja tiesivät varsin hyvin, että vaikka se oli laillista, se oli "Jumalalle laillisista asioista kaikkein vastenmielisin" Profeetan (Jumalan rauha ja siunaus hänelle) sanojen mukaan. Koraani on myös täysin selkeä siinä, miten tämä vastenmielinen lain määräys on pantava käytäntöön. Kun aviosuhde kiristyy ja kurjistuu, pitää ensin turvautua sovitteluun.

"Ja jos on syytä pelätä, että heidän välilleen saattaa syntyä välirikko, nimitettäköön yksi välittäjä molempien aviopuolisoiden puolelta; jos he molemmat haluavat korjata asiat, Jumala voi saada heille sovinnon aikaan..."
(Koraani 4:35)

Siinä tapauksessa, että sovittelu epäonnistuu, aviomies voi vaatia avioeromenettelyä, jonka voimaantuloa lykätään kolmen kuukauden ja 10 päivän ajan,

jonka jälkeen avioero astuu lopullisesti voimaan. Tänä lykkäysaikana vaimon täytyy pysytellä aviokodissa, jotta puoliso saa tilaisuuden harkita uudelleen avioeroa, joka Jumalan silmissä on siinäkin tapauksessa vastenmielinen, laillinen korjaava toimenpide. Tällainen avioeromuoto voidaan panna toimeen miehen ja vaimon välillä kahdesti. Jos se tapahtuu kolmannen kerran, silloin se astuu voimaan välittömästi, ja pari eroaa ikuisiksi ajoiksi, ellei vaimo mene naimisiin toisen miehen kanssa ja eroa hänestä. Koraanin sanoin:

“Avioero voidaan kumota kaksi kertaa, jonka jälkeen avioliittoa täytyy, joko jatkaa kohtuuden nimessä tai antaa sen raueta sävyisällä tavalla...” (2:229)

“Ja jos mies eroaa vaimostaan lopullisesti, vaimo ei näin ole laillinen hänelle, ellei vaimo ota välillä toista aviomiestä; jos sitten tämä jälkimmäinen mies eroaa vaimostaan, kummallekaan ei lueta synniksi, jos he palaavat toistensa luokse. Edellyttäen, että he molemmat ajattelevat kykenevänsä pitäytymään Jumalan asettamassa liitossa...” (2:230)

Huolimatta Koraanin selkeydestä tämän asian suhteen muslimiaviomiehet ovat joskus toteuttaneet kaikki kolme avioeroa yhdellä lausumalla. Jotkut muslimijuristit, haluten säilyttää Koraanin aviopuolisolle salliman harkinta-ajan, olivat sitä mieltä, että kolme avioeroa toteutettuna yhdeltä lausumalta, eli samanaikaisesti, merkitsisi ainoastaan yhtä avioeroa. Kuitenkin, kun Omar ibn al-Khattab, Profeetan jälkeen toinen kalifi näki, miten kevyesti ihmiset suhtautuivat

avioeron vakavuuteen, hän määräsi, että vasta kolme avioerajulistusta toteuttaisi kaikki kolme avioeroa. Lisäksi Profeetan opetukset tässä asiassa vaativat, ettei mies voi erota vaimostaan tietyissä olosuhteissa; kuten tämän kuukautisvuodon aikana tai kahden kuukautiskierron välillä, jos seksiä on sillä välin harjoitettu (yhdyntä on kiellettyä kuukautisten aikana). Kun yksi Profeetan kumppaneista, Abdullah ibn Umar, rikkoi tätä sääntöä, Profeetta määräsi hänet palaamaan vaimonsa luokse.

Nämä olivat muutamia esimerkkejä niistä valitettavista käytännöistä joissakin muslimiyhteiskunnissa, jotka ovat johtaneet joidenkin tarkkailijoiden vääristyneeseen näkemykseen meidän oikeusjärjestelmästä. Tästä huolimatta islamilainen sharia, erityisesti sen naisia koskevat sekä perustavaa laatua olevat kysymykset, pysyvät ainutlaatuisena oikeusjärjestelmänä sen osalta mitä se merkitsee ihmisoikeuksien suojelulle, yhteiskuntien järjestäytymiselle ja yksittäisille henkilöille. On tosiaankin valitettavaa, että joidenkin muslimien taipumus liioitella islamin rangaistuskäsitteen ankaruutta synkettäisi näitä islamilaisen sharian nerokkaita piirteitä, jotka palvelevat ihmiskuntaa ja ihmisiä enemmän kuin yksikään toinen oikeusjärjestelmä. Tämä on seurausta vakavasta islamin väärinymmärtämisestä, jonka uhriksi muslimit, puhumattakaan ulkomaisista itämaisten olojen tutkijoista ovat joutuneet.

Islamin usko ei ilmestynyt maailmalle katkomaan varkaiden käsiä tai kivittämään kansankiihottajia, vaan se tuli pikemminkin suojelemaan ja varjelemaan ihmisarvoa. Rangaistuksen ankaruus rikolliselle on tarkoitettu enemmän pelotukseksi ja varoitukseksi, kuin pikaisesti

toimeenpantavaksi seuraamukseksi. Tämä käy ilmi siitä tosiasiaista, että on ylitettävä monet esteet ennen kuin rangaistus voidaan panna toimeen. Todistamisvelvoite on niin hankala, että rangaistuksen täytäntöönpano voi olla käytännöllisesti katsoen mahdotonta.

Siten ei ole mikään ihme, että aidosti islamilainen yhteiskunta on luonteeltaan ystävällinen ja samanhenkinen. Nämä ovat muutamia niistä vaatimuksista, jotka islam määräsi korkean sivilisaation perustamiseksi. Ja tietenkin niiden osasten, eli ihmisten, jotka muodostavat tämän sivistyneen yhteiskunnan, täytyy olla heidän Luojansa määrittelemien ihanteiden muokkaamaa korkeinta tasoa.

Maallisten houkutusten viehäytys on kuitenkin vähentänyt muslimien halukkuutta noudattaa Herransa käskyjä, ja olisi epärealistista odottaa, että tämän päivän muslimiyhteiskunnasta löytyy montakaan henkilöä, joiden käytös ja käyttäytyminen olisivat täysin islamin oppien mukaista. Oman elämäni aikana olen kohdannut heitä vain kourallisen, ja voin ehdottomalla varmuudella todeta, että tri Hassan Hathout on yksi heistä. Olin siksi äärimmäisen tyytyväinen tästä pyynnöstä, että kirjoittaisin johdannon hänen kirjaansa "Muslimin mielen ymmärtäminen". Hänen ajatustensa ymmärtäminen, jo ennen kirjan lukemista, on auttanut minua lähtemään matkalle "realististen ihanteiden" maailmaan.

Tri Hathout ymmärtää islamia sen todellisessa mielessä siten kuin sitä pitäisikin ymmärtää. Hänen uskonsa Jumalaan ja Hänen Ykseyteensä ei näin ollen ole ainoastaan seuraus jumalallisen ilmestyksen ja Profeetan opetusten hyväksymisestä, vaan myös

tulos tarmokkaasta henkisestä harjoituksesta, jossa on käytetty logiikkaa ja pohdintaa. Sellainen henkinen ponnistus vastaa Koraanin muslimeille antamia monia kehotuksia ajatella, miettiä ja pohtia maailmankaikkeutta sekä omaa olemassaoloaan maailmankaikkeudessa, mikä kaikki lisää ihmisen tietoa Luojastaan. Koraania siteeraten:

“Varmasti taivaan ja maan luomisessa, yön ja päivän vaihtelussa on merkkejä ymmärtäville ihmisille.” (3:190)

“He, jotka muistavat Allahia seisossaan, istuessaan tai makoillessaan selällään, ja ajattelevat taivaan ja maan luomista sanoen: ‘Herramme! Et ole luonut tätä turhaan. Kunnia Sinulle!’” (3:191)

Niinpä kirjan ensimmäinen luku, jonka otsikko on “Jumala”, piirtää polun, joka voi johtaa muslimin tuntemaan Herraansa ja helpottaa näin uskoa ja kokonaisvaltaista hyväksymistä. Hänen tyyliinsä on samalla sekä vakuuttavaa nuorille että suostuttelevaa kypsälle, ei-uskovaiselle aikuiselle. Hänen looginen analyysinsä Jumalan olemassaoloon viittaavista tekijöistä johtaa hänet toisessa luvussa vieläkin pidemmälle menevään loogiseen analyysiin Jumalan olemassaolon seuraamuksista, kuten selkeästi ilmenee ihmisessä, ylösnousemuksessa ja kuoleman jälkeisessä elämässä, ihmisen ja eläimen välisessä erossa ja kolmessa merkittävässä yksijumalaisessa uskonnossa, joilla on yhteinen lähtökohta patriarkka Aabrahamissa; juutalaisuudessa, kristinuskossa ja islamissa.

Kirjan kolmas luku on mielenkiintoinen ja

objektiivinen kuvaus islamista ja sen suhteesta näihin kahteen toiseen uskontoon. Lukija, joka ei ole muslimi ja jolla ei ole mitään tietoa islamista, hämmästy siteistä, jotka yhdistävät islamin erityisesti kristinuskoon. Koraani kertoo meille, että:

“...Ja te tulette varmasti huomaamaan, että kaikista ihmisistä ne, jotka sanovat: ‘Me olemme kristittyjä’, ovat todennäköisimpiä tuntemaan kiintymystä niitä kohtaan, jotka uskovat. Tämä johtuu siitä, että heidän joukossaan on pappeja ja munkkeja, eivätkä he ole ylimielisiä.”
(5:82)

Islamilainen sivilisaatio on jättänyt selvän jäljen länsimaiseen sivilisaatioon eri tieteenaloilla sekä taiteessa. Se antoi länsimaiselle maailmalle perustan, joille rakentaa oma sivilisaationsa, kuten arabiankielisten sanojen tai niiden käännosten sovellusmuotojen runsas käyttö osoittaa.

Arabiankielinen yliopistoa merkitsevä sana “jamiah” tulee sanasta “jami”, joka puolestaan tarkoittaa kaupungin tai paikkakunnan suurehkoa moskeijaa. Näissä moskeijoissa opetettiin ensimmäisenä aineita, kuten lääketiedettä, tähtitiedettä ja lakia oppilaiden istuessa piirissä opettajiensa ympärillä. Tätä yritettiin jäljitellä lännessä siinä mielessä, että opettamista varten perustettiin erityisiä rakennuksia ja niille annettiin nimi, joka vastaa merkitykseltään arabian sanaa jami, ts. latinan sanaa “universitas” eli nykyenglanniksi “university”. Arvosana, jonka muslimiopiskelija sai onnistuneista opinnoistaan, oli “Ijaza”, joka vastaa merkitykseltään sanaa “license”, joka on nyt

akateeminen arvosana myös eräissä Euroopan kulttuureissa.

Nykyään on yleistä tietoa, että muslimien ja kristittyjen välinen vanha särö on lähtöisin politiikasta. Epäsopu ei saanut alkuaan islamin noususta uutena uskontona ja, kuten kirjoittaja huomauttaa, on väärin kuvailla tämän päivän sivilisaatiota vain juutalaiskristilliseksi. Tämä on vain yritys unohtaa historialliset tosiasiat, jotka todistavat varhaisten muslimien huomattavan merkityksen tälle sivilisaatiolle, itse asiassa paljon suuremman kuin juutalaisten. Nykyistä sivilisaatiota voisi näin ollen sopivammin kuvata juutalais-kristillis-islamilaiseksi.

Kyseinen luku paljastaa sen kunnioituksen suuruuden, jota Koraani osoittaa Moosesta, juutalaisten profeettaa kohtaan. Tarinaa Mooseksen ja hänen kansansa taistelusta toistetaan Koraanissa useaan otteeseen. Itse asiassa Mooseksen nimi toistuu useammin kuin meidän profeettamme Muhammadin, Jumalan rauha ja siunaus heille molemmille. Profeettojen nimet: Ismael, Iisak, Jaakob, Mooses, Aaron, Daavid, Salomo ja Joosef, ovat suosittuja islamilaisessa yhteisössä. Kaikki tämä osoittaa, että muslimien ja juutalaisten välinen kiista on luonteeltaan poliittinen uskonnollisen sijaan. Itse asiassa juutalaiset ovat todennäköisesti ensimmäisiä myöntämään, että he nauttivat parempaa turvallisuutta ja kohtelua islamilaisessa valtiossa kuin missään muualla.

Kun islamilainen valta päättyi Espanjassa, juutalaiset pakenivat sen uusia hallitsijoita toiseen islamilaiseen valtioon, ottomaanien luokse. Tämän johdosta suvaitsevaisuuden ja yhteistyön siteet islamilaisen

ja kristillisen maailman välillä voisivat olla erittäin vahvat, jos vain vaadittu vilpittömyys ja poliittinen tahto löytyisi. Eroavaisuudet näiden kahden uskonnon välillä eivät vaadi vihanpitoa, ja löytyy riittävästi yhteisiä etuja, jotka oikeuttavat katkaisemaan ne jatkuvat epäoikeudenmukaisuudet, joita muslimeille on aiheutettu ja jotka edelleen jatkuvat. On aika lopettaa tuo kaikki, ottaa toisiaan kiinni kädestä, poistaa katkeruus ja kauna, joka on kertynyt aikojen kuluessa.

Kirjan neljäs luku, joka on sen pisimpiä ja tärkeimpiä, analysoi islamin rakennetta. Tri Hathout tarkastelee lyhyesti shariaa, eli islamilaisen lain sisältöä ja uskonnon erottamista valtiosta sekä demokratiaa. Hän jatkaa käsittelemällä islamin hengellistä puolta, toisin sanoen jumalanpalvontaa ja moraalista sanomaa, joka koulutti muslimeja ja istutti heihin myötätuntoa, armeliaisuutta ja rakkautta kaikkea hyvää kohtaan. Haluaisin lisätä tri Hathoutin hyvin mielenkiintoiseen selvitykseen shariasta yhden tärkeän ulottuvuuden. On tehtävä selvä ero kahden asian välillä: Yhtäältä meillä on lukumäärältään hyvin vähäiset Koraanin säännöt ja käskyt, sekä säännöt, jotka ovat Profeetan todistetuissa lausunnoissa ja teoissa, jotka muodostavat yhdessä pyhän ja muuttumattoman lain lähdeaineiston, Toisaalta on olemassa valtava aineisto lakeja koskevia lausuntoja, joita eri uskonlahkojen muslimijuristit ja oppineet aikojen kuluessa ovat tuottaneet. Nämä jälkimmäiset lait eivät ole uskonnollisesti muslimeja sitovia, eikä niitä sen vuoksi pidetä pyhinä tai muuttumattomina.

Juristit kutsuvat erästä islamilaisen lain lähdeettä nimellä “*masalih mursalah*”, jonka vapaa käännös on “yhteiskunnan etu”. Varhaiset juristit käyttivät tätä

lähdettä uusien sääntöjen määräämiseen sellaisissa tilanteissa, joita ei ollut tapahtunut Profeetan elinaikana, ja joita ei oltu määritelty teksteissä, eli Koraanissa tai sunnassa. Samoin juristit käyttivät yhteiskunnan etua ohjenuoranaan siihen, kuinka tekstien sisältöä voitiin tulkita. Jotkut menivät vielä pidemmälle arvottaen yhteiskunnan edun tekstien edelle, mikäli näiden kahden välillä oli ristiriitaisuutta. Tämä on melko radikaali askel, jota on vaikeata kuvitella. Silti etsintä jatkuu lakkaamatta ratkaisujen löytämiseksi uusiin ongelmiin, joita syntyy aikojen vaihtuessa, ja niiden mukanaan tuomissa muutoksissa islamilaisen yhteisön haluihin ja tarpeisiin. Tämän vuoksi myös sharian on kehityttävä. Kehitys alkoi hyvin pian Profeetan jälkeen ja yksi rohkeimmista muutoksentuojista oli toinen kalifi Omar ibn al-Khattab, Hän meni niin pitkälle, että sovelsi tai hyllytti joitakin Koraanin määräyksiä. Tämä johdanto ei toki ole oikea paikka näiden kysymysten täydelliselle selvittämiselle, joten rajoitan kommenttini kahden merkittävän ajatussuunnan näkemysten välille ijthadista eli lainopillisesta perustelusta; toinen kannattaa tiukkaa pitäytymistä teksteissä ja sen kirjaimellista tulkintaa, pohtimatta paljoakaan sen tavoitteita, ja toinen tavoittelee enemmän tarkoitusta ja viisautta lakisäädöksiin.

Tri Hathout on kertonut tarinan sotilaista, joita määrättiin olemaan suorittamatta asr-rukousta (keski-iltapäivä) muualla, paitsi Bani Quraidhan alueella. Kun asr-rukouksen aika lähestyi, eivätkä he olleet vielä saavuttaneet määränpäänsä, jotkut heistä päättivät suorittaa rukouksensa tulkiten Profeetan käskyä siten, että heidän tuli kyllä edetä pikaisesti määränpäähensä,

muttei rukouksesta pidättäytyen. Loput sotilaista valitsivat Profeetan määräyksen kirjaimellisen tulkinnan, eivätkä rukoilleet ennen kuin saapuivat määränpäähensä. Myöhemmin Profeetta (Jumalan rauha ja siunaus hänelle) hyväksyi molemmat tulkinnat oikeina, koska molemmat oli tehty terveeltä pohjalta. Omar ibn al-Khattab kuului ijtiha-dissaan koulukuntaan, joka turvautui pikemminkin lakien järkevyyteen ja tarkoitukseen kuin tekstien kirjaimelliseen merkitykseen. Mielestäni tri Hathoutin näkemykset siitä, kuinka tulkita lakeja, soveltaa tai kehittää niitä uusiin ja jatkuvasti muuttuviin tilanteisiin osoittavat, että hän kallistuu saman koulukunnan suuntaan.

Kirjoittaja on suoriutunut erinomaisesti selittäessään islamin ja demokratian välistä suhdetta. Kuten Koraani ja sunna ohjaavat, islamilaisessa hallinnossa ei ole mitään tiettyä perustuslain muotoa. Tekstit pikemminkin vain säätivät peruseriaatteet, joiden varaan mikä tahansa perustuslaki voi perustua. Hallitsijan täytyy olla muiden valitsema, ja hän saa hallita vain lain mukaisesti. Ja yhteiskunnan asioita on hoidettava enemmistöpäätöksin, joka on shu-ra-järjestelmän olemus. Islamilaisen valtion päämiehenä profeetta oli shura-järjestelmän sitoma siinä, missä hänen toimensa eivät olleet jumalaisen ilmestyksen seurausta. Mitä tulee shuran harjoittamiseen käytännössä, eli kaikissa muodollisuuksissa, se jätettiin päätettäviksi kulloisenkin ajan ja paikan tarpeiden ja olosuhteiden mukaisesti. Näin taattiin joustavuuden tärkeä perusehto. Mainittakoon sen verran Omarin kauden historiasta, että kalifilla oli normaalisti tapana johtaa shuraa moskeijassa. Jos kyseessä oleva kysymys oli vaikea ja

vaati paljon harkintaa, hän vei kaikki neuvotteluun osallistujat kaupungin ulkopuolelle avoimelle paikalle. Siellä he viettivät päiväkausia keskustellen asiasta, kunnes kykenivät saavuttamaan enemmistöpäätöksen, joka sitoi hallitsijaa.

Shura-järjestelmän mukaisen enemmistöhallinnon lisäksi islam loi pysyvästi ihmisoikeuksien käsitteen. Uskonvapaus, puhe- ja liikkumisvapaus, sekä valtion kansalaisten välinen tasa-arvo turvattiin kaikki huomattavasti aiemmin kuin muut valtiot aloittivat hankalan taipaleen niiden sijoittamiseksi järjestelmiinsä. Valitettavasti paljon on muuttunut islamin aamunkoiton jälkeen, ja monet islamilaisen järjestelmän ikivanhat piirteet ovat kuihtuneet pois. Joissakin islamilaisissa valtioissa ei voi välttää vaikutelmaa, että islamin ja demokratian välillä vallitsee tietynlainen vastenmielisyys.

Kirjoittaja on antanut selkeän ja ytimekkään kuvauksen islamin viidestä tukipylvästä, jotka muslimi tavallisesti oppii lapsuudessaan. Tavoitteena on antaa lukijalle, joka ei ole muslimi, selkeä kuva siitä, kuinka muslimi voi pyrkiä täydellisyyteen suhteessaan Luojaansa, jumalanpalveluksen asioissa ja seuratussa Jumalan käskyjä ja kieltoja päivittäisessä käyttäytymisessään. Juuri tämä muslimin elämän viimeksi mainittu kohta, eli hänen käyttäytymisensä muita kohtaan kiinnittää tarkkailijan huomion. Tältä osin islamin asettama moraalinen standardi on korkea ja on läsnä kaikissa elämän vaiheissa ja tekee todellisesta muslimista anteliaan, suvaitsevaisen, vaatimattoman ja saa hänet tekemään hyvää toisia muslimeja kohtaan, kuten hän toimisi omien tuttaviansa ja sukulaistensa suhteen. Siteeraten Koraania ja sunnaa kirjoittaja

antaa loistavia esimerkkejä, jotka ovat vaikuttaneet muslimeihin vuosisatojen kuluessa ja pystyvät antamaan ei-muslimille elävän kuvan siitä, mitä kaikkea islam todella on.

Viides ja viimeinen luku käsittelee tiettyjä poliittisia ja sosiaalisia kysymyksiä, joista kiistellään kaikkialla maailmassa. Kirjoittajan näkemykset ja ehdotetut ratkaisut heijastavat hänen syvää ymmärrystään islamilaisesta shariasta ja sen luomista moraalisisista periaatteista. Jotkut muslimit saattavat olla eri mieltä kirjoittajan teorioiden tai johtopäätösten kanssa. Islam toivottaa kuitenkin tuollaiset mielipide-erot tervetulleiksi, ja Profeettamme antoi meille tässä suhteessa säädöksen, että: *“Hän, joka käyttää järkeään etsiessään totuutta tai ratkaisua johonkin asiakohtaan ja löytää oikean vastauksen, voittaa kaksi palkintoa, kun taas hän, joka käyttää järkeään, muttei löydä totuutta, saa yhden palkinnon”*.

Mielestäni tri Hathout päätettyään etsiä pikemminkin tekstien henkeä ja järkevyyttä kuin ainoastaan niiden kirjaimellista merkitystä ansaitsee ponnisteluistaan kaksi palkintoa, ei yhtä.

* Sheikki Ahmad Zaki Yamani on Saudi-Arabian Kuningaskunnan entinen öljy- ja mineraalivarojen ministeri, sekä yksi aikamme etevimmistä valtiomiehistä. Hän on myös omien ansioidensa puolesta islamilainen oppinut ja osallistuu vuosittain islamilaisen sharian opetukseen Harvardin yliopiston oikeustieteellisellä laitoksella. Hänen kirjansa “Ikuinen sharia”, lukuisat kirjoituksensa, sekä luentonsa ovat edenneet pitkälle islamin tosiasioiden selventämisessä. Hän on maineikkaan Englannin Lontoossa sijaitsevan maailmanlaajuisen energiatutkimuskeskuksen perustaja ja puheenjohtaja. Hän on myös Alfurqanin, eli Islamilaisen perinnön säätöön perustaja ja puheenjohtaja. Tämä säätö toimii aktiivisesti vanhojen islamilaisien käsikirjoitusten suojelemiseksi, tallentamiseksi ja julkaisemiseksi.

Johdanto

Synnyin Egyptissä brittiläisen miehityksen aikaan.

Tällä oli suuri vaikutus koko elämäni, sillä ensimmäinen varhaislapsuuteni muisto on, kun äitini rohkaisi minua kerta toisensa jälkeen: “Kun minä kannoin sinua vatsassani, tein lupauksen kutsua sinua Hassaniksi ja pyhittää sinut karkottamaan britit Egyptistä”. Tämä teki minuun varsin voimakkaan vaikutuksen. Mitä tästä seurasi? Ei huoletonta lapsuutta, eikä rikollista nuoruutta. Elämälläni oli syy ja tarkoitus!

Sukupolveni seurasi edellisten sukupolvien jalanjalkia taistellen brittiläismiehitystä vastaan kaikin tarvittavin keinoin. Brittien ja heidän Egyptin nukkehallitustensa silmissä olimme terroristeja. Maamiehemme ja muu maailma näkivät meidät vapaustaistelijoina. Me olimme onnekkaita todistaessamme brittiläisen miehityksen päättymisen. Myöhemmin asuessani Isossa-Britanniassa jatkaakseni opintojani, opin rakastamaan ja ihailemaan brittejä. Ymmärsin, että ihmiset voivat poiketa suuresti heidän poliittikkojensa ja valtiomiestensä ulkopoliitikasta. Sama tapahtui minulle myös paljon myöhemmin tullessani Amerikkaan ja tehdessäni siitä kotini.

Vakavuus ja määrätietoisuus ruokkivat opiskelijaelämäni. Saavutin vaivatta ylemmän klinisen pätevyuden synnytysopissa & gynekologiassa. Varmistaakseni

vankan akateemisen perustan, suoritin lääketieteen tohtorin tutkinnon Edinburghin yliopistossa Skotlannissa. Väitöskirjani oli nimeltään “Tutkimus normaalista ja poikkeavasta ihmisen alkiokehityksestä”. Minulla oli ilo saavuttaa unelmani tulla yliopiston professoriksi, osastoni puheenjohtajaksi, lääketieteen tohtoriksi, tieteenharjoittajaksi ja opettajaksi, sekä tavoittaa korkea asema ammattipiireissani kansallisella, alueellisella ja kansainvälisellä tasolla.

Kaikki tämä oli kuitenkin vain yksi kahdesta keuhkoistani, joilla hengitän. Toinen rakkauteni oli uskonnon tutkimus, ensisijaisesti omai, mutta myös muiden. Alan lukeneisuuteni oli vähintään yhtä laaja kuin uskonnon akateemisten opiskelijoiden, mutta taustani tieteessä ja lääketieteessä antoi minulle korvaamattoman työkalun uskontoni mietiskelyyn, sen ymmärtämiseen ja selittämiseen.

Koska olen kaksikulttuurinen ja kaksikielinen, ymmärsin, että islam tunnetaan lännessä hyvin laajalti sellaisena, mitä se ei ole (joskus minusta tuntuu siltä, että muslimien pitäisi itse kantaa osa syyllisyydestä). Aktiivisesta islamin parjaamisesta ja mustamaalaamisesta on näyttänyt tulevan muutamien politiikan, median ja viihteen aloilla työskentelevien ryhmien elämäntehtävä ja ammatti.

Uskon vahvasti, että ihmisellä on perusoikeus siihen, että hänet tunnetaan sellaisena kuin hän on. Uskon myös vahvasti, että rauha, yhteisymmärrys ja hyvä tahto ihmisten välillä voivat perustua ainoastaan todelliseen ymmärtämiseen, eikä myyttiin tai valheeseen. Tuolloin ihmiset tulevat tietoisiksi samankaltaisuuksista ja eroista. He tulevat toivottavasti kunnioittamaan toistensa

eroavaisuuksia, suostuvat sietämään niitä ja elämään niiden kanssa.

Tämä kirja on nöyrä panos tämän suuntaiseen islaminuskoon. Miljardin tällä planeetalla elävän naapurimme uskonnon puolesta.

Esitän sen rakkaudella.

Rakkaus on Jumalalta. Viha on paholaiselta.

Hassan Hathout

Luku 1

Jumala?

Kysyin tyttärentyttäreiltäni: “Uskotko Jumalaan?” Hän lähes tiuskaisi: “Tietenkin!”, ja henkeään haukkoen lisäsi: “Äiti sanoo niin!” Seuraavaksi nostin yhden hänen kirjoistaan ja kysyin häneltä: “Kuka kirjoitti tämän kirjan?” Hän luki hetimiten kirjoittajan nimen. Jatkaen kyselemistäni sanoin: “Oletetaan, että minä revin etusivun, jossa on kirjoittajan nimi, ja ehdotan sinulle, että tämä kirja on kirjoittanut itse itsensä, toisin sanoen sillä ei ole kirjoittajaa, mitä sanoisit?” Sain vastaukseksi tietysti painokkaan: “Mahdotonta!” Keskustelun loppu sujui ongelmitta ja seuraten logiikkaa, että kirja on todiste kirjoittajasta ja vastaavasti luomakunta on todiste Luojasta.

Suoraviivaista ja yksinkertaista, mutta tämä on muslimin ajattelutavan keskeinen idea. Ehkä juuri samanlainen älyllinen prosessi sai patriarkka Abrahamin (hänet tunnetaan islamissa myös profeettojen isänä) löytämään Jumalan. Epäillen epäjumalankuvia, joita hänen kansansa veisteli ja palveli, hän alkoi tarkastella luontokappaleiden, kuten tähtien, kuun ja auringon jumaluutta vain havaitakseen, että ne kaikki tottelivat tiettyjä lakeja. Niinpä hän pohti Häntä, joka asetti nuo lait. Asiaa käsittelevä Koraanin kertomus on erittäin mielenkiintoinen:

“Niin myös näytimme Aabrahamille taivaan ja maan valtakunnat, jotta hän saisi varmuuden. Kun yö peitti hänet, hän näki yläpuolellaan tähden. Hän sanoi: ‘Tämä on minun Herrani’. Mutta kun se laski taivaanrannan taa, hän sanoi: ‘En rakasta niitä, jotka katoavat’. Kun hän näki kuun nousevan kaikessa mahtavuudessaan, hän sanoi: ‘Tämä on minun Herrani’. Mutta kun kuu laski, hän sanoi: ‘Jollei Herrani opasta minua, olen varmasti niiden joukossa, jotka kulkevat harhaan’. Kun hän näki auringon nousevan kaikessa mahtavuudessaan, hän sanoi: ‘Tämä on minun Herrani, tämä on suurinta’. Mutta kun aurinko laski, hän sanoi: ‘Oi, minun kansani. Olen tosiaankin vapaa teidän syllisyydestänne kumppanien asettamisesta yhdelle todelliselle Jumalalle. Mitä minuun tulee, olen kääntänyt kasvoni päättäväisesti ja uskollisesti Häntä kohti, joka loi taivaan ja maan, enkä koskaan tule asettamaan kumppaneita Hänelle.” (6: 75-78)

Silti käsite Jumalasta ei ole niin suosittu kuin voisi kuvitella. Olin hämmästynyt havaitessani, että monet tiedemieskollegoistani Euroopan ja Amerikan akateemisissa piireissä, eikä ainoastaan entisessä kommunistiblokissa, olivat ateisteja. Itsekin tietyssä elämänvaiheessani yritin kovasti olla yksi heistä. Se oli aikoinaan muodissa juuri toisen maailmansodan jälkeen korkeakouluopiskelijoiden keskuudessa kotimaassani Egyptissä. Yritin todellakin olla ikätovereideni kaltainen, mutten koskaan kyennyt sopeutumaan jumalattoman maailmankaikkeuden käsitteeseen. Asia saatiin lopulta lepoon avatessani eräänä iltana sanakirjan tarkistaakseni yhden sanan merkityksen, jolloin eräs ajatus alkoi

seljetä minulle: Mitä jos joku ehdottaisi minulle, että sanojen erehtymätön aakkosellinen järjestys sanakirjassa oli tulosta painotalossa tapahtuneesta räjähdyksestä, joka heitti lyijykirjasimet ilmaan, ja kun ne putosivat alas, ne löytyivät järjestäytyneenä siten, kuin ne olivat sanakirjassa. Se ei vain käynyt järkeeni!

Jos Hän on Korkein Luoja, siitä seuraa, ettei mikään voi olla “enemmän” kuin Hän missään suhteessa, tai muuten Hän olisi “vähemmän” kuin jokin. Hänellä olisi rajat, ja tämä olisi ristiriidassa korkeimman yhden, eli alkuperäisen syyn kanssa, johon filosofia viittaa. Hänen ulottuvuutensa Hänen kaikissa ominaisuuksissaan voidaan ilmaista vain äärettömyyden mitoin. Tietenkään emme voi käsittää, mitä äärettömyys todella tarkoittaa, mutta meidän tulisi myöntää, että tämä on aivan luonnollista, koska olemme äärellisiä, eivätkä äärelliset kykene käsittämään ääretöntä. Meidän matematiikan tieteenlajimme todellakin myöntää äärettömyyden matemaattiseksi todellisuudeksi ja ilmaisee sen erikoismerkillä ∞ , joka on yleisesti käytössä matematiikan opetuksessamme. Jumala on sen tähden ääretön. Siksi Hän voi käsittää meidät, vaikka me rajallisuudessamme emme voi käsittää Häntä. Tiedämme Hänestä tuntemalla Hänen merkkinsä ja näyttäytymisensä Hänen luomistyössään. Ja koska äärettömyyttä ei voida jakaa kahdella tai kolmella tai millään muullakaan luvulla (matemaattinen tosiasia), seuraa tästä, ettei voi olla yhtä Jumalaa juutalaisille, toista kristityille, kolmatta muslimeille, neljättä hinduille ja vielä yhtä jumalattomia varten ja niin edelleen. Jumala on Yksi! Juuri tämä Jumalan ykseys on islaminuskon ja muslimien uskon ydin.

Kun pronominia “Hän” käytetään viittaamaan Jumalaan, sillä ei tietenkään ole mitään sukupuolista käsitesisältöä. Jumala on sellaisen luokittelun ulkopuolella, ja kyse on kielitieteellisestä käytöstä, joka on sekä rajoitteellinen että mielivaltainen. Kielistä puheen ollen on myös huomionarvoista, että joissakin kielissä (mukaan lukien englanti) ei ole sanaa, joka merkitsisi ”Yksi Korkein Luoja”. Sana Jumala kirjoitetaan isolla alkukirjaimella erottamaan sen muista (ihmisen tekemistä) jumalista, joista käytetään pientä alkukirjainta. Joissakin kielissä Hänelle on annettu erikoisnimi, kuten Allah arabian kielessä. Lausutaan sitten God (englanniksi), Dieu (ranskaksi), Adonai (hepreaksi) tai Allah (arabiaksi) mitään sekaannusta ei pitäisi syntyä. Melko usein puheideni yhteydessä yleisöltä on tullut kysymys: “Jos te palvotte Jumalaa, kuka sitten on Allah?” Toisinaan viittaus ei ole lainkaan niin viaton, sillä tietyt oppineet ovat äänitettyinä ja kirjoitettuna sanoneet, etteivät muslimit palvo Jumalaa ja että heillä on oma erillinen jumalansa, jota he kutsuvat Allahiksi!

Luku 2

Jumala on olemassa, entä sitten?

Joku kysyy: “Entä sitten?” Pitääkö meidän todella vaivata päättämme sillä, onko Jumala olemassa vai ei? Onko kysymys ainoastaan akateeminen, joka kiinnostaa vain teologeja ja filosofiteoreetikkoja? Kuinka tärkeää on Jumalan olemassaolo tai olemattomuus, ja sen käytännön vaikutukset meidän tosielämäämme ihmiskuntana?

Olettaen, että Jumala on olemassa ja että Hän on Ylin Luoja, Hänen luomistyöstänsä tutkimus osoittaa välittömästi, että me ihmiset erotumme selkeästi siitä muusta luomakunnasta, jota olemme toistaiseksi kyenneet tutkimaan. Atomeista galakseihin kaikki tottelevat niitä hallitsevia lakeja. Meidän ainesosamme atomit ja molekyylit ovat samoja luonnossa, ja sisällämme ne noudattavat samoja lakeja muuttuessaan monimutkaisemmiksi ja muodostaessaan nukleiinihapon (itsekopioituvan molekyylin, joka on elämän perusaineosa). Kemia yhdistyy biologian kanssa, joka myös noudattaa biologisia lakeja. Tässä suhteessa olemme yllättävän samankaltaisia kuin kehittyneimmät eläimet. Kun olin koulussa, meille opetettiin, että ihminen oli eläinkunnan kuningas. Silti syystä tai toisesta, emme tunnista itseämme eläimeksi. Vaikka olemme biologisesti samankaltaisia eläinten kanssa, ottaen huomioon biologiset prosessit kuten verenkierto, hengitys, ruuansulatus, aineenvaihdunta, immunitetti,

liikkuminen, tunto, lisääntyminen ynnä muu vastaava, tiedämme myös, ettei biologiamme tee meistä ihmisiä. Kaikkien tutkimiemme lajien joukossa olemme se laji, joka on ohittanut biologian. Me olemme yli biologisia olentoja, joille biologia ei ole ehdoton käyttäytymisen ohjaaja. Meillä on samat vaistot ja viedit, mutta eläimet vain reagoivat niihin yksinkertaisella yksivaiheisella tavalla, kun taas meidän reagointiamme säätelee monimutkainen mekanismi, joka ohittaa luontaisen ohjelmoinnin.

Kun otetaan huomioon eläinten biologia, olemme edenneet biologiaa pidemmälle arvojen, periaatteiden ja henkisyden maailmaan. Niinpä voidaan sanoa, että me olemme henkisiä olentoja biologisessa säiliössä, joka on meidän ruumiimme. Niitä meistä, joiden tavoite elämässä on biologisen puolensa tarpeiden (ja himojen) tyydyttäminen samalla henkistä puolta laiminlyöden, voitaisiin hyvin kuvailla eläimiksi, ainakin kuvaannollisesti.

Tutkiessamme ihmistä ymmärrämme, että Luoja antoi meille neljä pääpiirrettä, jotka ovat ainutlaatuisia lajillemme:

Tieto. Rakastamme tietoa ja pyrimme kerryttämään sitä aina vain enemmän. Aivomme ovat luotu havainnoimaan, kuvittelemaan, järjeilemään, analysimaan, kokeilemaan ja pääättelemään. Haluamme palavasti tuntea menneisyyden ja tulevaisuuden, tulkita luontoa itsessämme ja ympärillämme, sekä kirjaamme ja ilmaisemme tietoa eri tavoilla.

Hyvän ja pahan käsite. Olisi liian yksinkertaistettua olettaa, että hyvä olisi aina houkuttelevaa ja paha

vastenmielistä. Ihmiselämän monimutkaisuus, ihmismielen alttius vaikutuksille ja sen taipumus päättelyyn, sekä se tosiasia, että paha saattaa olla hyvin houkuttelevaa, voivat varmasti sekoittaa kuvaa, mutta käsite on aina olemassa.

Valinnanvapaus. Tämä valinnanvapaus on peräisin “autonomiasta”, jolla Luoja varusti lajit. On selvää, ettei tämä vapaus ole absoluuttista, ja että se käsittää vain tietyn alueen, jonka ulkopuolella se loppuu. Silti tämän alueen sisällä vapaus on perusarvo, joka on äärimmäisen tärkeä ihmiselämälle.

Juuri tämä vapaus on ihmisen “tilivelvollisuuden” lähtökohta. Meidän luonteeseemme kuuluu, että meitä pidetään tilivelvollisena ja että kannamme vastuun valinnoistamme. Se ei ole uskonnon keksintö, sillä jopa ateistiyhteisössä sinua sakotetaan, jos ajat päin punaista liikennevaloa. Uskonnon maailmassa se merkitsisi, että jos ei olisi vapaa, niin ei pitäisi joutua oikeuteen tai Viimeiselle Tuomiolle. Vapaus on siksi ihmisenä olemisen ydin ja sisällys, sillä ei ole eroa, katsotko sitä uskonnollisesta tai maallisesta näkökulmasta. Jumala loi lajit, jotka kantavat vastuun teoistaan. Siksi Jumala loi lajit, joiden tunnusmerkki on vapaus. Tapahtumat, jotka ovat meidän valintapiirimme tai vaikutuskykymme ulottumattomissa, ovat “kohtalon” asioita, eikä meitä tietenkään voida pitää vastuussa niistä.

Olemme sen tähden laji, jonka elämä on jatkuvaa keskustelua itsensä kanssa, sekä jatkuvaa päätöksentekoa. Melko usein häilymme tunteellisesti

sen välillä, minkä tiedämme olevan oikein ja minkä tiedämme olevan väärin, ja meidän on pakko turvautua tahdonvoimaamme ja tarvittaessa itsehillintäkykyymme, tai teemme muuten vääriä ratkaisuja ja joudumme vastaamaan tekojemme seurauksista. Eläimillä ei ole tätä jatkuvaa taistelua itsensä kanssa. Ne yksinkertaisesti reagoivat ilman moitteita, mihin tahansa ne haluavat reagoida. Pyhät Kirjoitukset kertovat meille, että enkelit tekevät hyvää kaiken aikaa, mutta vain sen tähden, etteivät he tiedä, mitä on pahuus. Muut lajit reagoivat ohjelmointiin, meillä on vapaus valita. Tämä on todellakin ihmisyyden suuruus. Se selittää, miksi Jumala, Pyhien Kirjoitusten mukaan, määräsi enkelit kumartamaan Aatamia. Enkelit ovat immuuneja synnille, mitä taas Aatami ei ollut, mutta he tottelivat Häntä. Lukuun ottamatta Saatanaa, joka ylimielisyydessään kieltäytyi, ja josta tuli Jumalan ja ihmisen vihollinen.

Nyt poiketkaamme hieman asiasta luodaksemme kaksi silmäystä: yhden suunnattuna erityisesti maailmankaikkeuteen ja toisen keskittyneenä ihmiseen. Mitä enemmän tutkimme tieteellisesti maailmankaikkeutta, sitä enemmän tajuamme, että asumme yhtälöiden maailmankaikkeudessa, joka on niin herkässä tasapainossa, että vähäisinkin epätasapaino johtaisi kosmiseen katastrofiin.

Sitten otamme silmäyksen ihmisyyhteisöihin ja näemme ihmisiä, jotka elävät koko elämänsä tavalla, jota kutsumme vääräksi, pahaksi tai synniksi, ja he näyttävät nauttivan perusteellisesti siitä ja sen lopussa he kuolevat. Toiset sitä vastoin viettävät elämänsä kamppailen totuuden tiellä, taistellen oikeuden

puolesta ja kärsien ihanteidensa vuoksi ja lopulta kuolevat. Voiko tämä olla kaikki? Voiko kuolema olla äärimmäinen loppu näille molemmille elämäntavoille? Jokin meidän sisimmässämme kieltäytyy hyväksymästä sitä. Missä tilivelvollisuus silloin olisi? Jos kuolema olisi tarinan loppu, se olisi silloin ristiriidassa tuon hienon tasapainon kanssa, joka ulottuu läpi koko maailmankaikkeuden. Tämän vuoksi ainoa johtopäätös on, että kuolema EI VOI olla lopullista. Kuolemaa ei voi seurata tyhjiys, vaan sitä seuraa toinen elämä, jossa tasapaino entisöidään ja tilivelvollisuus täyttyy. Tämä on se tuonpuoleinen, josta uskonnot kertovat, jossa Jumala, Korkein Tuomari, tuomitsee ihmiset Tuomiopäivänä.

Jumala antoi meille itsenäisyyden ja pitää meitä tilivelvollisina. Emme ole täydellisiä olentoja, eikä näin ole tarkoitukseen. Meitä vaaditaan tekemään parhaamme vaikeuksien ja houkutusten edessä, ja usein meidän “parhaamme” on vähemmän kuin ihanteellista. Me ponnistamme, ja elämämme on ikuista taistelua. Siksi on kohtuullista, että Jumala myöntää, että yritämme, arvostaa ponnisteluamme ja rakastaa meitä jaloimpana luomuksenaan. Hän varmasti haluaisi kovasti nähdä meidän läpäisevän tilivelvollisuuden kokeen valinnanvapautemme sitä estämättä. Paras tapa sen suorittamiseen on muistaa, että Hän on meidän lopullinen turvamme ja Herramme, ja pitää mielessä hyvä ja paha kuten Hän ne meille hahmottelee, sekä väistämätön Tuomiopäivä, jolloin meidät pannaan tilille. Tämän Hän on tehnyt valitsemalla ihmisperheestä tietyt jäsenet ja ottamalla heihin yhteyttä omalla tavallaan (esim. suoralla puheella, kirjoitetuilla tauluilla, inspiraatiolla tai

lähettäen enkelin) ja antamalla heille tehtäväksi välittää Hänen viestinsä kanssaihmisille: palvokaa Jumalaa ja vain Jumalaa, tehkää hyvää ja pidättäytykää pahasta ja muistakaa aina pakollinen tilintekonne Hänen edessään väistämättömänä Tuomiopäivänä. Tämä on profetoinnin käsite, ja kautta historian ihmiskunta on saanut monia profeettoja ja viestintuojia. Tästä pitkästä linjasta jotkut mainitaan nimeltä kirjoituksissa, joillekin Jumala antoi Pyhät Kirjoitukset ja toisille Jumala antoi voiman suorittaa tiettyjä ihmetekoja. Kolme viimeistä tässä profeettojen linjassa ovat Abrahamin monoteististen uskontojen, juutalaisuuden, kristinuskon ja islamin päähenkilöt. Nuo kolme henkilöä ovat kaikki patriarkka Aabrahamin jälkeläisiä, Muhammad Ismaelin kautta, sekä Mooses ja Jeesus Iisakin kautta. Ismael ja Iisak olivat Aabrahamin kaksi poikaa.

Tässä vaiheessa on kuitenkin tarkoituksenmukaista huomauttaa, että juutalaisille profeettojen linja pysähtyy juutalaisuuteen. Heille Jeesus ei ollut Messias, eikä hänen äitinsä Maria ollut se siveä nainen, joka hän väitti olevansa. He odottavat edelleen Messiasta ja kiistävät kristinuskon jumalallisena uskontona. Kristityille linja päättyy kristinuskoon. He tunnustavat juutalaisuuden jumalalliseksi uskonnoksi ilman vastavuoroisuutta juutalaisten taholta. Islam taas tunnustaa sekä juutalaisuuden että kristinuskon Jumalan lähettämiksi uskonnoiksi huolimatta siitä, etteivät juutalaiset tai kristityt usko islaminuskon olevan vastaavanlainen, tai Muhammadin olevan Jumalan todellinen profeetta ja sanansaattaja. Jokaisen muslimin (henkilön, joka tunnustaa islamin) uskoon kuuluu uskoa Moosekseen,

Tooraan, Jeesukseen ja Evankeliumiin sekä edeltävien profeettojen linjaan. Koraanista, islamin Pyhästä Kirjasta, jonka muslimit uskovat olevan Jumalan itsensä sanoja, muslimit voivat lukea:

“Hän on vahvistanut teille saman uskonnon, jolla Hän velvoitti Nooan. Saman, jonka Jumala paljasti teille. Saman, jolla Jumala velvoitti Aabrahamin, Mooseksen ja Jeesuksen, että teidän tulee järkkymättä pitää uskonne ja olla rikkomatta yhteyttänne siihen.” (42:13)

Ennen kuin siirrymme seuraaville sivuille, lyhyt selostus Koraanin sisällöstä olisi nyt avuksi lukijoille, jotka eivät ole muslimeja. Muslimit uskovat, että Jumala itse on kirjoittanut Koraanin, sanatarkasti ja kirjaimellisesti, ja että enkeli Gabriel toi sen sellaisenaan profeetta Muhammadille. Kokonaisuudessaan se on Raamatun kokoinen kirja, mutta se ei ilmestynyt yhdellä kertaa. Se tuli lyhyissä kappaleissa, jotka käsitelivät eri aiheita, tai kommentoivat asioita ja tapauksia, ja sen ilmestyminen oli valmis kahdenkymmenenkolmen vuoden kuluttua. Aina kun profeetta Muhammad sai Koraanin osan ja halusi välittää sen kannattajilleen, hän teki sen sitaattina, eli alkaen (“) ja päättyen (”), ja sen alkuun hän pani “Jumala sanoo:” ja loppuun “Jumala puhui totuutta”. Tämä jäi välittömästi ihmisten mieliin, ja se myös kirjoitettiin silloin saatavilla oleville kirjoitusmateriaaleille. Kun Koraani oli valmis, Muhammad pani sen lopulliseen järjestykseen (ei välttämättä aikajärjestykseen vaan jumalaisen ohjauksen mukaisesti), ja sellaisenaan se on säilynyt

siitä lähtien, sen alkukielellä ja alkumuodossa, sanasta sanaan ja kirjain kirjaimelta. Kirjoituksena Koraani on ainutlaatuinen tässä suhteessa. Käännettynä emme kutsu sitä enää Koraaniksi, vaan käännökseksi tai vastaavaksi, koska nämä olisivat ihmiskieltä eivätkä alkuperäisiä jumalallisia sanoja. Koraanin kieli on arabia, millä kielellä sitä pidetään jäljittelemättömänä kirjallisena ihmeenä. Se haastoi Profeetan aikakauden arabit matkimaan sitä, mutta se herätti heissä kunnioitusta, vaikka he ylpeilivätkin kirjallisella mahdolliaan. Jopa eräät sen ajan vankkumattomimmista islaminuskon vihollisista omaksuivat uskonnon kuunneltuaan otteita Koraanista.

Luku 3

Islam ja muut

Viittasimme jo edellisessä luvussa ihmisen ylevyyteen ja hänen kelpoisuuteensa lempiluomuksena Jumalan silmissä. Koraanin mukaan jokainen ihminen on kunnianarvoinen pelkästään olemalla ihminen, ennen kuin ihmisiä edes luokitellaan uskon tai rodun mukaan. Koraani sanoo:

“Me olemme kunnioittaneet Aatamin lapsia, antaneet heille kulkuvälineet maalla ja merellä, ja suoneet heille suuremmat erityisedut kuin suurelle osalle muusta luomakunnasta.” (17:70)

Islam korostaa ihmisten ykseyttä perheenä:

“Oi, ihmiskunta: pelätkää Herraanne suojelijaanne, joka loi teidät yksittäisestä itsestään, ja loi siitä yhdestä sille kumppanin, ja pani heidät parina levittäytymään, kuten siemenet, lukemattomina miehinä ja naisina.” (4:1)

Kaikki ihmiset ovat yhtä oikeutettuja perusihmisoikeuksiin, mukaan lukien oikeus vapaasti valita uskontonsa ilman pakotteita, sillä islamin sisällä “toisen” tila on hyvin varjeltu ja suojattu. Islam ei ole rajoittava uskonto, eikä kukaan ihminen, pappi tai muu, saa koskaan asettaa rajoja Jumalan

armeliaisuudelle ja anteeksiannolle, tai puhua Hänen puolestaan jakaen palkintoja tai rangaistuksia. Lopullinen tuomari on Jumala Itse...

“Te palaatte lopulta Allahin luo... Hän kertoo teille totuuden asioista, joista riitelitte.” (6:164)

Kirjan Ihmiset, juutalaiset ja kristityt

Ihmiskunnassa lähimpänä muslimeja ovat juutalaiset ja kristityt, ja heille on annettu kunnianimitys Kirjan Ihmiset. He ovat yhteen Jumalaan uskovia tovereita ja Hänen Pyhien kirjoitustensa saajia, Mooses Tooran ja Jeesus Evankeliumin. He uskovat myös profeettalinjaan, ja niinpä monet juutalaisista ja kristityistä ystävistämme ovat yllättyneitä kuullessaan, että Raamatun profeetat ovat myös islamin profeettoja. Nämä kolme uskontoa jakavat myös saman moraalisäännösten. Koraani sanoo:

“Sanokaa, että me uskomme Jumalaan ja meille annettuun ilmestykseen, joka annettiin Aabrahamille, Ismaelille, Iisakille, Jaakobille ja heimoille ja joka annettiin Moosekselle ja Jeesukselle, ja jonka kaikki profeetat saivat Herraltansa. Me emme tee mitään eroa heidän kenenkään välillä ja me olemme Hänelle kuuliaisia.” (2:136)

Sana islam merkitsee kirjaimellisesti alistumista Jumalan tahtoon.

Islam sallii muslimien syödä ruokaa, jota Kirjan Ihmiset heille tarjoavat (jollei se ole erityisesti kiellettyä,

kuten alkoholin juominen tai sianlihan syöminen) ja vastavuoroisesti tarjota heille omaansa.

“Kirjan Ihmisten ruoka on laillista teille ja teidän ruokanne on laillista heille.” (5:5)

Muslimimies saa ottaa aviovaimokseen (kaikkein läheisempään suhteeseen ja pyhään liittoon) juutalaisen tai kristityn naisen:

“Avioliitossa ovat teille laillisia, eivät ainoastaan siveät uskovaiset naiset, mutta myös siveät naiset ennen teidän aikaanne ilmestyneen Kirjan Ihmisten joukosta, kun annatte heille kuuluvat myötäjäiset ja haluatte siveyttä, ettekä irstautta ottamalla heidät rakastajattariksi”. (5:5)

Sellaisessa tilanteessa on laitonta, että muslimiaviomies yrittäisi painostamalla käännättää vaimoansa islamiin, koska se olisi ristiriidassa Koraanin määräyksen kanssa: “Älköön olko mitään painostusta uskonnossa”. (2:256)

Olisi tosiaankin hänen islamilainen velvollisuutensa varmistaa vaimonsa oikeus oman uskonsa mukaiseen jumalanpalvontaan.

Islamilaisessa valtiossa lakiteksti Kirjan Ihmisistä kuuluu: “Heillä on meidän oikeutemme ja meidän velvollisuutemme.”

He ovat yhtä oikeutettuja sosiaaliturvaan ja muihin valtion suomiin etuihin. Muslimeja varoitettiin kiihkoilusta tai ennakkoluuloista Kirjan Ihmisiä vastaan, ja profeetta Muhammad itse sanoi: “Jos joku loukkaa ketään Kirjan Ihmisistä, se on aivan kuin hän olisi

loukannut minua henkilökohtaisesti”.

Itse asiassa islamilainen yhteiskunta oli pluralistinen yhteisö alusta alkaen. Välittömästi sen jälkeen, kun Muhammad muutti Medinaan ja perusti varhaisimman islamilaisen valtion, sopimus kirjoitettiin kaikkien heimojen välillä, mukaan lukien siellä asuvat juutalaiset heimot, vahvistaen uskonvapauden, sekä yhtäläiset oikeudet ja velvollisuudet.

Islam ei ole myöskään suljettu uskonto. Se on yleinen kutsu ihmiskunnalle (ei arabien tai idän uskonto, kuten monet kuvaavat sitä). Vaikka se olikin osoitettu kaikille ihmisille, mukaan lukien Kirjan Ihmiset, se, etteivät he omaksuneet sitä, ei ollut mikään syy luokitella heitä vihollisiksi tai vääräuskoisiksi. Itse asiassa termi “vääräuskoinen” sai alkunsa Euroopasta ristiretkien aikana kuvaamaan muslimeja. Hyvyys tiedostetaan, mistä tahansa se on peräisin:

“Eivät he kaikki ole samankaltaisia: Kirjan Ihmisistä osa on (oikealla) kannalla; he harjoittavat Jumalan merkkejä yöt läpeensä ja painavat otsansa maahan palvoen.” (3:113)

Yksikään yksilö tai ryhmä ei voi väittää omistavansa Jumalan armon monopolin tai kieltää sen muilta:

“He, jotka uskovat (Koraaniin), ja he, jotka seuraavat juutalaisia (kirjoituksia) ja kristityt, sekä saabalaiset, jokainen, joka uskoo Jumalaan ja Tuomiopäivään ja harjoittaa oikeudenmukaisuutta, on saava palkintonsa Herraltaan, heidän ei tarvitse pelätä, eikä murehtia.” (2:62)

Opilliset erot

Yhteiset ominaisuudet, jotka islam jakaa juutalaisuuden ja kristinuskon kanssa ovat paljon laajempia kuin suuri osa länsimaisista ihmisistä ajatteleekaan. Itse asiassa islam on lähempänä sekä kristinuskoa, että juutalaisuutta kuin nämä kaksi toisiansa, koska se tunnustaa molemmat jumalallisiksi uskonnoiksi, kun taas juutalaiset odottavat vielä Messiasta, jollainen Nasaretin Jeesus ei heille ollut. Tässä suhteessa meistä näyttää, että termi "juutalais-kristillinen" olisi väärä nimitys, ja meidän mielestämme se otettiin käyttöön poliittisesti ainoana tarkoituksenaan muslimien ulossulkeminen. Nykyisen sivilisaatiomme asianmukaisempi kuvaus olisi ollut juutalais-kristillis-islamalainen siinä valossa, että nämä kolme uskontoa ovat peräisin Aabrahamin perinteestä, ja tietäen että islamilaisen aikakauden sivilisaatio antoi paljon nykyiselle sivilisaatiolle. Se oli sivilisaatio, jossa muslimit, juutalaiset, kristityt ja muut asuivat saaden turvaa ja oikeudenmukaisuutta suvaitsevaisuuden ja yhteistyön järjestelmän alaisina.

Niin laajat kuin yhteiset piirteet mahdollisesti ovatkin, on hyödyllistä olla myös tietoinen tietyistä opillisista eroista, joita on löydettävissä islaminuskon ja muiden Aabrahamin uskontojen yhteisöjen välillä. Annamme niistä yleishahmotelman, mutta tarkoituksemme ei ole minkäänlainen vastakkainasettelu tai hyökkäys muita uskontoja vastaan, vaan antaa juutalaisille ja kristillisille lukijoille mahdollisuus selvittää ja arvioida uudelleen asennettaan islaminuskoon peitetyn mustamaalauksen sijaan, joka on aiheuttanut ja aiheuttaa vieläkin paljon tietämättömyyteen ja pahaan tahtoon

perustuvaa vihamielisyyttä.

Ehkä suurimpana eroavaisuutena on se, miten muslimit käsittävät Jumalan ja miten he ilmaisevat itsensä Hänen edessään. Jumala on ikuinen, ääretön ja absoluuttinen kaikissa ominaisuuksissaan. Emme pysty kuvittelemaan, miltä Hän näyttää, emmekä kuvailemaan Häntä millään tavalla, joka rajoittaa Häntä tai muuttaa Hänet vähemmäksi kuin se äärettömyys, mitä Hän on. Mahdollisimman kunnioittavaa kieltä käytetään viitatessa Jumalaan. Siksi muslimin mielelle on vierasta lukea (Raamatusta), että Jumala meni kävelylle Eedenin puutarhaan, tai että Hän kokosi enkelit ja sanoi heille Aatamista: "Katsokaa, ihminen on tullut yhdeksi meistä." Tai, että Jumala tekisi jotakin ja sanoisi sitten: "Toivon, etten olisi tehnyt sitä" tai, että Jumala työskenteli kuuden päivän ajan ja jonka jälkeen Hänen olisi täytynyt levätä seitsemäntenä tai, että kukaan olisi paininut Jumalan kanssa ja (melkein) voittanut Hänet.

Toinen näkökohta koskee profeettoja ja lähettäjiä, jotka Jumala nimitti. Muslimit uskovat, että Jumala huolellisesti valitsi heidät kuljettamaan Hänen viestiään ja olemaan esikuvana yhteisöilleen. Aina kun yhteiskunnat lipsuivat takaisin epäjumalien palvontaan tai lisäsivät kumppaneita Jumalan rinnalle tai poikkesivat Hänen määräämistään moraalisisista säännöistä, nuo henkilöt lähetettiin muistuttamaan ja korjaamaan kurssia. Jos inhimillinen täydellisyys olisi ikuisesti kestävä, he olisivat sen pienoiskuva ja ruumiillistuma. Raamatussa kerrotut uskomukset, että profeetat huijasivat tai valehtelivat, ovat täysin ristiriidassa islamin opetusten kanssa. Tästä esimerkkinä Jaakob, joka pukeutuu lampaannahkaan esiintyäkseen karvaisena

kaksoisveljenään Eesauna sokealle isälleen Iisakille, huijatakseen isäänsä antamaan hänelle Eesaulle kuuluvan siunauksen. Kun isä sitten saa tietää tästä, hän sanoo, ettei voi tehdä asialle mitään, ja että Jumala itse antaa sen anteeksi. Profeetat eivät myöskään tee lihallista syntiä kuten Loot, joka humaltuu ja harrastaa seksiä kahden tyttärensä kanssa. Ainoa johtopäätös, jonka muslimit voivat tehdä, on, että sellaisten asioiden täytyy olla ihmisten lisäyksiä Pyhiin Kirjoituksiin.

Juutalaiset

Muslimeilla on tapana viitata juutalaisiin serkkuinaan, koska Aabraham oli Muhammadin yhteinen isoisa Ismaelin, Israelin (Jaakobin), tämän lapsien ja Iisakin kautta. Kuten hyvin tiedetään, Aabrahamin avioliitto Saaran kanssa oli lapseton, kunnes Saara tuli iältään varttuneemmaksi. Miestään säälien Saara vaati, että tämä makaisi hänen egyptiläisen palvelustyttönsä Hagarin kanssa, joka tuli raskaaksi ja synnytti Ismaelin. Myöhemmin hän ei voinut elää palvelustytön ja tämän pojan kanssa ja painosti Aabrahamia karkottamaan heidät, ja niin tämä vei heidät paikkaan, josta satoja vuosia myöhemmin tuli Mekan kaupunki. Muslimit kunnioittavat vettä etsivän äidin tuskaa sen jälkeen, kun heidän ruokatarvikkeensa olivat loppuneet, sekä Zamzam-kaivon odottamatonta puhkeamista vuosittain hajjin (pyhiinvaellusmatkan) rituaalien joukossa, samoin kuin käymällä Kaabassa, ensimmäisessä Yhden Jumalan palvonnan moskeijassa, jonka Abraham ja Ismael rakensivat Abrahamin erään perhevierailun

aikana. Jumala tahtoi, että myös Saara ohitettuaan jo vaihdevuotensa tuli raskaaksi ja synnytti Iisakin, Jaakobin isän, jonka nimi muutettiin myöhemmin Israeliksi, kahdentoista Israelin lapsen isäksi.

Muslimeista tuntuu hieman tyrmistyttävältä, että suuri osa juutalaisista ja kristityistä eivät pidä Ismaelia Aabrahamin poikana, koska Ismaelin äiti oli palvelustyttö. Ismaelin nimi puuttui kokonaan kuningas Jaakobin Raamatun sanastosta (Collins Worldin julkaisema Red Letter -painos), mutta kykenin löytämään hänen tarinansa käyttäen Aabrahamia avainsananani. Ensimmäinen Mooseksen kirja (17:16, 23, 25, 26-21:11) kertoo Ismaelin olevan “hänen poikansa” puhuen Aabrahamista ja tekee näin mahdottomaksi kiistää tuon isä-poika-suhteen. Sen lisäksi, jäljitettäessä Israelin lasten äidin sukua, 1. Mooseksen kirja kertoo meille, että Israel nai kaksi serkkuaan, Raakelin ja Leean, samoin kuin heidän kaksi palvelustyttöään, Silpan ja Bilhan. Nämä neljä synnyttivät yhteensä kaksitoista Israelin lasta. Silti kukaan ei ole koskaan väittänyt, että yksikään heistä olisi vähäpätöisempi Israelin lapsi sen vuoksi, että heidän äitinsä olivat palvelustyttöjä! Onko tässä asetettu kaksinaismoraali Ismaelia vastaan? Kun 1. Mooseksen kirja (22:2) kertoo, että Jumala sanoi Aabrahamille: “Ota nyt poika, ainoa poikasi Iisak, jota rakastat, mene Morian maahan ja uhraa hänet siellä polttouhrina yhdellä niistä vuorista, jonka Minä sanon sinulle”, muslimeista tuntuu siltä, että Iisakin nimen maininta lisättiin harkitusti. Sillä Iisak ei missään vaiheessa ollut Aabrahamin ainoa poika, koska hän oli kolmetoista vuotta nuorempi kuin Ismael ja molemmat olivat elossa, kun heidän isänsä kuoli!

Muslimit juhlivat tätä Aabrahamin koettelemusta ja hänen alistumistaan Jumalan tahtoon vuosittain yhtenä hajjin (pyhiinvaellusmatkan) rituaalina. Kuitenkin sekä Ismael että Iisak ovat muslimeille yhtä siunattuja ja rakkaita profeettoja.

Koraanissa on viitisenkymmentä viittausta juutalaiseen, Israelin lapsiin, noin 137 mainintaa Mooseksesta ja kahdeksantoista mainintaa Toorasta. Näille vuodatettiin runsasta ylistystä, mutta myös reilusti moitteita ja nuhteita. Esimerkkejä ovat:

“Oi Israelin lapset, muistakaa se suosio, jonka soin teille ja että Minä pidin teistä enemmän kuin kaikista muista. Suojelkaa siis itseänne päivältä, jolloin yksi sielu ei auta toista, eikä rukoilemista hänen puolestaan hyväksytä, eikä hyvitystä oteta vastaan häneltä, eikä ketään auteta ulkopuolelta. Ja muistakaa, että Me vapautimme teidät faaraon väeltä. He langettivat teille kovaa pakkotyötä ja kuritusta, teurastivat poikanne ja antoivat naistenne elää. Siinä teidän Herranne koetteli teitä hirmuisesti. Ja muistakaa, että Me halkaisimme meren teille ja pelastimme teidät ja hukutimme faaraon väen teidän silmienne edessä. Ja muistakaa, että Me varasimme Mooseksen neljäkymmenen yön ajaksi, ja hänen poissa ollessaan, te otitte vasikan palvontaa varten, ja teitte vakavan virheen. Jopa silloin Me annoimme teille anteeksi, teillä oli mahdollisuus olla kiitollisia.” (2:47-52)

“Me annoimme Israelin lapsille kunnollisen asuinpaikan ja tarjosimme heille parhaan mahdollisen

ravinnon, mutta juuri kun tieto oli annettu heille, he ajautuivat riitoihin. Totisesti Jumala tulee tuomitsemaan heidät heidän riitonsa vuoksi Tuomiopäivänä.” (10:93)

Huomattakoon, että aina kun juutalaisia ojennettiin, se johtui itse asiassa siitä, että he tekivät jotakin, jota Koraani piti ristiriitaisena juutalaisen uskonnon itsensä kanssa.

Asianmukaisesti on otettava huomioon se tosiseikka, että juutalaiset olivat pitkän aikaa yksijumalallisuuden ainoita harjoittajia maailmassa, joka oli pakanallinen eli epäjumalia palvova. Tämän ansion Koraani täysin myöntää, mutta juutalaisten vaatimus monoteismin yksinoikeudesta menettää perusteensa kristinuskon ja myöhemmin islaminuskon tulon jälkeen, ja sama pätee valitun kansan käsitteeseen, johon he ovat takertuneet tähän päivään asti. Ainakin näin kristityt ja muslimit tuntevat. Islam ei todellakaan hyväksy valitun kansan käsitettä. Jumala sanoo Koraanissa:

“Te ihmiskunta: Me olemme luoneet teidät yksittäisestä mies ja nainen -parista, ja teimme teistä kansoja ja heimoja, jotta voisitte tutustua toisiinne ja rakastaa toisianne, ettekä halveksisi toisianne. Totisesti kunnioitetuimmat teistä Jumalan edessä ovat ne, jotka ovat oikeudenmukaisimpia.” (49:13)

Ihmiset voivat tulla paremmiksi tai huonommiksi oikeudenmukaisuudella mitattuina, eivät kuulumalla tiettyyn esi-isiltä perittyyn linjaan. Tämä ilmaistaan

hyvin eloisasti Koraanin versiossa Jumalan lupauksesta Aabrahamille:

“Ja muistakaa, että Aabrahamia koeteltiin hänen Herransa tietyillä käskyillä, jotka hän täytti. Hän sanoi: 'Minä teen sinusta imaamin (johtajan) ihmisille.' Hän pyysi: 'Ja myös imaameja minun jälkeläisistäni!' Hän vastasi: 'Mutta Minun lupaukseni ei ole pahantekijöiden ulottuvilla.' (2:124)

Toinen kysymys, joka on peräisin Jumalan Aabrahamille antamasta liitosta, kuuluu Raamatun versiossa: “Ja Minä annan sinulle, ja sinun siemenellesi sinun jälkeesi maan, jossa sinä olet vieras, kaiken Kaananin maan ikuiseen omistukseesi.” (1. Mooseksen kirja 17:8)

Palestiinan ongelman monimutkaisuus on peräisin juutalaisten tulkinnasta, että “Aabrahamin siemen” käsittää vain juutalaiset. Siten kaikki juutalaiset, jotka hyväksyivät Jeesuksen ja tulivat kristityiksi, on jätettävä liiton ulkopuolelle. Sama koskee myös niitä juutalaisia tai kristittyjä, jotka myöhemmin omaksuivat islamin, vaikka olisivat Israelin jälkeläisiä tai Aabrahamin toisen (ensimmäisen) pojan, Ismaelin, jälkeläisiä. Niinpä tästä seuraa, että palestiinalaiset muslimit ja kristityt eivät näe itseänsä ulkopuolisina, joiden tulisi lähteä tai asua toisen luokan kansalaisina maassa, joka on ollut heidän esi-isiensä maa vuosituhansien ajan. He tuskin kykenevät nielemään sellaisia lausuntoja, kuten Golda Meirin: “Ei ole olemassa sellaista kansaa kuin palestiinalaiset, heitä ei ole olemassa.” (Sunday Times, kesäkuun 15, 1969) Tai Joseph Weitzin,

Juutalaisten Kansallisen Rahaston päällikön: “Näin meidän kesken sanottuna sen täytyy olla selvää, ettei molemmille kansoille yhdessä ole tilaa tässä maassa.” (Davar, syyskuu 29, 1967)

Muslimit eivät näe palestiinalaisongelmaa taisteluna uskontojen välillä. Itse asiassa olisi ollut paljon hurskaampaa (kaikkien uskontojen mukaan) löytää rauhanomainen ratkaisu. Rauhanomainen ratkaisu perustuu oikeudenmukaisuuteen ja kohtuullisuuteen, mikä on ainoa tie sen pysyvyydestä. Rauhanomainen ratkaisu on kaukana sellaisesta, joka syntyy vahvan ja heikon välisissä neuvotteluissa. Versaillesin mentaliteetin ei pitäisi hallita neuvotteluja, mutta tämän ymmärtämiseksi tarvitaan kaukonäköistä valtiomiestaitoa. Tämän kirjan kirjoittamishetkellä neuvotteluja käydään palestiinalaisten ja israelilaisten välillä, ja me rukouksemme Jumalaa ohjaamaan molempia puolia tällaiseen rauhaan. Me uskomme Jumalan tarkoittaneen, että tämä osa maailmaa olisi toisiaan yhdistävä, ei erottava paikka kolmelle Aabrahamin uskolle. Paikka, jossa ne voisivat osoittaa suvaitsevuuden ja hurskauden henkeä ja ylistää sitä yhtenäisyyttä, joka ympäröi niiden monimuotoisuutta. Sekä maalaisjärki että uskonto (uskonnot) osoittavat siihen suuntaan, kunhan vain kaikki osapuolet avaisivat korvansa ja sydämensä Jumalan äänelle. Me tiedämme, että kaikkialla on ihmisiä, jotka rukoilevat samoin.

Pääasiallinen ero juutalaisiin on tietenkin heidän kantansa Jeesukseen, jonka muslimit uskovat olevan Jumalan todellinen ja aito sanansaattaja juutalaistovereilleen. Koraani sanoo:

“Oi te, jotka olette uskovia, olkaa Jumalan asian avustajia kuten Jeesus, Marian poika, sanoi opetuslapsille: ’Kuka on minun auttajani Jumalan työhön?’ Opetuslapset sanoivat: ’Me olemme Jumalan auttajia’. Tuolloin osa Israelin lapsista uskoi ja osa epäili.” (61:14)

Koraani moittii kerta kerran jälkeen niitä, jotka hylkäsivät Jeesuksen ja syytivät hänen äitiään siveettömydestä,

“...Että he esittivät Mariaa vastaan vakavan väärän syytöksen. Ja he sanoivat kerskaillen: ’Me tapoimme Jeesuksen Kristuksen, Marian pojan, Jumalan sanantuojan’... Mutta he eivät tappaneet häntä, tai ristiinnaulinneet häntä... vaan jonkun saman näköisen, joka näytettiin heille. Ja ne, jotka ovat eri mieltä siitä, ovat täynnä epäilyä ilman varmaa tietoa, vain jälkiarvailujen varassa. On täysin varmaa, etteivät he tappaneet häntä.

Ei, Jumala nosti hänet ylös luokseen. Ja Jumala (Allah) on kaikkein Ylhäisin, Viisas.” (4:156-158)

Islam sen tähden vapautti juutalaiset täysin Kristuksen verestä. Joidenkin kristittyjen lahkolaisten näkemys on, että hän, joka pidätettiin ja ristiinnaulittiin, oli joku toinen kuin Jeesus (ehkä Juudas Iskariot?).

Historiallisesti muslimien ja juutalaisten väliset suhteet ovat vaihdelleet, mutta eivät koskaan sen takia, että islamilla olisi ollut vihamielisyyttä juutalaisuutta kohtaan uskontona. Ristiriita on ollut tilanteista johtuvaa silloin, kun siihen on ollut oikeutetut syynsä.

Meidän tulisi kuitenkin pysytellä kaukana väitteistä, että muslimien historia olisi ikuisesti ollut aitoa islamin opetusten esittämistä. Erityisesti diktatuurihallintojen alaisuudessa juutalaiset ja kristityt saivat molemmat osakseen huonoa kohtelua, mutta tämä ei jättänyt muslimeja osattomiksi, he kärsivät siitä jopa kaikista eniten. Muslimimaailmassa juutalaiset eivät koskaan kärsineet mitään sellaisista julmuuksista, jollaisia heihin vuosisatojen aikana kohdistettiin kristityssä Euroopassa, mukaan lukien polttouunit tällä vuosisadalla. Ja juuri kristikunnassa juutalaiset leimattiin Jumalan tappajiksi ja panttiin sen maksuniehiksi toinen toistaan seuraavissa joukkovainoissa. Jopa silloin kun vihollisena olivat muslimit, Eurooppa liitti juutalaiset mukaan "oheisvahinkona". Tuhansien juutalaisten verilöyly Euroopassa pani alulle ensimmäisen ristiretken ilkeämielisin perusteluin: "Me olemme aloittaneet pitkän marssin taistellaksemme Jumalan vihollisia vastaan idässä, ja katso, silmiemme edessä ovat Hänen pahimmat vihollisensa, juutalaiset. Heidät täytyy hoitaa ensin" (Kohn, N: "The Pursuit of the Millenium", 1957, s.70 - Bamber Gascoignen kirjas-sa: The Christians, julk. Jonathan Cape, 2. painos, 1977, s.113)

Vuonna 1492 juutalaiset karkotettiin Espanjasta Ferdinandin ja Isabellan muslimeista saavuttaman voiton seurauksena. Vastoin aikaisempia lupauksia muslimeille ja juutalaisille heidän oman uskontonsa harjoittaminen tehtiin laittomaksi. Sitten heidät tuomittiin kuolemaan tai karkotettiin maasta, jos he eivät kääntyneet katolisiksi. Monet juutalaiset päättivät lähteä Turkkiin, joka oli silloisen islamilaisen

kalifikunnan keskus, ja heidät vastaanotettiin anteliaasti sulttaanin pilkatessa Ferdinandia ja Isabellaa juutalaisten karkottamisesta sanoen: "He köyhdyttivät kuningaskuntaansa ja rikastuttivat minun." Espanjan muslimiaikakauden aikana juutalaisten anti sivilisaatiolle oli erityisen tuot-tavaa.

Kirjassaan *Kansani* (myös tuotettu TV-sarjana) Aba Eban, israelilainen oppinut, historioitsija ja entinen ulkoministeri, mainitsee, että juutalaisia on historian aikana kohdeltu oikeudenmukaisesti kahdesti, kerran Espanjassa muslimien aikana ja toisen kerran, tällä hetkellä, Amerikan Yhdysvalloissa. Suuri Maimonides oli Cordoban islamilaisen filosofin Ibn Rushdin (Averroesin) oppilas ja myöhemmin muutettuaan Egyptiin Salahuddinin (ristiretkien ajalta kuuluisan Saladinin) henkilöäkäri. Vuosisatojen ajan islamilaisten maiden juutalaiset kansalaiset nauttivat turvallisuudesta ja vauraudesta. Tähän päivään asti monet islamilaiset maat majoittavat suuriakin juutalaisia yhteisöjä, joiden palestiinalaisongelman tuskallisista jälkiseurauksista huolimatta ei tarvitse maassa pelätä sen enempää kuin muslimien tai kristittyjenkään.

Kristityt

Kirjassa Marian tarina, Maria kertoo, kuinka hän vetäytyi perheeltänsä ja karkasi itään piiloutuakseen heiltä: "Sitten Me lähetimme enkelimme hänen luokseen, ja tämä ilmestyi hänen edessään miehenä kaikissa suhteissa. Maria sanoi: 'Minä haen Armollisimmalta

Allahilta (Jumalalta) turvaa teitä vastaan, älä lähesty, jos pelkää Allahia'. Enkeli sanoi: 'Ei, minä olen vain sinun Herrasi sanansaattaja, tulin ilmoittaakseni sinulle lahjasta. Saat puhtaan pojan'. Maria sanoi: 'Miten minä saan pojan, kun kukaan mies ei ole koskenut minuun, enkä ole siveetön?' Enkeli sanoi: 'Näin se tapahtuu, sinun Herrasi sanoi: 'Se on helppoa minulle, ja Me haluamme asettaa hänet merkiksi ihmisille ja Meidän armeliaisuutenamme.' - Asia on näin määrätty.' Niin Maria alkoi odottaa lasta ja vetäytyi hänen kanssaan etäiseen paikkaan. Ja synnytyskivut ajoivat hänet palmupuuhun. Hän huusi tuskissaan: 'Ai! Kumpu olisin kuollut ennen tätä... kumpu minut olisi unohdettu.' Mutta ääni kutsui häntä palmupuun alta: 'Älä sure! Sinun Herrasi on johtanut puron alapuolellesi. Ja ravistele palmupuun runkoa itseäsi kohti ja se pudottaa sinulle tuoreita kypsiä taateleita. Syö ja juo ja huuhtelee silmäsi. Ja, jos näet jonkun henkilön, sano, että olet vannonut paastoavasi Jumalalle Kaikkein Armeliaimmalle. Etkä tämän päivän jälkeen puhu kenenkään ihmisen kanssa.' Lopulta hän toi vauvan väkensä luo kantaen häntä, (sylissään) ja he sanoivat: 'Oi Maria! Sinä olet tosiaankin tehnyt hämmästyttävän teon. Oi, Aaronin sisar, isäsi ei ollut paha mies, eikä äitisi siveetön!' Mutta hän osoitti vauvaa, ja he sanoivat: 'Miten me voimme puhua jonkun kanssa, joka on kehtolapsi?' Hän (vauva) sanoi: 'Minä olen tosiaankin Allahin (Jumalan) palvelija, Hän on ilmestynyt minulle ja tehnyt minusta profeetan. Ja Hän on tehnyt minusta siunatun, missä tahansa olenkin. Hän on teroittanut mieleeni, että minun on rukoiltava ja annettava almuja (zakat), niin kauan kuin elän. Ja Hän teki minusta

ystävällisen äitiäni kohtaan, määräilevän tai pahan sijasta. Joten rauha olkoon minulle sinä päivänä, jolloin synnyin, päivänä, jolloin kuolen ja päivänä, jolloin minut herätetään eloon jälleen.” (19:16-33)

Tällainen on yksi Koraanin Jeesuksen tarinoista. Koraani mainitsee hänet nimellä ”Jeesus” kaksikymmentäviisi kertaa, nimellä ”Messias” yksitoista kertaa ja ainoastaan ”Marian poikana” kaksi kertaa. Maria on mainittu nimeltä kolmekymmentäneljä kertaa ja ilmauksella ”hän, joka varjeli siveytensä” kaksi kertaa. Me emme pyri antamaan tyhjentävää luetteloa, koska muutaman lainauksen pitäisi riittää ilmaisemaan sen korkean kunnioituksen, jota Jeesukselle ja Marialle osoitetaan islamissa. Olemme hämmästyneitä ja sanattomia lukiessamme huomattavien oppineiden ja asiantuntijoiden ja, mikä kiusallista, papiston kuvaavan islamia ja muslimeja Kristuksen vihollisina. Vastaavasti monet tietämättömät ja harhaan johdetut kristityt ovat hämmästyneitä, kun kerromme heille, että kunnioitamme ja rakastamme Jeesusta ja Mariaa, vaikka meillä on opillisia erimielisyyksiä.

”Enkelit sanoivat: ’Katsokaa! Oi Maria, Jumala antaa sinulle hyvän sanoman Häneltä. Hänen nimensä on oleva Jeesus Kristus, Marian poika, kunniassa pidetty tässä maailmassa ja tuonpuoleisessa.” (3:45)

”Jeesus Kristus Marian poika oli Jumalan ja Hänen sanansa lähetti, jonka Hän lahjoitti Marialle ja Hänestä lähtöisin olevalle Hengelle.” (4:171)

“Ja (muistakaa) hänet, joka vartioi siveyttänsä. Me puhalsimme häneen Meidän hengestämmä ja Me teimme hänestä ja hänen pojastaan merkin kaikille kansoille.” (21:91)

Nuhdellen juutalaisia, jotka eivät hyväksyneet Jeesusta, Koraani sanoo:

“Me annoimme Moosekselle Kirjan ja lähetimme hänen jälkeensä sanansaattajien sarjan, Me annoimme Jeesukselle, Marian pojalle selvät merkit ja vahvistimme häntä Pyhällä Hengellä. Onko niin, että aina kun luoksenne saapuu sanansaattaja, josta ette pidä, te pullistelette ylpeänä? Joitakin te kutsutte huijareiksi ja toiset te surmaatte?” (2:87)

Muslimit myös uskovat ihmeisiin, joita Jeesus suoritti Jumalan luvalla ja jotka Koraani mainitsee:

“Sitten Jumala sanoo: ’Oi Jeesus Marian poika, Muista Minun suosioni sinulle ja äidillesi. Katso! Minä vahvistin sinua Pyhällä Hengellä siten, että sinä tosiaan puhuit ihmisten kanssa lapsuudessasi ja vanhalla iällä.

Katso! Minä opetin sinulle Kirjan ja viisauden, Tooran ja Evankeliumin. Ja katso! Sinä teet savesta, kuten se oli, linnun kuvan Minun luvallani ja puhallat siihen hengen, ja siitä tulee lintu Minun luvallani. Ja sinä parannat sokeina syntyneet ja spitaaliset Minun luvallani. Ja katso! Sinä herätät henkiin kuolleet Minun luvallani.

Ja katso! Minä estin Israelin lapsia hyökkäämästä kimppuusi, kun sinä näytit heille selvät merkit. Ja niiden

joukossa olleet epäilijät sanoivat: ”Tämä ei ole muuta kuin selvää taikuuutta.” (5:110)

Ylistys laajenee käsittämään myös kristityt, niin varhaisemmat kristityt, kuin profeetta Muhammadin aikalaisetkin, jotka kieltäytyivät islamin kutsusta, huolimatta opillisista eroista, jotka selitämme seuraavaksi.

”Sitten heidän (Nooan, Aabrahamin ja heidän jälkeläistensä joukosta syntyneiden profeettojen) jälkeen Me saatoimme matkaan heidän jälkeensä muita sanansaattajiamme. Me lähetimme heidän jälkeensä Jeesuksen, Marian pojan ja annoimme hänelle Evankeliumin, ja Me asetimme myötätunnon ja armeliaisuuden niiden sydämiin, jotka seurasivat häntä” (57:27)

”Ja lähimpänä ihmisten joukossa, jotka rakastavat uskovia (muslimeja), löydätte ne, jotka sanovat: ’Me olemme kristittyjä’... Koska näiden joukossa on pappeja ja munkkeja, ja koska he eivät ole ylimielisyyden vaivaamia” (5:82)

Tarkastelkaamme nyt joitakin alueita, joista muslimeilla ja kristityillä on eri uskomukset. Näistä huomattavin on se, että muslimit, uskoen Neitsyt Marian siveyteen, sanovat, että Jumala ”loi” Jeesuksen ilman isää, mutta eivät käytä termiä Jumalan ”siittäjä”. Heille Jumala on tuollaisten biologisten luonnehdintojen yläpuolella, sillä Hän on ikuinen ja absoluuttinen, Koraanissa ilmaistuna:

“Sanokaa: Hän on Allah (Jumala), yksi, Allah, Ikuinen, Absoluuttinen. Hän ei siitä, eikä Häntä siitetä, eikä toista Hänen kaltaistaan ole.” (112:1-4)

Se, että Jeesus olisi kirjaimellisesti Jumalan poika, on ristiriidassa islaminuskon kanssa (vaikka onkin hyväksyttävää sanoa, että vertauskuvallisesti me olemme kaikki Jumalan lapsia), myöskään ei voida hyväksyä opinkappaletta, että Maria on Jumalan äiti. Sekä Maria että Jeesus ovat erittäin kunnianarvoisia “ihmisiä”, ja se, että Jeesus syntyi ilman isää, ei islamilaisen oppijärjestelmän mukaan tee hänestä “Jumalan ainoaa poikaa”. Koraani kertoo:

“Jeesuksen samankaltaisuus Jumalan edessä on sama kuin Aatamin. Hän loi hänet tomusta, sanoi sitten hänelle ‘Ole’... ja hän oli.” (3:59)

Koraanin mukaan Jeesus ei koskaan vaatinut jumaluutta itselleen tai äidilleen:

“Ja katsokaa! Allah sanoo: ‘Oi Jeesus Marian poika, sanoitko ihmisille: ‘Pitäkää minua ja minun äitiäni kahtena jumalana Allahin rinnalla?’ Hän sanoo: ‘Kunnia Sinulle. En voisi koskaan sanoa, mihin minulla ei ollut oikeutta sanoa. Jos olisin sanonut sellaista, Sinä olisit varmasti tiennyt sen. Sinä tiedät, mitä on sydämessäni, vaikken minä tiedä, mitä on Sinun, sillä Sinä tiedät täydellisesti kaiken kätketyn. En koskaan sanonut heille mitään muuta kuin, mitä Sinä käskit minun sanovan: ‘Palvele Allahia minun Herraani ja sinun Herraasi. Ja minä olin heidän todistajansa, kun

asuin heidän joukossaan, kun Sinä otit minut ylös, Sinä olit heidän valvojansa, ja Sinä olet kaikkien asioiden todistaja. Jos Sinä rankaiset heitä, he ovat palvelijoitasi, jos Sinä annat heille anteeksi, Sinä olet tosiaankin Ylhäinen vallassa, Viisas.” (5:116-118)

Muslimit siten samaistuvat sellaisiin Uuden Testamentin säkeisiin kuten Jeesuksen sanoihin:

“Miksi te kutsutte minua hyväksi? Ei ole ketään muuta hyvää kuin Yksi, joka on Jumala.” (Markus 10:18)

Kun Jeesus Uuden Testamentin mukaan oli ristillä, hän huusi: “Eloi Eloi, lama sabachtani?”, käännettynä “Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?” (Markus 15:34) Ilmeisesti hänen on täytynyt puhua jonkun toisen kuin itsensä kanssa. Koko Pyhän Kolminaisuuden ja kolmiyhteisen Jumalan käsitteellä ei ole mitään paikkaa islamissa:

“Älkää sanoko kolme; luopukaa siitä, se on parempi teille, sillä Jumala on yksi Jumala, kunnia olkoon Hänelle, verrattomasti ylistetty on Hän yläpuolella sen, että Hänellä olisi poika. Hänelle kuuluu kaikki taivaissa ja maan päällä.” (4:171)

Muslimit eivät kuvittele, että äärettömyys voisi olla jakautunut tai lokeroitunut kolmeen, eivätkä hyväksy Jeesuksen tai Pyhän Hengen jumalaksi korottamista. He katsovat, ettei Jeesus koskaan maininnut mitään kolmesta jumalallisesta henkilöstä yhdessä Jumalolennessa, ja että hänen käsityksensä Jumalasta

ei koskaan poikennut aikaisempien profeettojen vastaavasta, jotka saarnasivat Jumalan yhtenäisyyttä (ei koskaan kolminaisuudesta). Sitä paitsi kolminaisuuden käsite oli tuntematon varhaisille kristityille. Historiallisesti se määrättiin Rooman valtakunnan uskontunnustukseksi Nikean kongressissa vuonna 325 jKr. ja pantiin voimaan keisarikunnan koko mahdin voimalla keisari Konstantinin hallitessa. Uusi katolinen tietosanakirja (1967, art. "Pyhä Kolminaisuus", vol. 14, s. 299) sanoo: "Sanamuoto 'yksi Jumala kolmena henkilönä' ei vakiintunut tiukasti kristilliseen elämään tai sen uskontunnustukseen ennen neljättä vuosisataa."

Toinen eroavuuksien osa-alue on tarina perisyynnistä. Raamatun mukaan paholainen houkutteli Eevaa syömään kielletystä puusta, jonka jälkeen Eeva houkutteli Aatamin tekemään samoin, tehden näin syntiä. Heitä rangaistiin sitten karkottamalla heidät häpeävinä Maahan suurimman moitteen langetessa pääririkollisena Eevalle: "Naiselle Hän sanoi: 'Minä moninkertaistan suuresti surusi ja hedelmöitymisesi, kivulla sinä tulet synnyttämään lapsesi ja sinä tulet haluamaan miestäsi, ja hän on hallitseva sinua". (1. Mooseksen kirja 3:16) Kristillinen opetus sanoo, että kaikki ihmiset perivät tuon synnin ja että jokainen vastasyntynyt syntyy syntisenä.

Koraanin versiossa paholainen houkutteli sekä Aatamin että Eevan, he molemmat tekivät syntiä, he molemmat katuivat, heille molemmille annettiin anteeksi ja se oli perisyynnin loppu:

“Saatana kuiskutteli heille ehdotuksia paljastaakseen heille heidän häpeänsä, jota he eivät nähneet aikaisemmin... hän sanoi noille kahdelle: ”Teidän Herranne kielsi teiltä tämän puun ainoastaan, jottei teistä tulisi enkeleitä eli sellaisia olentoja, jotka elävät ikuisesti.’ Ja hän vannoi heille molemmille, että hän oli heidän vilpitön neuvonantajansa.” (7:20-21)

Katumuksensa jälkeen Aatami oppi Herraltansa tietyt sanat, ja hänen Herransa antoi anteeksi hänelle, sillä Hän on Anteeksiantava, Armeliain.” (2:37)

Aatami ylenettiin sitten profeetaksi ja ihmisrotu lähetettiin Maahan Jumalan sijaishallitsijaksi. Saatana vannoi seuraavansa heitä ja turmelevansa heidät, mutta Jumala lupasi antaa heille sellaista opastusta, joka tekisi heistä immuuneja Saatanan juonille, lukuun ottamatta niitä, jotka halusivat kääntää selkensä Jumalan opastukselle. Jokainen ihminen syntyy näin ollen puhtaana ja vasta myöhemmin meidän valintamme tahraavat meidät ja tekevät meistä syntisiä. Synti ei ole sellaista, mitä lapset perisivät vanhemmiltaan.

Tässä suhteessa islaminusko painottaa, että tilivelvollisuus on henkilökohtainen:

“Se, joka saa opastusta, saa sen omaksi eduksensa, ja se, joka harhautuu, tekee niin omaksi tappiokseen. Kukaan taakankantaja ei voi kantaa toisen taakkaa.” (17:15)

Siksi idea toisen puolesta uhrautumisesta on vieras islamille, ja väite, että Jeesus tai joku muu olisi

surmattava ihmisten syntien sovittamiseksi, ei ole hyväksyttävää. Islamissa Jumalan anteeksianto on haettava vilpittömän katumuksen ja oikeudenmukaisten tekojen kautta ilman verenvuodatuksen tarvetta. Pelastus tulee Jumalan armosta:

“Ja ne, jotka ovat tehneet säädyttömän teon tai vääryyttä omalle sielulleen, muistavat Jumalaa ja pyytävät anteeksianto synneistään. Ja kuka voi antaa syntejä anteeksi paitsi Jumala? Eivätkä he koskaan tietoisesti jatka syntien tekemistä, sellaisille palkinto on anteeksianto Herralta.” (3:135)

Mikään synti ei ole liian suuri verrattaessa Jumalan anteeksiantoon.

“Sanokaa, oi palvelijani, jotka ovat rikkoneet itseänsä vastaan: älkää vaipuko epätoivoon Jumalan armeliaisuudesta, sillä Jumala antaa anteeksi kaikki synnit, sillä Hän on Anteeksiantavainen, Armeliain.” (39:53)

Profeetta Muhammadin mukaan Jumala sanoo:

“Sinä Aatamin lapsi, sinä lähestyt Minua mukanasi säkillinen syntejä, sitten kadut ja palvot Minua, etkä muita Minun lisäkseni. Ja Minä lähestyn sinua mukanani säkillinen anteeksianto.”

Kun muslimeilla ei ole Jeesuksen verellä tapahtuvan syntien sovituksen tai valitun (Jumalan erityisistä etuoikeuksista nauttivan) kansan käsitettä, heidän

suurin toivonsa Jumalan anteeksiannosta on olla itse anteeksiantajia. Anteeksiantaminen niin yksilöiden, heimojen, kuin kansakuntienkin välillä on islamin olemus. Jopa silloin kun laki puuttuu asioissa, jotka määrittävät rangaistusta, joka on oikeassa suhteessa aggressioon, vääryyttä kärsinyttä osapuolta rohkaistaan unohtamaan oikeus ja antamaan anteeksi:

“Korvaus vammasta on yhtäläinen vamma suhteessa siihen, mutta jos henkilö antaa anteeksi ja tekee sovinnon, Jumala palkitsee hänet.” (42:40)

“Ja antakaa heidän antaa anteeksi ja antakaa heidän jättää asia sikseen. Ettekö halua, että Jumala antaa teille anteeksi?” (24:22)

Jumalan anteeksiannon hakeminen on yksilön ja Luojan välinen suora suhde, ilman välitystä. Sillä, että tunnustaa toiselle kuolevalle, johon tämä sanoisi jotakin tähän tapaan: “Mene lapseni, sinulle on anteeksiannettu”, ei ole paikkaa islamissa. Anteeksianto on Jumalan yksinoikeudellinen aihe, eikä kenelläkään muulla ole koskaan edellytyksiä olla Hänen sijassaan. Itse asiassa islamissa ei ole pappisinstituutiota laisinkaan. Vaikka teologinen oppineisuus on olemassa, pappetta ei ole. Elämme toivossa, että Jumalan armeliaisuus on rajaton ja että on vain Hänen vallassaan jakaa meille Hänen oikeuttaan (ja Hän on ehdottoman oikeudenmukainen) tai armeliaisuuttaan (ja Hän on ehdottoman armelias), ja koko elämämme ajan me rukoilemme, että Hän kohtelisi meitä mieluummin armeliaisuudellaan kuin oikeudellaan.

Katumuksen pitäisi myös olla vilpitöntä ja vakavaa, ja jos se on sydämessä, sen pitäisi näkyä teoissa. Olisi ristiriitaista, jos joku varastaisi lompakkoni ja toistaisi “Anna minulle anteeksi, Jumala” jopa miljoona kertaa. Oikeudenmukaisuuden pitäisi ensin toteutua kolmannen osapuolen ollessa osallisena.

Nämä opilliset erot eivät ole mitättömiä eivätkä yhdentekeviä, mutta olisi typerää ja haitallista taistella toinen toistaan vastaan, tai vihata toinen toistaan niiden takia. Niitä koskevan keskustelun tulisi noudattaa sivistyneen keskustelun korkeinta etiikkaa:

“Älkääkä kiistekö Kirjan Ihmisten kanssa paitsi mahdollisimman ystävällisellä tavalla, ellei kyse ole heistä, jotka ovat tehneet väärin. Mutta sanokaa: ’Me uskomme ilmestykseen, joka on tullut alas meidän luoksemme, ja siihen, joka tuli alas teidän luoksemme. Meidän Jumalamme ja teidän Jumalanne ovat yksi, ja Hänelle me alistumme (islamissa).’ (29:46)

Vaikka kristittyjen näkemykset eivät ole meidän silmissämme vähemmän vakavia kuin islamin näkemykset heidän silmissään, islam on hyvin innokas selittämään yhteisiä perusteita ja nauttimaan niiden laajuudesta.

“Sanokaa: Oi Kirjan Ihmiset... päätykää yhteisymmärrykseen kanssamme, että palvomme ainoastaan Jumalaa, ettemme yhdistä kumppania Hänelle, ettemme nosta omasta keskuudestamme herroja ja kumppaneita Hänen lisäksi. Jos he silloin

kääntyvät takaisin, sanokaa silloin: Olkaa todistajina, että me ainakin olemme muslimeja (Jumalan tahtoon alistujia).” (3:64)

Sen ulkopuolella suhteiden pitäisi pysyä rauhallisina ja ystävällisinä.

Kun uskonnolliset (opilliset) näkökohdat on näin käsitelty, ei ole lainkaan sopimatonta tarkastella lyhyesti geopoliittista historiaa muslimien ja kristikunnan välillä. Islamin alkuaikoina maailmaa hallitsivat kaksi suurvaltaa, Persian imperiumi idässä ja Rooman imperiumi lännessä. Kun persialaiset olivat tulenpalvojia ja roomalaiset kristittyjä, muslimien myötätunnot olivat luonnostaan kristittyjen puolella. Pitkä sotilaallinen selkkkaus raivosi näiden kahden imperiumin välillä, ja islamin alku näki kristittyjen tappion ajan, mutta Koraani ennusti, että vuorovesi vaihtuisi (joka toteutui):

“Roomalaiset on voitettu läheisessä maassa, mutta he jopa tämän tappionsa jälkeen ovat pian voittoisia muutaman vuoden kuluessa. Jumala hallitsee menneisyyttä ja tulevaisuutta. Tuona päivänä uskovaiset tulevat iloitsemaan Jumalalta tullutta voittoa, Hän antaa voiton haluamalleen ja Hänen mahtinsa on ylistetyin, armeliain.” (30:2-5)

Vuosia myöhemmin islam kuitenkin vallitsi Arabian niemimaata, ja kokosi sen valtioksi sekä alkavaksi poliittiseksi voimaksi aivan molempien jättiläisimperiumien vieressä. Molemmat imperiumit näkivät siinä vakavan uhan, ja ryhtyivät lietsomaan

vihollisuuksia sitä vastaan käyttäen hyväkseen suojattejaan arabiheimoja, sekä myöhemmin valtavia asevoimiaan. Tuon väistämättömän sotilaallisen yhteenoton tulos oli lähes ihme, jos verrataan vähäisiä islamilaisia joukkoja vastustajien lukumääriin ja varusteisiin.

Idässä Persian dynastia loppui ja kansa valitsi lähes sataprosenttisesti islamin uskonnokseen. Lännessä Rooman valtakunnan auktoriteetti ajettiin takaisin, ja alle sadassa vuodessa pluralistinen islamilainen imperiumi kattoi yli puolet silloin tunnetusta maailmasta. Tämä oli islamilaisen sivilisaation tyyssija, joka säilytti kreikkalaisen perinnön katolisen kirkon täydelliseltä tuholta, ja joka sai aikaan tiedon valtavan kehityksen eri aloilla kuten lääketieteessä, kemiassa, fysiikassa, tähtitieteessä, matematiikassa (algebra on arabiaa ja tiede oli muslimien keksimä), musiikissa, filosofian eri aloilla, puhumattakaan uskontotieteistä ja arabiankielisestä kirjallisuudesta sekä kielitieteestä. Kaikki kansat ja uskonnot auttoivat valtavasti tässä kehityksessä. Eurooppa koki ensimmäisen sysäyksensä ulos pimeästä keskiajasta nähdessään sivilisaation ilman ihmismielen sensuuria (uskonnollista tai muuta). Arabia oli tieteen kieli, ja varhaisimmat Euroopan yliopistot työllistivät muslimiprofessoreja ja käyttivät useiden vuosisatojen ajan muslimikirjoittajien kirjoja. Eurooppa sai tietää kreikkalaisista filosofeista arabiaa käännettyjen opusten ansiosta, ja sitten kun painokone oli keksitty, suurin osa sen tuotteista oli arabialaisten lähteiden käännöksiä.

Kun muslimi-imperiumi heikentyi, Eurooppa kävi vastahyökkäykseen. Huomattavimpia historiallisia tapahtumia olivat itään tehdyt ristiretket, sekä Ferdinandin ja Isabellan voitto islamilaisesta Espanjasta lännessä. Jälkimmäinen synnytti inkvisition ja Espanjan uskonnollisen puhdistuksen muslimeista ja juutalaisista, ja raivasi tietä uuden maailman löytämiselle, valloittajien hallituskaudelle ja valtionjohtoisen orjakaupan perustamiselle.

Ristiretket olivat pyrkimys tunkeutua suoraan muslimien ydinalueelle. Perusteena oli tuolloin vapauttaa kristinuskon pyhät paikat muslimeilta Jerusalemissa, ja yli kahdensadan vuoden ajan ristiretket herättivät uskonnollista vimmaa, joka vieläkin elää länsimaisten ihmisten mielissä ja muokkaa länsimaista kulttuuria tavalla tai toisella. Tätä on jatkunut senkin jälkeen, kun nykyisin valtaosa kristityistä on tuominnut ristiretket ja leimannut ne kolonialistivetoisiksi kristinuskon kaapuun puetuiksi sodiksi, joissa tehtiin julmuuksia, jotka loukkaavat itse kristinuskoa. Sana "ristiretki" (verbinä ja substantiivina) on asettunut kieleen mukavana, mutta syvästi juurtuneen psykologisen jälkikäiän omaavana sanana. Me, kuten monet kristityt, niin papisto kuin maallikotkin, uskomme, että kristikunta pitäisi uudelleen kouluttaa ristiretkien suhteen itsetutkiskelun ja -arvioinnin hengessä, kuten on jo suuresti onnistuttu tekemään espanjalaisen inkvisition ja saksalaisen holokaustin suhteen. Yhteiset ponnistukset antaisivat "ristiretkille" niiden todelliset värit ja saattaisivat olla ratkaiseva askel uuden maailmanjärjestyksen valmistelussa,

mikä avaisi sovinnon portit kahden miljardista ihmisestä koostuvan ryhmän välillä, ja auttaisi ehkä estämään, ettei samanlaisia pahuuksia naamioitaisi näennäisuskonnollisuudeksi, kuten Bosniassa ja muualla maailmassa on tapahtunut.

Tarkoituksemme ei ole tässä käsitellä ristiretkiä sen laajemmin kuin muutamalla lainauksella kristillisestä kirjallisuudesta. Tässä on erään ristiretkeläisen raportti ensimmäisen ristiretken aikana tehdystä Jerusalemin valloituksesta heinäkuun 15, 1099: “Paljastetuin miekoin väkemme ryntäsi läpi kaupungin, eivätkä he säästäneet ketään, eivät edes niitä, jotka anelivat armoa. Jos olisitte olleet siellä, jalkanne olisivat tahriintuneet nilkkoihin asti verellä. Mitä muuta kertoisin? Yhdenkään heistä ei annettu elää. He eivät säästäneet naisia eikä lapsia. Hevoset kahlasivat polviin, ei, suitsiin asti veressä. Se oli Jumalan oikeudenmukainen ja ihana tuomio.” (Kohn N., *The Pursuit of the Millenium*, 1957, s.68)

Vuonna 1202 neljäs ristiretki lähti Venetsiasta ja poikkesi matkallaan kristittyjen Konstantinopolissa, jossa raivottiin ja aiheutettiin sellaisia julmuuksia, että itse paavi moitti omia ristiretkeläisiänsä sanoen viestissään: “Te ette paljastaneet miekkaanne vääräuskoisia vaan kristittyjä vastaan. Te ette valloittaneet Jerusalemiä vaan Konstantinopolin. Teillä ei ollut mielessänne taivaalliset rikkauudet vaan maalliset. Mikään ei ole ollut teille pyhää. Te olette raiskanneet naimisissa olevia naisia, leskiä, jopa nunnia. Te olette ryöstäneet Jumalan kirkon omat turvapaikat, varastaneet alttarien pyhät

esineet, tuhonneet lukemattomia pyhimyksien kuvia ja muistoesineitä. Ei ole yllättävää, että Kreikan kirkko näkee teissä paholaisen työt.”

(Gascoigene, Bamber: *The Christians*, 1977, julk. Jonathan Cape, Lontoo, s.119) Jos ristiretkeläiset tekivät tämän kristittyjen Konstantinopolille, voimme hyvin kuvitella, mitä he tekivät “vääräuskoisille” muslimeille.

Yksi nykyajan merkittävimmistä virstanpylväistä on kuitenkin ollut radikaali muutos paavinistuimen näkemyksissä muslimeista, mikä toivottavasti saa aikaan paremman ymmärryksen muslimien ja kristittyjen välillä. Kun vuonna 1095 paavi Urbanus II (myös Urbanus Siunatuksi kutsuttu), joka ensimmäisenä vaati ristiretkiä, luonnehti muslimeja “jumalattomiksi ihmisiksi, epäjumalanpalvojiksi, Kristuksen vihollisiksi, koiriksi, ikuiseen tuleen joutuvaksi roskaksi”, vuoden 1965 Nostra Etate paavi Paavali VI:n johdolla näki muslimit täysin erilaisessa valossa. “Kirkko kunnioittaa myös muslimeja” asiakirja sanoo ja lisäksi selittää, että muslimit palvovat yhtä Jumalaa, Aabrahamin Jumalaa, johon islaminusko haluaa samaistua. Ja kuinka he palvovat Jumalaa, rukoilevat ja antavat almuja, sekä kunnioittavat Jeesusta ja hänen neitsytäitiensä, ja pitävät häntä Jumalan profeettana ja sanansaattajana.

Ristiretkistä lähtien Euroopan maiden kolonialistinen ohjelma väärästi Euroopan ja muslimimaailman välistä suhdetta, ja ensimmäisen maailmasodan jälkeen lähes kaikki islamilaiset maat olivat Euroopan kolonialismin kynsissä. Seurasi pitkä taistelu, joka turvasi poliittisen itsenäisyyden, mutta

kolonialismi omaksui ainoastaan toisen muodon, Amerikan Yhdysvaltojen vetämän uuskolonialismin, joka ei ole riippuvainen miehitysjoukoista vaan taloudellisista toimista.

Luku 4

Islaminuskon anatomiaa

Sana 'uskonto' länsimaisessa käytössä ei riitä kuvaamaan islamin kokonaisuutta laajana järjestelmänä, joka vaikuttaa niin yhden ihmisen kuin yhteisönkin kaikkiin elämän osa-alueisiin. Islamin kokonaissanomaa seuraajilleen kutsutaan shariaksi, ja on ainoastaan mielivaltaista jakaa sharia kolmeen osaan: (rituaalinen) jumalanpalvelus, moraalisäännökset ja oikeusjärjestelmä, koska nämä liittyvät läheisesti toisiinsa ja täydentävät toisiaan. Se, mikä on moraalista yksilölle, muodostaa normin yhteisön moraalille, eivätkä moraalit asu lakityhjässä. Sisäisen minuuden (omatunnon ja aikomusten) ja ulomman minuuden (tekojen ja havaittavan käyttäytymisen) pitäisi olla sopusoinnussa, eikä ristiriidassa keskenään, ja jumalpalvelun järjestelmä valmistaa yksilöä saavuttamaan tämän islamin todellisuuden. Mikään vähempi on vilpillistä ja väärennöstä.

Yleiskatsaus shariaan

Sharian ensisijainen lähde on luonnollisesti Koraani, Jumalan kirjaimellinen sana. Koraani käsittelee täyden valikoiman kysymyksiä, jotka vaihtelevat uskontunnustuksen muotoilusta (luvut I, II ja III) ehdottomien moraalistandardien, sekä sallitun ja

kielletyn käyttäytymisen määrittelyyn. Se hahmottelee jumalanpalvelamisen pykälät ja asettaa kattavan lakijärjestelmän raamit perheoikeutta, taloudellisia sääntöjä, rikoslakia, sosiaalista käyttäytymistä, sopimuksia, sodan ja rauhan etiikkaa, hallitusmuotoa (shuraa pidetään demokratian islamilaisena edelläkävijänä), ihmisoikeuksia, suhteita muiden valtioiden ja uskontojen kanssa, perintöä (zakat), verotusta yms. varten siten, että voi totuudella sanoa, että elämässä on tuskin seikkaa, johon Koraani ei viittäisi. Koraanin perimmäiset säännöt koskevat kuitenkin ainoastaan uskontunnustusta (aqeeba) ja jumalanpalvelusta (ibadat), kun taas lain kolmas alue ja muu inhimillinen vuorovaikutus (moamalalat) ovat, muutamia poikkeustapauksia lukuun ottamatta, yleisin ja joustavin suuntaviivoin ohjeistettuja. Sharian moamalalia koskevat pysyvät säännöt ovat siten rajoitettuja, mikä salli oikeustieteen (säädösten johtamisen) nousta ja kukoistaa ja sisällyttää eri ajatussuuntia, sekä haalia vuosisatojen kuluessa runsaasti mielipiteitä, jotka sopivat eri paikkoihin ja aikoihin, mikä todistaa, ettei sharia ole paikalleen jämähtänyt tai uusiutumaton.

Sharian toinen lähde on Profeetta Muhammadin sunna (perinne) siitä, mitä hän määräsi, kielsi, teki tai myönsi asemassaan Profeettana. Sunna toisinaan selittää Koraania, havainnollistaa sitä, esittää joitakin yleistyksiä yksityiskohtaisesti ja täydentää sitä joillakin alueilla. Sunnan tutkiminen, erityisesti Profeetan sanontojen aidoksi todistamisen prosessi, on kenties tarkin historiantutkimisen haara. Kertojien ja todistajien ketjun jäljittäminen ja ennen kaikkea sen varmistaminen, ettei kerrottu sunna ole ristiriidassa Koraanin tai

toteennäytetyn asian ja maalaisjärjen kanssa, vahvistavat sunnan täsmällisen tekniikan.

Sharian kolmas lähde toimii silloin, kun asiaa ei ole nimenomaisesti ratkaistu Koraanissa tai sunnassa. Analogiaan turvaudutaan käyttäen deduktiivista järjeilyprosessia, joka vertaa uutta asiaa Koraanissa ja/ tai sunnassa jo ratkaistuun asiaan. “Ijtihad” on termi, joka merkitsee saatavilla olevan todistusaineiston (uskonnollisen, tieteellisen, tilastollisen, sosiaalisen) käyttöä löytämään paras vaihtoehto, mikäli se ei ole ristiriidassa Koraanin, sunnan tai sharian tavoitteiden kanssa, jotka esitetään tässä kohtaa. Näin ollen Sharia ei ole jäykkä sääntöjoukko kopioitavaksi ja sovellettavaksi, milloin tahansa ja missä tahansa, vaan se sallii ihmisen kekseliäisyyden käyttää edistyksellistä lainsäädäntöä muuttuviin tilanteisiin. Oikeustieteen kehityksen edetessä tietyt juridiset säännöt luotiin mahdollistamaan uusien päätösten johtaminen. Esimerkkejä näistä ovat “välttämättömät tarpeet kumoavat kiellot”. Esimerkiksi on laitonta syödä sianlihaa, mutta mikäli se on erämaahan eksyneen matkustajan ainoa saatavilla oleva ruoka, se muuttuu sallituksi niin kauaksi aikaa kuin on välttämätöntä. Muut säännöt sisältävät *“pienemmän pahan valinnan, jos kumpaakaan ei voi välttää”*, *“yleinen etu ajaa ohi yksityisen edun”*, *“uhkaava vaara on poistettava”*, jne. Yleissääntö, ellei se ole ristiriidassa Koraanin ja sunnan kanssa, kuuluu: “Missä hyvinvointi kulkee, siellä kulkee Jumalan patsas”.

Sharian päämäärät

Sharian ylin päämäärä on ihmisten hyvinvointi tässä maailmassa ja tuonpuoleisessa. Yleisesti puhuen yhteisön tarpeet luokitellaan äärimmäisiin tarpeisiin, tavallisiin tarpeisiin ja lisätarpeisiin (jotka tekevät elämän nautittavammaksi) tässä merkitysjärjestyksessä. Listan kärjessä on ensimmäinen kategoria, joka käsittää laajalti tunnetut “sharian viisi tavoitetta”, joiden päämääränä on säilyttää ja suojella:

(1) elämää, (2) ihmismieltä, (3) uskontoa, (4) omaisuutta ja omistuksia sekä (5) lajien lisääntymistä ja säilyvyyttä.

Kukin näistä jakautuu ryhmiin ja alaryhmiin kunnes saavumme näennäisesti pieniin yksityiskohtiin asti, ja jokainen niistä on saanut asianmukaiset moraaliset ja/tai lailliset säädökset. Vastustaen houkutusta astua tämän valtavan aiheen syviin vesiin voimme poimia olennaiset ideat kustakin kategoriasta, ja näin toivottavasti selventää kuvaa.

Elämä

Tämä sisältää oikeuden elämään ja velvollisuuden suojella sitä. Se merkitsee tappamisen kieltämistä ja määrittelee sallitut poikkeukset, kuten laillinen sota tai oikeuden tuomio. Hoidon etsiminen sairaana ja sairastumisen välttäminen millä keinolla hyvänsä ovat islamilaisia velvollisuuksia, ja tästä johtuvat ruokavaliosäännöt, rohkaiseminen fyysisen kunnan harjoitukseen, henkilökohtaiset ja kodin, katujen sekä ympäristön puhtaanapitolait. Karanteenin periaatteet luotiin, kun Muhammad opetti: *“Jos kaupungissa on*

rutto, älkää menkö sinne, jos olette ulkona, tai lähtekää pois sieltä, jos jo olette siellä”.

Maatalouden rohkaiseminen on suositeltavaa. Profeetta Muhammadin opetukset käsittävät:

a) jos Tuomiopäivä tulee ja teillä on kädessänne taimi istutettavaksi, pitäkää kiirettä ja istuttakaa se, jos voitte,

b) se, joka viljelee maata, palkitaan jokaisesta sielusta, joka syö sen sadosta, jopa linnuista ja eläimistä ja jopa varkaasta, joka varastaa siitä,

c) yhtään puuta ei saisi kaataa tai polttaa sodankäynnin välineenä. Ympäristötietoisuus ja ympäristön kunnioittaminen ovat pakollisia (veden kierto kuvataan Koraanissa, ja Muhammad on määrännyt sen säilyttämisen ja kieltänyt sen saastuttamisen. ’Yhtään lintua tai eläintä ei saa tappaa paitsi ruoaksi’ on yksi hänen ohjeistaan, samoin kuin ystävällisyys eläimiä kohtaan ja pidättäytyminen ylikuormittamasta niitä). Yksi Muhammadin vaikuttavista opetuksista on: “Jumala ei ole luonut yhtään sairautta luomatta parannuskeinoja siihen... jotkut ovat jo tunnettuja ja toiset eivät ole”, kannustaen jatkuvaa parannuskeinojen etsintää.

Mieli

Mieli on ihmisen tunnusmerkki. Se on meidän välineemme hyvän ja pahan erottamiseen, sekä luonnon tutkimiseen sisällämme ja ympärillämme. Ajattelevuus, pohtiminen ja harkitseminen ovat uskonnollisia velvollisuuksia, ja Koraani tuomitsee ne, joille annettiin mieli, mutta jotka eivät käytä sitä. Ajatuksenvapaus ja sananvapaus ovat ihmisen perusoikeuksia. Tiedon tavoittelu ei ole islaminuskossa ainoastaan oikeus, vaan myöskin velvollisuus. Oikeudellisessa ammattikielessä

tieteellistä tutkimusta kutsutaan *“Jumalan huomistyössään käyttämän tiedon paljastamiseksi”* ja niillä, jotka siihen pystyvät, on velvollisuus se tehdä. Ihmismielen sensuroiminen ei ole hyväksyttävää, eikä kenenkään tule määrätä toista tässä suhteessa. Kaikkein ensimmäinen sana Koraanissa on *“Lue”* ja se sanoo: *“Ne, joilla on tietoa, eivät ole tasavertaisia niiden kanssa, joilla ei sitä ole, eivät myöskään valo ja pimeys ole samanlaisia”.* *“Hänen palvelijoistansa oppineet huomioivat Hänet eniten.”*

Koraani sanoo, ettei ihmismieltä pitäisi suojella ainoastaan sensuurilta vaan myös tukahduttamiselta, pelolta, huolelta ja stressiltä. Kaikki, joka turruttaa tai tappaa mielen, on inhottavaa, ja siksi islam ehdottomasti kieltää alkoholin ja huumeiden käytön, jopa sosiaalisin seurusteluannoksin!

Uskonto

Monet kirjoittajat antavat uskonnolle etusijan, mutta on selvää, että ilman elämän ja mielen yhtenevyyttä uskonnolliset tehtävät käyvät tarpeettomiksi. Uskonvapaus sekä jumalanpalvelonta ovat ihmisen perusoikeuksia, eivätkä ainoastaan muslimeille. On islamin vastaista pakottaa ketään omaksumaan se, ja Koraani sanoo: *“Uskonnossa ei ole pakkoa”* (2:256). Jumalanpalvelustiloja tulisi rakentaa. Kun muslimien kimppuun hyökätään heidän uskontonsa takia, heillä on oikeus ja velvollisuus puolustautumiseen.

Omistaminen ja omaisuus

Omistusoikeus on loukkaamatonta eikä varallisuuden haalimiselle ole vastaväitteitä tai rajoja, mikäli se on

laillisesti hankittu. Laittomat tavat kartuttaa omaisuutta on määritelty, ja niihin kuuluvat koronkiskonta, petkuttaminen ja petos, varastaminen, monopolisointi, jne. Pääoman oikeudet liittyvät sen velvollisuuksiin, esimerkiksi verotus ja maksujen suuruus on suhteessa yhteisön tarpeisiin. Zakat-vero on pakollinen, ja se vastaa karkeasti 2,5 prosenttia yhden vuoden aikana hankituista varoista; muita laskentakaavoja käytetään maataloudesta, karjanhoidosta, kiinteistöistä tai teollisuudesta saatuihin tuloihin. Jokaisella yksilöllä on yhteisvastuu koko yhteisöstä, eikä kukaan voi käytöksellään täysin eristäytyä yhteisöstä. Liiketoiminnan ja kaupallisen toiminnan säännöt on määritelty.

Lisääntyminen ja jälkeläiset

Aito avioliitto eli vihkimisseremonia yhdessä kirjallisen avioliittosopimuksen kanssa on ainoa laillinen tapa yhdistyä pariksi, muodostaa perhe ja saada lapsia. Sukuperän puhtaus ja oikeus tietää varmuudella omat vanhempansa ja omat jälkeläisensä ovat välttämättömyys. Sharia määrittelee tietyt suhteet, jotka tekevät parin avioliiton kielletyksi. Keskinäiset oikeudet ja velvollisuudet puolisojen välillä, ja vanhempien ja lapsien välillä on määritelty yksityiskohtaisesti. Perheen ylläpitäminen on aviomiehen velvollisuus, kun taas vaimon taloudellinen avustuspanos on naisen valinnassa. Avioliiton ulkopuolinen (mukaan lukien esiaviollinen) seksi on syntiä, ja siitä saattaa tulla myös oikeusseuraamuksellinen rikos, jos sille löytyy neljä todistajaa. Perhelait ja perimislait ovat yksityiskohtaisesti määriteltyjä. Perhesuunnittelu (luonnollinen tai lääketieteellinen) on sallittua, mutta ei, jos se aiheuttaa

elämän tappamisen (abortin). Naisilla on oikeus riippumattomaan henkilökohtaiseen omaisuuteen, oikeus perintöön, oikeus koulutukseen ja oikeus työntekoon, joka on yhteensopiva perheen yhtenäisyyden kanssa. Miehet ja naiset ovat tasa-arvoisia, ja islamin velvollisuudet (ja kiellot) koskevat heitä samalla tavoin. Hedelmällisyyden tavoittelu ja hedelmättömyyden hoito ovat laillisia, mutta ainoastaan, jos sharia ne sallii. Sikiöllä on oikeus elämään, perintöön sekä testamentin tai tukirahan vastaanottamiseen. Imetykseen kannustetaan mieluiten kahden vuoden ajan. Länsimainen adoptiotapa on kiellettyä, mutta kasvattilapsen ottamista tai tukemista rohkaistaan hyväntekeväisyytenä, mutta vailla tosiasiallisen pojan tai tyttären asemaa. Lapselle kerrotaan totuus hänen alkuperästään. Jos tällainen lapsi vartuttuaan aikoo mennä naimisiin perheen biologisen lapsen kanssa, kosintaa ei voida kieltää sillä perusteella, että he ovat veli ja sisar, koska todellisuudessa he eivät sitä ole.

Kirkko ja valtio

Oli viisas päätös Euroopalta erottaa kirkko ja valtio. Varhaisen kirkon lähes monopoliasemalla elämän eri osa-alueilla ei ollut mitään perustetta Jeesuksen opettamaan kristinuskoon. Sen ajatuksenvapautta ja tieteen edistymistä rajoittanut valta heijastuu monissa hyvin tunnetuissa historian esimerkeissä. Myöhemmin Amerikka seurasi samaa linjaa samoista syistä ja myös välttääkseen, ettei yksi uskonto saisi liian suurta valtaa muihin nähden ja näin häiriten uskonnonvapautta.

Monet Amerikan varhaiset maahanmuuttajat pakenivat itse asiassa uskonnollista suvaitsemattomuutta ja vainoa, jotka olivat kristinuskon kiusana Euroopassa.

Ymmärryksenme mukaan kirkon ja valtion ero on yhdenmukainen kristinuskon olennaisten ihanteiden kanssa, sillä sen ensisijainen tarkoitus oli puhdistaa ihmissielu ja jalostaa ihmislunnonetta, muttei pyrkä muodostamaan valtiota. Jeesuksen valtakunta ei ollut tästä maailmasta. Kun häneltä kysyttiin, tulisiko Rooman valtakunnalle maksaa veroja, hän otti kolikon, jossa oli keisarin kaiverrettu kuva ja sanoi: *“Antakaa keisarille, mikä on keisarin, ja Jumalalle, mikä on Jumalan.”* Muslimit Yhdysvalloissa, kuten kaikki muutkin, arvostavat pluralismin ideaa, joka varmistaa uskonnonvapauden kaikille ilman kiihkoilua tai vainoa, mikä on itse asiassa tässä suhteessa yhtäpitävä islamin opetusten kanssa.

Ehkä on sopiva aika tässä kohtaa tuoda ilmi se varauksellisuus, jota monet muslimit, kristityt ja juutalaiset Amerikassa ja länsimaissa tuntevat. Heistä tuntuu, että kirkon ja valtion erottamisen periaatetta on hyödynnetty väärin, ja siitä on manipuloitu poisjätettäväksi Jumalan huomiointi ihmisten päivittäisessä elämässä, yrityksenä hylätä Hänen yleispätevät moraalii- ja säädyllyisyysarvonsa. Keskustelu “onko Jumala kuollut?” on riehunut amerikkalaisessa mediassa viimeiset kolme vuosikymmentä, mikä on vaikuttanut moniin asenteisiin. Monet niistä, jotka uskovat, ettei Jumala ole kuollut, ovat lakanneet tunnustamasta Hänen arvovaltaansa kertoa meille, mitä meidän tulee tehdä elämällämme yksilöinä ja kansakuntana. Kehotuksia moraaliseen käyttäytymiseen,

tai pornografiaa ja riettautta ja muita sosiaalisia sairauksia vastaan syytetään usein kirkon ja valtioeron loukkaamisesta. Iskulauseet “Yksi kansa Jumalan alla” ja “Jumalaan me luotamme” käyvät oudommiksi päivä päivältä, ja jos asiat jatkavat kulkuaan samaan suuntaan, me ennakoimme, että muutosehdotukset niiden poistamiseksi perustuslaista toteutetaan ennen pitkää.

Kun ihmiset lännessä kuulevat, että muslimit islamilaisissa maissa haluavat olla islamin lakien alaisia, yleinen reaktio on paheksunta ja tyrmistys. Kirkon ja valtion eroon johtaneen Euroopan historian kouluttamina he automaattisesti inhoavat ideaa ja tulkitsevat sen paluuksi pimeään keskiaikaan, jolloin Eurooppa raatoi kirkon tukahduttavan ikeen alla. Tämä johtopäätös ei ole oikein, koska nämä kaksi tilannetta eivät ole samoja. Kun tutkimme islamin tapausta, havaitsemme, että kirkon ja valtion erottamisen periaate ei ilmiselvästi päde. Kun kristinuskossa ei ole valtiota, islamissa ei ole kirkkoa, mikä tekee mahdottomaksi vertailla yhtä tilannetta toiseen. Vaikka oppineisuus kuuluu osaksi islamia, ei siinä ole papistoa, eikä myöskään pappeuden instituutiota. Se, että jotkut islamin opinnoista valmistuneet joissakin islamilaisissa maissa käyttävät erityistä vaatetusta, ei ole uskonnon vaatimus, eikä todellakaan tee heistä pappeja tai nosta heitä missään arvoasteikossa muiden muslimien yläpuolelle. Sitä ei ollut olemassa islamin syntyessä, eikä sen varhaisina aikoina, ja on melko myöhäinen ilmiö, että yhteiskunta hyväksyy erikoispuvut erityisryhmille, kuten sotilas- ja poliisiunivormut tai lääkärin valkoisen takin. Uskonnollinen tieto ja sen opiskelu ovat vapaita kaikille, eikä uskon selittäminen ole minkään tietyn

ryhmän yksinoikeus, ja vaikka opillista erikoistumista toki arvostetaan ja kunnioitetaan, niin sitä ei pyhitetä. Islamiin ei kuulu myöskään se, että nuo uskonoppineet johtaisivat hallitusta, sillä heiltä selvästi puuttuu tekninen asiantuntemus toimeenpanevan hallinnon eri alueilta. Virkoihin tulisi valita niihin henkilökohtaisesti pätevät, ja ne ovat avoimia sekä muslimeille että ei-muslimeille.

Tarkasteltaessa sharian päämääriä jopa tässä antamamme lyhyen yleiskatsauksen tasolla, on selvää, että niiden toteuttaminen ylittää yksilön käyttäytymisen alueen hallituksen maailmaan. Sharia, perustuslaki, on lainsäädännön lähde ja perusta, josta lait johdetaan. Vaikkei maallistuminen kristillisissä yhteiskunnissa ole ristiriidassa kristinuskon kanssa, samaa ei voida sanoa islamista, sillä tämä merkitsisi sitä, että suuri osa Koraanin ja sunnan määräyksistä jätettäisiin huomiotta, tehtäisiin tehottomiksi tai korvattaisiin toisilla, ja sellainen olisi ristiriidassa islamin perususkontunnustuksen kanssa. Näiden asioiden ymmärtämisen tulisi selventää sitä, että se mikä on uskonnonvapauden ja itsemääräämisoikeuden raameissa hyväksyttävää kristillisissä yhteiskunnissa, ei kenties ole sitä muslimiyhteiskunnissa. Islamilaisten tai kristillisten kansakuntien ei tulisi pakottaa näkemyksiään toisilleen. Asia ei valitettavasti ole näin, koska länsimaat näyttävät yksipuolisesti olevan taipuvaisia ehkäisemään muslimien itsehallintoa oman uskontonsa mukaisesti. Ne tukevat sekä maallista diktatuuria, että diktatuureja, jotka esiintyvät islamilaisena, mutta ovat kammottavia, mitä tulee ihmisoikeuksiin, miesten ja naisten perusvapauksiin ja ihmisten keskinäiseen järjestykseen, todellisen

islamilaisen hallinnon tunnusmerkkeihin. Itse asiassa ei ole löydettävissä tuskin ainuttakaan valtiota, joka valikoituisi olemaan esimerkki täydellisestä islamilaisesta valtiosta. Aina kun terve demokraattinen prosessi on johtamaisillaan islamilaisen puolueen voittoon, jokin paradoksaalinen ja sekava liittoutuma suurten demokratioiden ja hallitsevan diktatuurin välillä puuttuu välittömästi asiaan ja keskeyttää yrityksen, antamatta sille mahdollisuutta todistaa tai kumota itsensä. Valitettavasti demokratiat ovat kiinnostuneempia vallitsevan tilan säilyttämisestä kuin itse demokratiasta.

Yksi syytöksistä, joita on esitetty vastalauseena islamilaiden valtioiden vaatimukselle saada hallita islamilaiden lakien mukaan, liittyy kristillisten ja juutalaisten vähemmistöjen asemaan kyseisissä maissa. Tätä väitettä toistellaan jatkuvasti. Sekä media että poliitikot paisuttelevat sitä, vaikei se todellisuudessa pidä lainkaan paikkaansa. On harvakseltaan tunnettu tosiasia, että islamilainen järjestelmä ainutlaatuisella tavalla antaa kristillisten ja juutalaisten yhteisöjen hoitaa lakiasiansa omien uskontojensa suuntaviivojen mukaisesti. Tällaisia asioita ei kuitenkaan ole paljon, ja ne liittyvät perheasioihin (avioliitto, avioero, perintö, jne.). Muulla tavoin, kuin Kirjojensa sisällöstä, silloin kun ne luovat ristiriitoja tai vaihtoehdot ovat vähäiset, vähemmistöt eivät kärsi vääryyttä lain edessä verrattuna enemmistön vaatimuksiin (uskonnollisen vakaumuksen perusteella) terveiden demokraattisten periaatteiden puitteissa.

Me emme olisi kuitenkaan täysin rehellisiä, jos emme toisi julki joitakin huomautuksia ja epäilyjä sharian täytäntöönpanosta. Useissa eri tapauksissa

olemme nähneet, että se on vajonnut iskulauseiden ja tunteellisuuden maailmaan. Jotkut yli-innokkaat nuoret ovat muuttaneet sen yhteenotoiksi muiden uskontojen seuraajien kanssa. Sharia kuitenkin vaatii heitä käyttäytymään täysin päinvastaisella tavalla ja pyrkimään hälventämään pelkoja, lievittämään huolestuneisuutta ja osoittamaan hyvän kansalaisuuden etiikkaa käytännöllisellä tavalla. Tätä tehtävää tiedämme valtavirran muslimeista ja suuren enemmistön islamilaisista liikkeistä noudattavan aktiivisesti, vaikka tuskin mikään media tai kukaan politiikan ammattilainen länsimaissa julkisesti ottaa tätä huomioon.

Islamilaiset poliittiset puolueet, jotka päättävät demokratian vaihtoehdosta, ovat tässä myös pienen neuvon tarpeessa. Vaikka he käyvät vaalitaistelua islamin houkuttelevan lipun alla, heidän pitäisi myös esitellä äänestäjäkunnalle ne yksityiskohtaiset ohjelmansa, jotka he ovat valmistelleet toteuttaakseen sharian päämäärät. Sana 'islam' ei ole taikasana, joka ratkaisee heidän maitaan rasittavat monimutkaiset taloudelliset, sosiaaliset ja poliittiset ongelmat. Sharian sisällä pitäisi panna toimeen intensiivisiä teknisiä ja asiantuntevia tutkimuksia sopivien ratkaisujen löytämiseksi. Islam vaatii, että tulevaisuutta silmällä pitäen demokratiaa kannattavien on pitäydyttävä rehellisesti lupauksissaan, eikä tehdä petosta käyttäen demokraattisia korulauseita siihen asti, kunnes tulevat valtaan, jonka jälkeen lupaukset häviävätkin kuin tuhka tuuleen. Pahimmassa tapauksessa jotkut islamilaiset puolueet ratsastavat demokratialla valtaan, sitten epäonnistuvat lupaustensa täyttämässä ja kieltäytyvät myöntämästä

epäonnistumistaan ajatellen virheellisesti, että heidän henkilökohtainen epäonnistumisensa pannaan islamin epäonnistumisen syyksi, ja näin he peukaloimalla tai peruuttamalla seuraavat vaalit epäävät kansakunnalta sen oikeuden poistaa heidät vallasta, ja silloin valitettavasti kyseessä on taas eräänlainen diktatuuri! Islamilaisia puolueita täytyy vielä testata tässä suhteessa, ja on epäoikeudenmukaista tuomita ne ennakolta ilman kokeilua. Kuitenkin heidän vastustajansa, jotka pitävät kiinni vallastaan kansalaistensa tahdon vastaisesti, ovat osoittautuneet kyvyttömiksi, ja maailman suurten demokratioiden tulisi olla tukematta heitä. Jos islamilaiset puolueet jonain päivänä nousevat valtaan, neuvomme heitä olemaan tekemättä samaa, sillä islamilaiset lait eivät ole ainoa asia, jota onnistuneeseen johtamiseen tarvitaan, vaan ennen kaikkea tarvitaan myös islamilaista luonnetta ja yhtenäisyyttä.

Joiltakin kuuluisilta esimerkeiltä, jotka väittävät - jopa ylpeilevät sillä - että he hallitsevat sharian mukaisesti, puuttuu meidän mielestämme rehellisyyttä tai tietoa shariasta, kenties molempia. Jos sharian rikoslaista poimitaan vain joitakin harvoja kohtia ottamatta huomioon sen kokonaisuutta, on se suurta huijausta. Se, että määrätään ankaria rangaistuksia mitättömistä rikoksista, yrittämättäkään puuttua hallitsevien piirien laajamittaiseen korrupioon tai kansakunnan resurssien ahneeseen hyväksikäyttöön, minkä tilivelvollisuuden täydellinen puuttuminen mahdollistaa, ei voi koskaan käydä islamista. Islamissa hallitsija on tilivelvollinen kansakunnalle, ja häntä pidetään sen palvelijana, eikä isäntänä. Lisäksi sharia tulee panna käytäntöön alusta loppuun

eikä lopusta alkuun. Islam hillitsee rikollisuutta kolmella puolustuslinjalla: islamilaisen omantunnon kasvatuksella (koulutus ja opastus), sellaisten syiden ehkäisyllä, jotka saattavat johtaa rikollisuuteen (sosiaaliset ja taloudelliset), ja vasta näiden jälkeen laillisella rangaistuksella, tässä järjestyksessä. Eikä laki sitä paitsi tunne kattoa. On islamin vastaista tuomita tavallisia ihmisiä ja vähäpätöisiä, mutta päästää ylhäiset rikkomuksistaan ilman sanktioita.

Demokratia

Nykyisin kysytään suhteellisen usein, onko islam yhteensopiva demokratian kanssa. On hätkähdyttävää huomata, että he, jotka sanovat ei, ovat niin hajanainen ryhmä, että heillä on tuskin mitään muuta yhteistä. Kun islamilaiset älymystöryhmät vuosisadan vaihteessa olivat niin lännen lumoissa, että vaativat länsimaisen kokemuksen mukaisen hyvän ja pahan omaksunista, nykyaikana on havaittavissa sellainen pettymys länsimaiden moraaliseen alenemiseen ja poliittisiin epäoikeudenmukaisuuksiin, että moni hylkää vastareaktionä kaiken mikä on länsimaista, mukaan lukien demokratian. Islamilaisten maiden maallistuneet diktaattorit kammoksuvat demokratiaa toki siksi, että he ovat diktaattoreita, ja että on heidän oman etunsa mukaista esittää demokratia muslimimassoilleen epäislamilaisena. Diktaattorit, jotka pukeutuvat islamilaiseen pukuun ja väittävät olevansa islamilaisia, levittävät myös näkemystä, että demokratia on vierasta islaminuskolle, ja heillä on seurueessaan ja

palkkalistoillaan uskonoppineita, jotka ovat halukkaita näyttelemään tuota machiavellilaista roolia.

Islamin perinteiset vastustajat lännessä, sekä mediassa että poliittisissa piireissä, ovat myös säälimättömän päättäväisiä kuvatessaan islamia demokratianvastaisena uskontona, jossa ei ole tilaa demokraattisille arvoille. Päämääränä on toki vieroittaa islam yhä kauemmas lännen yleisen mielipiteen psyykkeestä, tehden muslimien demonisoinnin sekä mahdolliseksi että helpoksi tavalla, joka helpottaa yleistä mielipidettä hyväksymään hallitustensa raa'at toimenpiteet ja epäoikeudenmukaiset asenteet muslimeja kohtaan. He nostavat usein esille kysymyksen demokratian puutteesta useimmissa islamilaisissa maissa. Mitä he eivät mainitse, on se, että diktaattorien ainoa tehokas tuki kansojensa demokraattisia pyrkimyksiä vastaan Lähi-Idässä ovat juuri länsimaiset demokratiat.

Ei ole kenties mahdollista verrata seitsemännen vuosisadan alussa syntynyttä islamilaista järjestelmää länsimaisiin demokraattisiin järjestelmiin, jotka alkoivat kehittyä vasta vuosisatoja myöhemmin sellaisiksi kuin me tänä päivänä ne näemme. Eivätkä länsimaiset demokraattiset järjestelmät ole myöskään toistensa tarkkoja kopioita, vaan yksinkertaisesti jakavat demokratian periaatteen ja ideologian. Koraa-ni (tuhat neljäsataa vuotta sitten) ilmaisi selvästi "shuran" periaatteen, joka tarkoittaa, että asioista tulee päättää yhteisin harkinnoin ja neuvotteluin. Tämän periaatteen käytännön sovellutukset islamin varhaisimpina päivinä (Profeetan ja hänen välittömien seuraajiensa aikana) oikeuttavat pitämään sitä demokratian edelläkävijänä. Ainoastaan hänen toimiessaan profeettana tuli

Muhammadia totella varauksetta, mutta Jumalalta saamansa uskonnon välittämisen ja selittämisen ulkopuolella Muhammad teki itse selväksi olevansa tavallinen ihminen, joka ei voinut ennustaa tulevaisuutta tai väittää omaavansa enemmän tietoa kuin tavalliset ihmiset heidän omilla alueillaan käsityösssä, tai kaupankäynnissä. Juuri ennen 'Badrin' taistelua, joka oli ensimmäinen ja historiallisesti merkittävin sotilaallinen kohtaaminen islamin ja epäjumalia palvelevan arabiliittoutuman välillä, Profeetta teki sotasuunnitelman määräten vähäiset joukkonsa levittäytymään tietyllä tavalla. Mutta silloin yksi hänen seuraajistaan kysyi häneltä: *“Onko tämä sijoittuminen Jumalan ilmestys siten, että meidän täytyy noudattaa sitä kysymättä, vai onko se strateginen ja suunnitelmallinen näkemys?”*

Kun Muhammad vastasi, että se todellakin oli jälkimmäinen, hänen kumppaninsa kritisoi vilpittömästi ja esitti vaihtoehdoisen suunnitelman, jonka Profeetta hyväksyi ja otti käyttöön; tuloksena oli loistava voitto.

Vuosia myöhemmin viholliset lähettivät suuren armeijan hyökkäämään muslimien kimppuun Medinassa. Muhammadin näkemys oli pysyä Medinassa ja kohdata vihollinen siellä, mutta keskusteluissa kävi ilmi, että valtaosa halusi mieluummin marssia ulos ja taistella vihollista vastaan Uhudin vuorella kaukana Medinan ulkopuolella. Muhammad antoi periksi enemmistön mielipiteelle shuran periaatteen mukaisesti. Muslimit saavuttivat alustavan voiton, kunnes jousimiesten pataljoona, joka oli sijoittunut vuoren huipulle, luuli että taistelu oli ohi ja laskeutui alas liittyäkseen takaa-ajoon, eikä totellut

Profeetan aiempia selviä määräyksiä, ettei asemia saa koskaan jättää riippumatta siitä, tuliko voitto tai tappio. Khalid ibn al-Waleed (sotilaallinen nero, joka johti vihollisten ratsuväkirykmenttiä) huomasi tämän ja kiersi salaa vuoren huipulle ja hyökkäsi alas muslimijalkaväen kimppuun horjuttaen tasapainoa niin, että paras vaihtoehto muslimeille oli kunniakas perääntyminen kärsittyään raskaat tappiot. Vaikka muslimit olivat tehneet virheen kaksi kertaa, Koraani ilmestyi pian puhutellen Muhammadia:

“Ja Jumalan armeliaisuudesta kohtelit ystävällisesti heitä (seuraajiasi). Jos olisit ollut raaka tai kovasydäminen, he olisivat hajaantuneet ympäriltäsi. Anna heille siksi anteeksi ja pyydä Jumalaa antamaan heille anteeksi ja ylläpitämään shuran heille.” (3:159)

Tämä shura on havaittavissa kaikilla elämän aloilla kaikilla tasoilla, jopa sellaisessa yksityiskohdassa, joka mainitaan Koraanissa, että päätökseen vieroittaa imeväinen lapsi tarvitaan keskinäinen shura ja molempien vanhempien yksimielisyys.

Kun Profeetta kuoli, se tarkoitti profeettakauden päättymistä, mutta hänen seuraajansa tuli olla valtionpäämies. Tämä tehtiin avoimessa kokouksessa, jossa oli useampia kilpailijoita, kunnes Abu Bakr, Profeetan läheisin kumppani, valittiin yksimielisesti ensimmäiseksi kalifiksi. Tuossa tilaisuudessa toistettiin ja painotettiin, kalifi itse etunenässä, islamilaista periaatetta, jonka tärkeät säännöt ovat:

- Virka täytetään ihmisten antamalla mandaatilla (Abu Bakr ryhtyi heti tiedustelemaan niiden mielipidettä, jotka eivät olleet kokouksessa, varmistaakseen että he kannattivat päätöstä).
- Nimitys oli ehdollinen (tottele minua niin kauan kuin minä tottelen Jumalaa, kalifi julisti).
- Ihmisten oikeus antaa mandaatti kytkeytyy heidän oikeuteensa peruuttaa se (Abu Bakr julisti, että jos hän tekisi virheen, silloin ihmiset eivät olleet tottelevaisuuden velassa hänelle).
- Hallitsija oli kansakunnan työntekijä, jonka se palkkasi täyttämään virkaan kuuluvat velvollisuudet (kun ihmiset huomasivat, että Abu Bakr ensimmäisinä päivinään jatkoi oman liiketoimintansa hoitamista ansaitakseen elantonsa, he pakottivat hänet ottamaan palkan, joka oli sama kuin keskimääräisen muslimin tulo, ei rikkaan eikä köyhän, kokopäivätyön sijasta).
- Valtionpäämies ei ollut eliitin, ylimysten eikä muidenkaan eturyhmien panttivanki. Hänen sanansa olivat: “Heikko teidän keskuudessanne on vahva minun kanssani, kunnes minä varmistan, mikä kuuluu hänelle, ja vahva teidän joukossanne on heikko minun kanssani, kunnes minä otan häneltä, minkä hän on velkaa.”

Lyhyesti sanottuna tämä vaikuttaa vastakohdalta sille, mitä näemme useimmissa islamilaisissa maissa

nykyisin. Meillä ei ole epäilystäkään, että mikäli asiat olisivat kehittyneet samaan suuntaan aina siitä lähtien, kun islamilainen imperiumi laajeni ja islamilainen sivilisaatio kypsyi ja hienostui, muslimit olisivat saavuttaneet hallintomuodon, jolla olisi ollut nykyaikaisen demokratian parhaat puolet, mutta joka olisi ollut vapaa sen heikkouksista. Asiat jatkuivat hyvin lupaavalla tavalla jonkin aikaa. Toinen kalifi (Omar) muistutti kansakuntaa myös sen velvollisuudesta tukea häntä, kun hän oli oikeassa, mutta korjata häntä, jos hän teki väärin, mihin eräs mies vastasi: *“Jos teet väärin, me korjaamme sinut jopa miekoillamme”*. Kalifin kommentti oli: *“Te ette kelpaa mihinkään, jos ette sano sitä, emmekä me kelpaa mihinkään, jos emme hyväksy sitä”*.

Valitettavasti tämä kehitys katkesi yhdessä surullisimmista, ehkä jopa kaikkein surullisimmassa tapauksessa islamin historiassa. Kalifi Uthman joutui kohtaamaan kapinan, jossa häntä syytettiin sukulaistensa suosimisesta, ja hänet salamurhattiin. Kalifi Ali oli Profetan serkku, hänen vävynsä ja hänen erittäin rakastamansa henkilö. Hänellä oli myös huomattavia henkilökohtaisia ansioita, ja kun hänet valittiin kalifiksi, ylhäiset ja tavallinen kansa vuodattivat hänelle uskollisuuttaan. Kuitenkin Syyrian (joka oli osa islamilaista imperiumia) maaherra kieltäytyi osoittamasta hänelle tukeaan ja lopulta marssi kohti Medinaa suuren armeijan etunenässä. Näennäisenä verukkeena oli se, kuinka menetellä edesmenneen kalifin salamurhaajien kanssa. Syyrian kuvernööri Muawija oli Uthmanin sukulainen (molemmat Umajadin heimoa) ja hän vaati suoraa kosta mieluummin kuin pitkällistä

oikeusprosessia. Taistelukentällä voitto oli Alin, mutta Muawija oli neuvokas mies, ja hänen leirissään oli joitakin hyvin ovelia miehiä, ja niinpä hän sai junailtua salakavalan sovitteluratkaisun. Jotkut tyytymättömät henkilöt yrittivät salamurhata heidät molemmat, mutta onnistuivat surmaamaan ainoastaan Alin. Kansakunta järkyttyi, mutta neuvottelujen jälkeen Hassan, Alin poika ja seuraaja, suostui luovuttamaan vallan Muawijalle, jotta enempi verenvuodatus olisi vältetty, ja vannoi tälle uskollisuuttaan.

Vähän aikaa myöhemmin Muawija, erittäin juurtuneena valtaansa, järkytti jälleen kansakuntaa, kun hän turvautui rangaistuksen ja palkinnon tekniikkaan, ja sai ihmiset pakotettua lupaamaan sen, että hänen pojastansa Yazidista tulisi hänen seuraajansa. Hussein, Alin toinen poika, johti vallankumousta Yazidia vastaan (sekä Muawija että Hassan olivat kuolleet). Irakin asukkaat olivat luvanneet Husseinille tukensa, mutta keskushallinnon metkujen ja raakuuden alla kuitenkin hylkäsivät hänet. Pakenemisen tai antautumisen sijaan Hussein ja seitsemänkymmentä lojaalia seuraajaa kohtasivat Yazidin usean sadantuhannen sotilaan armeijan ja urheasti taistelivat kuolemaansa asti Karbalassa. Tämä osoittautui paljon myöhemmin olleen ensimmäinen naula parin vuosisadan ajan vallassa olleen Umajjadin dynastian arkkuun.

Tämä oli myös alku shiialaisuuden syntymiselle liikkeenä. Kovan linjan kannattajat, jotka kutsuivat itseään Alin kannattajiksi (arabiankielinen sana shiia tarkoittaa kannattajaa), aloittivat sen itse asiassa poliittisena toisinajatteluna, mutta koska oikeudenmukaisuuden tavoittelu on uskonnollinen

käskey, politiikkaa ei ole mahdollista erottaa uskonnosta. Ajan mittaan shiialaisuudesta tuli islamin lahko, jonka keskipisteenä oli usko, että kalifaatin tulisi kuulua Alille ja hänen jälkeläisilleen (aina vanhimmalle pojalle). He omaksuivat monia toissijaisia näkemyksiä jakaantuen useihin lahkoihin, tärkeimpänä ns. Kaksitoista Seuraajaa, joka uskoo, että kahdestoista näistä seuraajista (imaameista), joka katosi salaperäisesti lapsena, tulee takaisin eräänä päivänä odotettuna Mahdina hallitsemaan oikeudenmukaisesti.

Shiia-muslimija on noin kymmenen prosenttia muslimista, ja loppuja kutsutaan perinteisesti sunnimuslimiksi. Shiioilla on taipumus kantaa kaunaa sunneja kohtaan, koska heidän mukaansa nämä ottivat epäoikeudenmukaisesti vallan, vaikkakin molemmat suuntaukset uskovat samaan Koraaniin ja Muhammadiin profeettana. On ilmeinen tosiasia, että myös sunneilla on samoja tunteita ja myötätuntoa Alia ja hänen poikiensa Hassania ja Husseinia ja heidän perheittänsä kohtaan. Joka vuosi shiijat juhliivat Karbalan taistelun ja Husseinin marttyyriuden muistoa, monet heistä ruoskivat itseään surren ja katuen sitä, että heidän esi-isänsä hylkäsivät Husseinin kriittisellä hetkellä.

Ja tämä riittääköön historiasta, vaikka yritinkin esittää sen erittäin lyhyesti, ja nyt palaamme takaisin käsittelemään demokratiaa. Tuo surullinen historiallinen episodi oli ennakkotapaus vallansiirrosta kädestä käteen, ei valtiovalalla vaan miekan ja kullan avulla. Tämä on näyttänyt kiusaavan muslimien historiaa aina siitä lähtien. Itsevaltiaat pystyivät aina löytämään oppineita, jotka järkeilivät syyt, kun taas toiset jäivät oppositioon ja maksoivat sen elämällään

tai vapaudellaan. Asiat sujuivat hyvin silloin, kun kalifi oli hyvä ja huonosti silloin, kun kalifi oli huono, mikä oli useimmiten asianlaita. Kummassakin tapauksessa kansan vaikutusvalta ja heidän oikeutensa kalifiin nähden murenivat. Islamilainen sivilisaatio kuitenkin kukoisti, sillä oli ihmisiä, jotka uskoivat, että oli uskonnollinen velvollisuus tavoitella tietoa, kunnostautua tieteissä ja luoda sivilisaatiota. Hallitus rohkaisi heitä kaikissa suhteissa, mutta jätti vähän tilaa kirjoituksille kansan oikeuksista hallitsijaa vastaan ja keinoista hänen kontrolloimisekseen. Ottaen huomioon islamilaisen sivilisaation nerouden kaikilla tiedon aloilla, kirjoitukset kansan perusoikeuksista olivat voimakkaita ja loistavia, mutta niitä oli vähän.

Muslimiveljillemme, jotka kouristelevat ja irvistelevät demokratiaa vastaan, haluamme kuitenkin sanoa, että demokratia ei ole koskaan ollut muslimikansakunnan vaivana, vaan kärsimyksenä on aina ollut mielivalta ja diktatuuri. Olemme sokeita, ellei historiamme pysty paljastamaan meille tätä tosiasiaa. Niille, jotka syyttävät islamia suvaitsemattomuudesta demokratiaa kohtaan, sanomme, että olette väärässä, mutta on myös olemassa merkittävä ero. Länsimaisessa demokratiassa Jumalan valta voidaan kieltää tai äänestää kumoon, jos Hänen vastustajansa saavat enemmistön äänistä taakseen. Islamin perustuslaki pohjautuu shariaan, joten mikä tahansa lainsäädäntö, joka on ristiriidassa sen kanssa, on perustuslain vastainen. Siinä mielessä demokraattinen prosessi toteutuu sataprosenttisesti. Islamin elpyminen nykyisin on kaikkea muuta kuin se mainoskuvien kiihottava äärimmäisyysliike tai väkivaltaiset lausunnot tai itsevaltiaat maalliset tai uskonnolliset hallitukset.

Laaja, valistunut ja hiljainen väestön valtavirta on löytänyt uskonnon realiteetit ja tiedostanut historian opetukset. Sitä ei tueta ontoilla iskulauseilla muita vastaan, vaan tietoisilla ponnisteluilla uudistumisen suuntaan. Loppujen lopuksi islamin oppineet ovat säätäneet kauan sitten, että ei-islamalainen valtio, jossa vallitsee oikeus, on parempi kuin islamilainen valtio, joka on hirmuvallan ja epäoikeudenmukaisuuden mädättämä.

Sisäinen minuus

Islamin viisi pylvästä

Luvuissa I & II käsiteltiin uskonkappaleita, profeetta Muhammadin sanoin määriteltyinä: “Että uskotte Jumalaan, Hänen enkeleihinsä, Hänen kirjoihinsa, Hänen sanansaattajiinsa, Tuomiopäivään ja uskotte kohtaloon (johon ette voi vaikuttaa), hyvään tai huonoon”. Esityksessämme emme esitelleet niitä sokeasti hyväksyttävänä ’opinkappaleina’, vaan yritimme perustella niitä älyllisellä ajatteluprosessin logiikalla. Koraanin tapa oli aina haastaa ihmismieli ajattelemaan, sekä viitata merkkeihin ja asettaa kysymyksiä pyrkimyksensä vakuuttaa tyrkyttämisen sijaan.

Islamin uskontunnustus uskonkappaleineen on yleisesti ottaen sama kuin muiden Aabrahamin uskontojen, kristinuskon ja juutalaisuuden. Islam todellakin kuvaa Jumalan aikaisempia sanansaattajia ja heidän seuraajiansa “islamin” (pieni i) omaksuneiksi “muslimeiksi” (pieni m), sillä islam kirjaimellisesti

merkitsee alistumista Jumalan tahtoon. Esiteltyämme tässä luvussa islaminuskon ja sen sharian yleispiirteet, seuraava osuus käsittelee piirrettä, joka on hyvin erityinen islamille, nimittäin jumalanpalvelonnan järjestelmää. Se on erittäin keskeinen islamille, sillä se keskittyy yksittäiseen muslimiin, jotta islamilainen yhteisö rakentuisi terveistä yksiköistä, eli toisin sanoen rakennus olisi tehty terveistä tiiliskivistä.

Islamin pakollinen jumalanpalvelonta muodostuu viidestä alueesta, kuten profeetta Muhammad sitä kuvaa: “Islam perustuu viidelle pylväälle: uskontunnustus (todistaminen), että ei ole muita jumalia kuin Jumala (Allah) ja että Muhammad on Hänen sanansaattajansa, rukoukset, zakatin (veron) maksu, Ramadan-paaston noudattaminen sekä hajjin (pyhiinvaellusmatkan) suorittaminen, jos siihen pystyy.” Toisessa yhteydessä, kun Profeettaa pyydettiin määrittelemään islam, hän mainitsi nuo viisi pylvästä. Sanomattakin on selvää, etteivät ihmiset elä vain pylväissä, sillä pylväiden tehtävä on tukea koko rakennusta. Niiltä, jotka pelkistävät islamin rituaalisen jumalanpalvelonnan alueeksi, puuttuu luonnollisesti käsitys islamin laajasta ja kokonaisvaltaisesta luonteesta ja siitä symboliikasta, jota näiden rituaalien on tarkoitus kuvastaa elämässä. Lyhyt kommentti kustakin pylvästä annetaan seuraavissa osioissa. Ne muodostavat vaatimusten vähimmäistason (pakolliset kohdat). Jumalan-palvelonta missä määrin ja missä muodossa tahansa, sekä hyväntekeväisyyden harjoittaminen, ovat avoimia ilman rajoituksia, aina sellaisiin yksityiskohtiin asti kuin ihmisten kohtaamiseen hymyillen tai tomun poistamiseen tieltä kuten Muhammad opetti. Käytännöllisesti katsoen

kaikki elämän yksityiskohdat, riippuen itse kunkin tarkoituksesta, voivat kuulua palvonnan alaan.

Uskontunnustus (Shahada)

Yksinkertainen 'minä todistan, ettei ole muita jumalia kuin Allah ja että Muhammad on Hänen sanansaattajansa' on salasana islamiin. Sen sanominen kahden todistajan edessä on koko se muodollisuus, joka vaaditaan uudelta islamin hyväksyjältä. Se sisältää myös rukouksun (adhan) ja sitä toistetaan kaikkien rukouksien aikana. Ja silti se on enemmän kuin sanallinen muodollisuus, sillä kun te otatte Jumalan Jumalaksenne, se tarkoittaa, että te otatte Hänet elämänne muovaajaksi ja ohjaajaksi ettekä anna muiden tekijöiden häiritä, olkoot ne sitten ihmisiä, asioita, mielialoja tai haluja. Ja kun tunnustatte, että Muhammad on Hänen lähettiläänsä, lupaatte tällöin noudattaa Muhammadin antamia määräyksiä ja opetuksia, ja tunnustaa niiden jumalallinen lähde. Islamilaisessa oikeustieteessä ja kirjallisuudessa on vuosien varrella kirjoitettu pitkiä teoksia tunnustuksen 'ei ole muita jumalia kuin Jumala ja Muhammad on Hänen sanansaattajansa' vaikutuksista.

Rukous (Salat)

Rituaalinen rukous on erillinen osa rukouksesta sen laajemmassa merkityksessä, joka tarkoittaa tunteittenne ilmoittamista Jumalalle, milloin tahansa ja missä tahansa, ja Hänen opastuksensa, apunsa ja anteeksiantonsa pyytämistä - elämän ainesosa, joka on erittäin suositeltavaa islamissa tai muissa uskonnoissa. Rituaalinen islamilainen rukous ottaa erityisen muodon ja sisällön, johon sekä keho että mieli sopusointuisesti

osallistuvat. Se annetaan viisi kertaa päivässä varhain aamulla, keskipäivällä, iltapäivällä, auringonlaskun jälkeen ja illalla. Ne suoritetaan missä tahansa (kotona, moskeijassa, puistossa, työpaikalla, jne.) yksin tai yhdessä, yhden tai useamman muslimimiehen ja/tai -naisen kanssa, jonkun johtaessa rukouksia 'imaamina'. Rukous kestää muutaman minuutin. Ainoastaan keskipäivän rukous perjantaisin on määrätty kollektiiviseksi (ryhmä) moskeijassa ja sitä edeltää saarna (khutba). Imaami (rukouksenjohtaja) ei ole pappi, eikä hänen tarvitse olla joka kerta sama henkilö, mutta Koraanin ja uskonnon opinnot ja tietämys otetaan huomioon hänen valinnassaan (lääkärit, opettajat, liikemiehet ja muut samoin kuin uskonoppineet ovat tavallisesti tämän vastuun kantajia). Rukoilijan tulee olla puhdas suoritettuaan peseytymisen (wudu), joka tarkoittaa suun, sierainten, kasvojen, korvien ja kyynärvarsista kyynärpäähän vedellä puhdistamista, pään ja korvien pyyhkimistä ja jalkojen pesua. Yksi peseytyminen saattaa riittää useammankin rukouksen läpi, mutta se täytyy toistaa, jos henkilö virtsaa, ulostaa, päästää ilmaa tai nukahtaa. Yhdyntä vaatii täyden kylvyn. Naiset vapautetaan rukouksista kuukautisvuodon (tai lapsivuoteen) aikana, ja sen lakattua kylpy on välttämätön (tuhr).

Jokainen rukous on käytännöllisesti katsoen Jumalan kohtaaminen. Rukous aloitetaan kasvot Kaaban suuntaan (kaikkein ensimmäinen moskeija, jonka patriarkka Aabraham ja hänen poikansa Ismael rakensivat Yhden Jumalan palvontaa varten paikkaan, josta tuli paljon myöhemmin Mekan kaupunki Arabiassa) sanoen "Allah akbar" eli Jumala on suurempi (kuin kaikki muut) ja käytännöllisesti katsoen

kääntäen selkä koko maailmankaikkeudelle puhutellen Jumalaa. Yksi vakiolukemisista rukouksen aikana on Koraanin avausluku, joka sanoo:

“Ylistetty olkoon Allah, maailmojen Herra. Myötätuntoinen, Armelias, Tuomiopäivän mestari. Me palvelemme vain Sinua ja vain Sinulta huudamme apua. Opasta meidät suoralle polulle. Niiden polulle, joille olet myöntänyt armosi, niiden polulle, joiden osa ei ole viha ja jotka eivät joudu harhaan.” (1:1-7)

Kumartaen alas ja otsaa maahan painaen (Jumalalle) ja välillä sanoen “Kunnia Suurelle Herralleni”, “Kunnia Korkeimmalle Herralleni”, “Allah kuuntelee heitä, jotka kiittävät Häntä” ja anoen mitä itse kunkin sydämellä on, rukous lopetetaan istuma asennossa toistaen uskontunnustus, shahada, ja etsien Jumalan rauhaa ja siunausta Muhammadille ja Aabrahamille ja heidän väelleen ja seuraajilleen. Ainoastaan Kaaban moskeijan ympärillä Mekassa muslimit seisovat piirissä rukouksiansa varten (melko vaikuttava näky). Ihmiset kaikkialta maailmasta ovat suorissa linjoissa aukkoja jättämättä ja kasvot Mekkaan päin. Naiset ovat tavallisesti takalinjoilla, mikä ei välttämättä ole uskonnon vaatimus, vaan sitä pidetään esteettisesti parempana, koska naisista ehkä tuntuu mukavammalta, jos miehiä ei ole heidän takapuolellaan kumarrusten ja otsan maahan painamisen aikana.

Rukous, niin pakollinen kuin spontaanikin, on suunnaton henkinen aarre hyödynnettäväksi. Se inspiroi rauhaa, puhtautta ja tyyneyttä sekä vahvistaa kumppanuutta Jumalan kanssa. Se vähentää

hämmästyttävästi elämän kiirettä ja vilskettä siedettäviin mittasuhteisiin. Koska rukoukset on jaettu viiteen kertaan päivässä, mukaan lukien päivänalku, niistä muodostuu helposti terapeutinen tasaaja, eikä näin käytännöllisesti katsoen jää aikaa pahansuoville ajatuksille tai teoille.

Zakat (almuvero)

Rahan antaminen hyväntekeväisyyteen on erittäin suositeltavaa, ja vain taivas on rajana, mutta zakat, islamin kolmas pylväs, on eri asia, koska se on pakollinen ja annetaan lasketussa määrässä. Yleissääntönä on, että siitä, joka jää tarpeiden ja kulujen yli ja kerääntyy yhden täyden vuoden aikana, maksetaan zakatia kaksi ja puoli prosenttia. Näin rangaistaan joutilasta rahaa vähennyksellä noin neljäkymmentä vuotta, mikä kannustaa panemaan raha töihin ja näin palvelemaan yleistä etua. Muilla ansioilla ja voitoilla on vastaavat kaavansa, kuten tuotoilla teollisuudesta, maataloudesta ja karjanhoidosta, kiinteistöistä, jne., perusteellisesti eriteltyinä erityisissä luetteloissa. Zakat on köyhien oikeus rikkaiden varallisuuteen, eikä se ole valinnaista hyväntekeväisyyttä tai filantropiaa. Islamilaisessa valtiossa sen perii hallitus, ja se on budjetin ensisijainen lähde, jota muut verolait täydentävät tarpeen vaatiessa. Se voidaan antaa vapaaehtoisille islamilaisille instituutioille tai suoraan puutteenalaisille siellä, missä islamilainen laki ei ole voimassa (kuten muslimivähemmistöille kaikkialla maailmassa tai maallisen hallinnon alaisena). Puutteenalaiset ei-muslimit voidaan sisällyttää edunsaajien joukkoon. Zakat edustaa sarkymätöntä sidettä yhteisön jäsenien välillä, joiden profeetta Muhammad

kuvasi olevan “kuin kehon elimiä, jos joku kärsii, silloin kaikki muut rientävät avuksi.” Kirjaimellisesti arabiankielinen sana zakat tarkoittaa ’puhdistautumista’, joka merkitsee, että puhdistat rahasi antamalla siitä osan pois. Kun muslimit maksavat zakatin, heillä on aito tunne, että se on investointi eikä veloitus.

Ramadanin paasto

Ramadan-kuukausi on osa kuukalenteria, ja koska tämä on yksitoista päivää lyhyempi kuin gregoriaaninen kalenteri, Ramadan tulee yksitoista päivää aiemmin joka vuosi, mikä sallii paastamisen eri vuodenaikoina ja eri säässä läpi koko ihmisen elinajan. Aamunkoitteesta auringonlaskuun ei saa syödä tai juoda (edes vettä), mutta tämän jälkeen ruoka ja juoma sallitaan. Tästä on vapautuksia terveyssyistä ja matkustustilanteista johtuen. Seksi on myös kiellettyä päiväsaikaan, eikä vihaa tai muuta huonoa käytöstä saisi ilmetä. Ramadan ei ole nälkiintymisen kuukausi, koska ravinnon ja nesteen saanti varmistetaan yöllä, vaikkakin niiden nauttimisessa suositellaan askeettista mieltä. Kun voittaa päivittäiset rutiininsa ja kärsii nälkää ja janoa, Ramadan antaa ensiluokkaista harjoitusta itsehillinnässä ja tahdonvoimassa (ja mitä ihmisyyys olisi, jos itsehillintäkyky katoaisi?).

Paasto on erittäin rikastuttava kokemus, kun ylittää aineellisen puolensa tarpeet ja vaalii henkistä puoltaan. Kuukausi tuntuu kuin olisi “huollossa” ja lataisi paristojaan loppuvuotta varten. Tehostunut jumalanpalvonta ja hyväntekeväisyys ovat kuukauden luonteenomainen piirre. Sen päättymisen jälkeen muslimit juhlivat toista kahdesta Eidista (toinen

pyhiinvaelluskauden päättyessä) erityisellä yhteisellä aamurukouksella ja juhlamielellä perheen ja ystävien kanssa.

Hajj (pyhiinvaellusmatka)

Islam liittyy niin täydellisesti Aabrahamin yksijumalaiseen elämäntehtävään, että sen viides pylväs (hajj) on juuri patriarkan rituaalinen muistojuhla. Uskossaan yhteen todelliseen Jumalaan ja alistumisessaan (islam) vain Hänen tahtoonsa, Aabraham läpäisi kokeen kohdatessaan vallanpitäjän, kuningas Nimrodin, joka väitti, että kuten Aabrahamin Jumala, hän voisi antaa ja ottaa hengen määräämällä yhden vangin tapettavaksi ja säästämällä toisen hengen. Kun Abraham huudahti vastaan, että Jumala tuo auringon idästä ja haastoi hänet tuomaan auringon lännestä, kuningas oli kerta kaikkiaan hämmästynyt. Joutuessaan yleistä mielipidettä ja heidän uskonnollisia johtajiaan vastaan tuhotessaan heidän epäjumalansa, Abraham vangittiin ja tuomittiin poltettavaksi roviolla, mutta Jumala säästi hänet: *“Me sanoimme, oi tuli, jäähdy ja anna Aabrahamin olla turvassa.”* (21:69) Rasittavampi koe oli kuitenkin se, kun Aabraham vaimonsa Saaran valituksen jälkeen suostui karkottamaan Hagarin ja poikansa Ismaelin autiomaahan: *“Ja asia oli hyvin tuskallinen Aabrahamin näkökulmasta poikansa takia.”* (1. Mooseksen kirja 21:11) Kun Abraham jätti heidät heitteille tulevan Mekan kaupungin paikalle, heidän elintarvikkeensa lähes loppuivat, ja äiti kävi koettelemuksen läpi etsiessään vettä paniikissa ja lähellä epätoivoa, kunnes Zamzankaivo yllättäen purkautui. Aabraham kävi aika ajoin vierailulla, ja yhden sellaisen aikana Jumala määräsi

hänet rakentamaan Ismaelin avustuksella ensimmäisen moskeijan Jumalan palvontaa varten ja kutsumaan uskovaiset vuosittaiselle pyhiinvaelluskaudelle (hajj) vierailemaan ja palvomaan tuossa moskeijassa. Kaikkein raskain koe Aabrahamille oli epäilemättä jumalallinen käsky surmata oma poikansa, mitä hän lopulta kokosi itsensä tottelemaan, jonka jälkeen Jumala tahtoi säästää pojan ja hyväksyä hänestä lunnaat pässin muodossa.

Pyhiinvaellukset alkoivat näin Aabrahamista ja Ismaelista ja ovat jatkuneet keskeytyksettä aina siitä lähtien. Valitettavasti ihmiset monien sukupolvien jälkeen kuitenkin lipsuivat uudelleen pakanuuteen ja muuttivat Jumalan Huoneen epäjumalien taloksi. Jokainen pakanallinen arabiheimo otti epäjumalan, antoi sille nimen ja sijoitti sen Kaabaan. Pyhiinvaelluskautta noudatettiin, mutta Jumalan palvomisen sijaan siitä tuli ilottelun ja juhlimisen, viinan ja paheen kausi, ja uusia rituaaleja improvisoitiin kuten Kaaban ympärijuoksu alastomana taputtaen, laulaen ja viheltäen. Se oli mahtava taloudellinen kultakaivos Mekan ihmisille, joiden talous perustui pyhiinvaelluskauteen ja kahteen vuotuisen kauttakulkukaupan karavaanimatkaan idän (Afrikan ja Aasian) ja lännen (Syyrian ja sen takana Bysantin imperiumin) välillä. Syntyi papisto, joka puhui jumalien puolesta ja hyväksyi uhrauksia ja lupauksia.

Tämä asiointila jatkui tuhansia vuosia tällä (Ismaelin) puolella Aabrahamin siementä. Ismaelin etäisistä jälkeläisistä Quraishin mahtavasta heimosta syntyi Muhammad vuonna 570 jKr. Hänen isänsä kuoli ennen hänen syntymäänsä ja hänen äitinsä hänen varhaislapsuudessaan. Hänen isoisänsä kasvatti Muhammadin, ja isoisän kuoltua eräs

hänen enoistaan. Kun hän varttui, hänestä tuli koko yhteisön kunnioituksen ja ihailun kohde, ja jo varhaisiällä häntä kutsuttiin lempinimellä ”rehellinen”. Kahdenkymmenenviiden vuoden ikäisenä hän meni naimisiin varakkaan lesken Khadijan kanssa, jolle hän oli työskennellyt karavaanikaupan johtajana ja joka arvosti hänen luonnettaan. Khadija oli viisitoista vuotta vanhempi kuin Muhammad, mutta he elivät onnellisina yksiavioisessa avioliitossa seuraavat kaksikymmentäkahdeksan vuotta, kunnes Khadija kuoli. Muhammad ei koskaan osallistunut väkensä kanssa epäjumalien palvontaan, tai erilaisiin väärintekoihin, tai sopimattomuuksiin, jotka olivat noiden esi-islamilaisten (jahiliyya eli tietämättömyyteen joutuneitten) arabien todellista elämää.

Hänellä oli tapana käydä luolassa vuoren huipulla Mekan lähetyvillä ajattelemassa ja mietiskelemässä. Erään käynnin aikana enkeli Gabriel ilmestyi hänelle ja välitti profeetan jumalallisen tehtävän ja antoi hänelle ensimmäisen ilmestyksen Koraanista, joka sanoo:

“Lue! Herrasi nimissä, joka loi ihmisen iilimadon kaltaisesta hyytymästä. Lue, ja sinun Herrasi on Anteliain. Hän, joka opetti kynän käytön. Opetti ihmiselle, mitä ihminen ei tiennyt.” (96:1-5)

Se kuukausi oli Ramadan ja se yö voiman (qadrin) yö. Muhammad oli äärimmäisen peloissaan ja kiiruhti väristen ja vapisten kotiin, missä hänen vaimonsa lohdutti ja rauhoitti häntä sanoen: *“Hänen toimestaan, joka hallitsee Khadijan sielua, minä rukoilen, että sinusta tulee tämän kansakunnan profeetta. Sinä*

olet ystävällinen sukulaisillesi, avokä-tinen vieraalle, auttavainen puutteenalaisille ja rehellinen puhuessasi, joten Jumala ei hylkää sinua.”

Enkeli vieraili uudelleen ja uudelleen, kunnes Muhammad kohtasi papistonsa. Vaikka se oli totuus ja käänös monijumalaisesta epäjumalien palvonnasta takaisin Aabrahamin puhtaaseen yksijumalaisuuteen, mikään ei voinut olla uhkaavampaa liitolle rikkaiden ja vaikutusvaltaisten ja papiston välillä, ja heidän olemassaolonsa riippui asioiden vallitsevasta tilasta. Kolmentoista vuoden ajan Muhammadia ja hänen kannattajiaan vainottiin, kunnes he muuttivat Medinan tukikohtaansa ja Koraani salli heidän iskeä takaisin. Lopulta Muhammadin armeija valloitti Mekan julistaen yleisen armahduksen, mutta he tuhosivat epäjumalankuvat puhdistuen Aabrahamin pyhäkön pakanuudesta ja palauttaen uskonnon sen puhtaaseen lähteeseen. Pyhiinvaellus jatkui sen tarkoin määriteltynä aikana, ja islamin viides pilari määrättiin pakolliseksi kerran elämänsä aikana jokaiselle muslimimiehelle ja -naiselle, joka fyysisesti ja taloudellisesti on kykenevä sen tekemään. Tämän pitkähkön selityksen jälkeen luulisi olevan riittävästi syytä sydänsärkyyn lukiessa joitakin noita asiantuntijoita ja oppineita (papisto, itämaiden tutkijat), jotka kuvasivat pyhiinvaellusta yksinkertaisesti “pakanarituaalina, jonka islam oli liittänyt itseensä”.

Pyhiinvaelluskausi tulee kuukalenterin kahdennessatoista kuukaudessa, jota kutsutaan hajjkuuksi (dhulhijjah), joka tunnettiin jo islamin tullessa, sillä se oli Aabrahamiin liitettävä tapahtuma. Miesten tulee pukeutua kahteen valkoiseen saumattomaan vartaloliinaan ilman muita (alus) vaatteita lukuun

ottamatta kenties sandaaleja ja (taskullista) vyötä. Se on yleispuku, ja kaikki näyttävät samalta ilman luokkaeroja ja sekoittuvat yhteen täydessä veljeydessä ja innokkaina tarjoamaan välittömästi apua toinen toisillensa aina kun mahdollista, ylittäen kaikki eroavaisuudet ihonvärissä, kielissä, roduissa, syntyperässä ja opintotutkinnoissa. Vain ihmisyyden hyvyys näyttäytyy sekä uskon puhtaus että ihmiskunta on YKSI, YHTÄ JUMALAA palvova perhe. Naiset pukeutuvat tavallisiin vaatteisiin, jotka peittävät koko ruumiin lukuun ottamatta kasvoja ja käsiä. Mitään erottelua ei ole, ja perheet ja muut ryhmittymät yrittävät pysytellä yhdessä, jotta kukaan ei eksyisi miljoonien joukossa.

Rituaaleihin kuuluvat jumalanpalvonta Aabrahamin moskeijassa ja Kaaban ympärikävely, useita edestakaisia kävelyjä Safan ja Marwan kukkuloiden välillä, jossa Hagar hätääntyneenä juoksi etsimässä vettä pojallensa, kerääntyminen Arafat-vuoren ympärille rukoillen ja nöyrin pyynnöin, pysähtyen kolmessa paikassa, missä paholainen yritti houkutella Aabrahamia olemaan surmaamatta poikaansa, heittäen niihin pieniä kiviä houkutuksen voittamisen symbolina. Kohokohta on kollektiivinen Eidin (uhrauksen) rukous ja saarna, jota seuraa pässin uhriteurastus (lahjoitettuna köyhille, mutta osa menee perheelle ja ystäville) seuraten Aabrahamin perinnettä. Muslimit, jotka eivät osallistu hajiin, juhliivat myös Eidiä yhteisrukouksella (ja saarnalla) ja lampaan uhrauksella, ja Eid-lounas on onnellinen tilaisuus, jossa iloitaan. Hajjissa Mekan lähellä uhrataan niin suuri määrä eläimiä, ettei niitä kaikkia voi siellä syödä, joten Saudi-Arabian viranomaiset ovat perustaneet pakkaustehtaan (varmistettuaan välttämättömän fatwan

eli uskonnollisen mielipiteen), jossa liha säilötään ja purkitetaan lähetettäväksi kaikessa rauhassa islamilaisen maailman köyhille. Heidän muut ponnistelunsa pyhiinvaeltajien massaliikehännän (ainakin kaksi miljoonaa osallistuu vuosittain) majoittamiseksi, hallitsemiseksi ja helpottamiseksi, tiukan aikataulun ja tilan puitteissa, ansaitsevat kiitoksen.

Islamilainen moraali, maistainen Koraanista

Islamilainen moraali on sama kuin kristillinen ja juutalainen moraali niiden puhtaassa muodossa, kuten Toorassa ja Evankeliumissa määrätään ja vailla tätä myöhäisempien aikojen revisionismia, joka sallii tiettyjen uskonnollisten piirien tuhota moraalista perintöä ja muuttaa moraalisääntöjä tavalla, joka saa eiliset moraalittomuudet näyttämään tämän päivän moraalilta, ja tosiaankin pukien ne uusiin mukaviin nimityksiin kuten “rakkaus”, “homo”, “parisuhde”, “poika/tyttöystävä”, “rakastaja” jne. toivoen, että mukava nimi naamioisi vanhan aineksen, tai auttaisi edistämään sitä.

Sen sijaan, että ryhtyisimme luetteloimaan yksittäisiä asioita ja keskustelemaan niistä, ajattelimme olevan parempi vaihtoehto tässä osassa johdattaa lukija suoraan lähteeseen esittämällä joitakin lainauksia Koraanista ja profeetta Muhammadin lausumista (hadith). Se on alue, jolta länsimaiselta lukijalta erityisesti puuttuu tietoa ja josta niin kutsuttujen asiantuntijoiden ja ammattiosaajien toistuva kielteinen johdattelu pitää hänet erossa. Kuinka monta kertaa olemmekaan lukeneet tai

kuulleet radiosta ja televisiosta, kuinka Koraani määrää muslimeja valehtelemaan tai huijaamaan tai tappamaan ei-muslimeja, ja että Muhammad oli armoton roisto juopuneena omasta kunnianhimostaan ja mieltyneenä himoon ja aistillisuuteen. Me yritämme vastata ja joskus onnistumme saamaan vastauksen julkaistuksi tai jopa saamaan anteeksipyyntöä, mutta parjaus on jatkuvaa. Kuitenkin meidän vaihtelevien aloitteidemme johdosta yhä useammat ihmiset alkavat tuntea totuuden islamista, ja sen jälkeen, kun pienin kriittinen yksilöiden massa pystyy erottamaan väärän todesta, se tekee lopun ilkeämielisyyden ja stereotypian kampanjasta, jolla monet ovat tehneet uransa.

Islamilainen moraali ei ole pelkkä “tee näin” tai “älä tee näin” -luettelo. Se pyrkii rakentamaan persoonallisuuden, joka tuntee ja hyväksyy ihmisen roolin Jumalan sijaishallitsijana maan päällä siten, että hän on halukas hoitamaan luontoa sisällään ja ulkopuolellaan sopuolosuhteissa Omistajan Käsikirjan kanssa. Siirrämme tähän joitakin poimintoja, jotka eivät ole muussa järjestyksessä kuin siinä, miten ne juolahtivat mieleemme.

Maistiainen Koraanista

- 1) “Ja Armollisimman (Allahin) palvelijoita ovat he, jotka kulkevat nöyränä maan päällä, ja kun tietämättömät puhuttelevat heitä, he sanovat: ’Rauhaa!’ Ja he, jotka viettävät iltansa palvoen Herraansa maahan kumartuneena ja pystyssä. He, jotka sanovat ’Herramme! Päästä meidät helvetin vihasta, sillä sen viha on todellakin hirveä kärsimys.

Se on todella paha asuntona ja lepopaikkana.’ He, jotka eivät kuluta tuhlaten eivätkä kitsaasti, vaan pitäytyvät kohtuudessa (tasapainossa) noiden (äärimmäisyyksien) välillä. He, jotka eivät rukoile Jumalan ohella muita jumalia eivätkä tapa sellaista elämää, jonka Jumala on pyhittänyt paitsi oikeutetusta syystä, eivätkä tee aviorikosta. Ja joka tämän tekee, häntä (ei ainoastaan) rangaista, (vaan) hänen rangaistuksensa kaksinkertaistuu Tuomiopäivänä, ja hän pysyy siinä häpeässä, ellei hän kadu, usko ja tee oikeita tekoja. Sillä Jumala kääntää sellaisten henkilöiden pahuuden hyväksi ja Jumala on Usein Anteeksiantavainen, Usein Armelias. Ja kuka tahansa, joka katuu ja tekee hyvää, on todella kääntynyt katuen Jumalan puoleen. He, jotka eivät anna väärää todistusta, ja jos he tekevät sen hyötymättä siitä, he pääsevät siitä kunniallisella mitätöinnillä. He, jotka huomauteltaessa heidän Herransa merkeistä eivät masennu sellaisesta ikään kuin he olisivat kuuroja ja sokeita. Ja he, jotka rukoilevat: ’Herramme, anna meille puoliset ja jälkeläiset, jotka ovat silmiemme lohtu, ja anna meille (armossasi) oikeamieliset johtajat.” (25:63-74)

- 2) “Kiirehtikää etsimään anteeksiantoa ja puutarhaa, jonka laajuus on (koko) taivaan ja maan, valmiina oikeamielisille, heille, jotka eivät kitsastele vauraudessa tai vastoinkäymisissä, jotka hillitsevät vihansa ja antavat anteeksi kaikille, sillä Jumala rakastaa heitä, jotka tekevät hyvää. Ja heille, jotka säädyttömyyttä tai vääryyttä omalle

sielulleen tehtyään, muistavat Jumalan ja pyytävät anteeksiantoa synneistään. Ja kuka voi antaa syntestä anteeksi paitsi Jumala? Eivätkä koskaan itsepäisesti jatka tahallaan sitä (vääryyttä), jonka ovat tehneet. Sellaisia varten on palkintona Herransa anteeksianto ja puutarha, jonka alapuolella joet virtaavat, ikuinen asunto. Miten erinomainen korvaus heille, jotka tekevät työtä (ja ponnistelevat).” (3:133-136)

- 3) “Lukman sanoi häntä nuhtelevalle pojallensa: ‘Katso, Oo poikani! Älä ota osaa muiden jumalien kuin Allahin (Jumalan) palvontaan. Sillä väärä palvonta on tosiaankin pahin rikkomus. Ja Me olemme määränneet ihmisen olemaan hyvä vanhemmillensa. Tuska tuskan jälkeen hänen äitinsä synnytti hänet. Ja vuosissa kaksin verroin kesti hänen vieroituksensa. Siksi Oi ihminen, osoita kiitollisuutta Minulle ja vanhemillesi, Minulle on se lopullinen tavoite. Mutta jos he yrittävät saada sinut osallistumaan Minun palvontani lisäksi asioihin, joita mielesi ei voi hyväksyä, ole tottelematta heitä. Ole silti ystävällisesti heidän kumppaninsa tässä elämässä ja seuraa niiden polkua, jotka kääntyvät Minun puoleeni. Lopulta te kaikki palaatte luokseni, ja Minä kerron teille kaiken, jonka te olette tehneet.’ Lukman sanoi: ‘Oi poikani, jos jokin olisi vain sinapinsiemenen painoinen ja se olisi piilossa kallionkolossa tai missä tahansa taivaissa tai maan päällä, Jumala ottaisi sen esiin Sillä Jumala on tarkka ja tietävä. Oi

poikani! Aloita rukous, rohkaise siihen, mikä on oikeudenmukaista, ja kiellä se, mikä on väärin. Ja ole kärsivällisesti uskollinen, mitä tahansa sinulle tapahtuukin, sillä tämä on päämäärä, tietoisuutta asioiden hoidossa. Äläkä pullistele poskeasi ylpeydestä ihmisille, äläkä kulje röyhkeillen ympäriinsä, sillä Jumala ei rakasta ylimielisiä kerskureita. Ja ole maltillinen elämässäsi, ja pidä äänesi kurissa, sillä äänistä kaikkein inhottavin on ilman muuta aasin kiljuminen.” (31:13-19)

- 4) ”Älkökö antako teidän joukossanne heidän, joilla on armo ja runsaasti varoja, päättää valan vannomalla olla auttamatta sukulaisiaan, jotka olivat tehneet heille vääryyttä, puutteessa olevia ja niitä, jotka ovat jättäneet kotinsa Jumalan takia. Antakaa heidän antaa anteeksi ja unohtaa. Ettekö toivo, että Jumalan antaisi anteeksi teille? Sillä Jumala on usein anteeksiantavainen ja armeliain. He, jotka puhuvat pahaa siveistä, pahaa aavistamattomista ja uskovista naisista, ovat kirottuja tässä elämässä ja tuonpuoleisessa heitä odottaa ankara rangaistus.” (24:22-23)

- 5) “Se ei ole vanhurskautta, että käännette kasvot itään tai länteen, mutta se on, että uskotte Jumalaan, Tuomiopäivään, enkeleihin, Kirjaan ja sanansaattajiin, kulutatte osan omaisuudestanne rakkaudesta Häneen, sukulaisillenne, orvoille, köyhille, vaeltajille, niille, jotka pyytävät, ja orjien vapauttamiseen... Olette järkkymättömiä rukouksessa ja annatte zakatia, täytätte

tekemänne sopimukset, olette lujia ja kärsivällisiä kärsimyksessä, vastoinkäymisessä ja paniikin hetkellä. Sellaisia ovat totuuden ihmiset, jumalaapelkäävät.” (2:177)

- 6) “Totisesti, kaikille miehille ja naisille, jotka ovat alistuneet Jumalan tahtoon, uskovaisille miehille ja naisille, hurskaille miehille ja naisille, rehellisille miehille ja naisille, todella kärsivällisille ja uskollisille miehille ja naisille, nöyrille miehille ja naisille, hyväntahtoisille miehille ja naisille, miehille ja naisille, jotka paastoavat, miehille ja naisille, jotka suojelevat siveyttänsä, ja miehille ja naisille, jotka muistavat paljon Jumalaa, heille Jumala antaa anteeksi ja suuren palkinnon.” (33:35)
- 7) “Jumala vaatii oikeutta, hyvän tekoa ja antamaan ystäville ja sukulaisille. Hän kieltää säädyttömyydet, pahan ja rikkomuksen. Hän opettaa teille, että voitte saada kehotuksen. Täyttäkää Jumalan sopimus sitten, kun olette hyväksyneet sen, älkääkä rikkoko valojanne sen jälkeen, kun olette vahvistaneet ne. Tosiaankin te olette tehneet Jumalasta takauksenne, sillä Jumala tietää kaiken, mitä te teette.” (16:90-91)
- 8) *“Teidän Herranne on määrännyt, että te palvotte vain Häntä ja olette ystävällisiä vanhempianne kohtaan. Välittämättä siitä, saavuttaako kumpikaan heistä vanhaa ikää teidän elinaikananne, älkää arvostelko heitä yhdelläkään*

sanalla, älkääkä torjuko heitä, vaan puhutelkaa heitä kunnioittavasti. Ja laskekaa myötätunnosta heille nöyryyden siipi ja sanokaa: 'Herrani, anna heille Sinun armosi juuri niin kuin he hellivät minua lapsuudessani.' (17:23-24)

- 9) “Voi tapahtua, että Jumala rakentaa ystävyiden teidän ja niiden välillä, joita te nyt pidätte vihollisina, sillä Jumalalla on valta kaikkiin asioihin ja Jumala on usein anteeksiantava, armeliain. Jumala ei kiellä teitä olemasta ystävällisiä ja oikeudenmukaisia niitä kohtaan, jotka eivät taistele teitä vastaan uskontonne vuoksi, eivätkä aja teitä kodeistanne, sillä Jumala rakastaa niitä, jotka ovat oikeudenmukaisia.” (60:7-8)
- 10) “*Oi, te uskovat! Seisokaa horjumatta Jumalan puolesta oikeudenmukaisen kanssakäymisen todistajana, älkääkä antako vihanne muita kohtaan saada teitä kääntymään vääryyteen ja poikkeamaan oikeudesta. Olkaa oikeudenmukaisia, se on hurskauden läheisyyttä. Ja pelätkää Jumalaa, sillä Jumala on hyvin perillä kaikesta, mitä teette.*” (5:8)
- 11) “*Oi, te uskovat, älkää antako muiden miesten joukossanne pilkata muita. Saattaa olla, että jälkimmäiset ovat parempia kuin he. Älkääkä antako muiden naisten tehdä samoin muille naisille, saattaa olla, että jälkimmäiset ovat parempia kuin he. Älkääkä häpäiskö tai ivatko toisianne. Älkääkä kutsuko toisianne*

(loukkaavilla) kutsumanimillä. Pahalta näyttävä on pahuutta tarkoittava nimitys käytettäväksi yhdestä sen jälkeen, kun hän on uskonut, ja he, jotka eivät luovu, tekevät tosiaankin väärin. Oi, te uskovat! Vältelkää epäilyä, sillä epäily joissakin tapauksissa on syntiä. Ja älkää vakoilko toisianne. Älkääkä puhuko pahaa toisistanne selän takana. Haluaisiko kukaan teistä syödä kuolleen veljensä lihaa ja olla teidän inhoamanne? *Mutta pelätkää Jumalaa, sillä Jumala on Katumuksen Hyväksyjä, Armeliain.*” (49:11-12)

- 12) “Mutta jos vihollinen on kallistumassa rauhaan, kallistu sinäkin rauhaan, ja usko Jumalaan, sillä Hän on se joka kuulee ja tietää (kaikki asiat).” (8:61)
- 13) “Eivät myöskään hyvyys ja pahuus voi olla yhtäläisiä, joten torjuka paha sillä, mikä on parempi. Silloin hänestä, jonka kanssa olitte vihamielisiä, tulee läheinen ystäväanne.” (41:34)
- 14) “Oletteko nähnyt häntä, joka antaa väärän todistuksen uskonnosta? Sillä sellainen on hän, joka torjuu luotaan orvon, eikä ole valmis ruokkimaan köyhiä. Joten paha periköön heidät, jotka rukoilevat, mutta ovat poissaolevia rukouksistaan. He, jotka haluavat vain tulla nähdyiksi, mutta kieltäytyvät avustamasta.” (107:1-7)
- 15) “*Kirottuja olkoot he, jotka käyvät kauppaa petoksella. He, jotka odottavat muilta mittaan*

saakka, tarkasti täyden mitan, mutta kun heidän on annettava mitalla tai painolla muille, he antavatkin vähemmän kuin pitäisi. Eivätkö he ajattele, että heidät nostetaan ylös eräänä mahtavana päivänä, päivänä, jolloin koko ihmiskunta tulee seisomaan Maailmojen Herran edessä?” (83:1-6)

Profeetan sanoin

- 1) *“Kukaan teistä ei (todella) usko, ennen kuin hän toivoo veljellensä, mitä hän toivoo itselleen.”*
- 2) *“Kun kuka tahansa teistä näkee pahan teon, antakaa hänen muuttaa se kädellään. Ja jos hän ei kykene siihen, niin sitten kielellään. Ja jos hän ei kykene siihen, niin sitten sydämellään. Ja tämä on uskon heikoin.”*
- 3) *“Teidän Herranne sanoi: ‘Oi, Aatamin poika, niin kauan, kun kutsut Minua ja kysyt Minulta, Minä annan sinulle anteeksi sen, mitä olet tehnyt enkä pane pahakseni. Oi, Aatamin poika, jos sinun syntisi ulottuvat taivaan pilviin, ja jos silloin kysyisit Minun anteeksiantoani, Minä antaisin anteeksi sinulle. Oi, Aatamin poika, jos tulisit luokseni koko maailman syntien kanssa, ja jos silloin kohtaisit Minut lukematta ketään Minun kumppanikseni, Minä toisin sinulle koko maailmankokoisen anteeksiannon. “*

- 4) *“Jumala ei katso teidän kehojanne ja lukujanne vaan katsoo teidän sydämiänne ja teidän tekojanne.”*
- 5) *“Ihmiset ovat yhtäläisiä kuten kamman piikit. Te kaikki olette Aatamista, ja Aatami on tomusta. Valkoisilla ei ole mitään etuoikeuksia mustien suhteen, eikä arabeilla ei-arabien suhteen, paitsi hurskaudessa.”*
- 6) *“Vahva ei ole se, joka on hyvä painimaan. Vahva on se, joka hillitsee itsensä, kun on vihainen.”*
- 7) *Eräs nuori mies kysyi Profeetalta: ”Kuka kaikista ihmisistä on eniten minun ystävällisyyteni arvoinen?” Profeetta vastasi: “Äitisi”. Mies kysyi: ”Sitten kuka on seuraava?” Profeetta vastasi: “Äitisi”. Mies kysyi jälleen: ”Sitten kuka?” Ja Profeetta vastasi: “Äitisi”. Mies kysyi vielä kerran: ”Sitten kuka?” Ja silloin Profeetta vastasi: “Isäsi!”*
- 8) *“Parhaat teistä ovat kaikkein ystävällisimpiä vaimoillensa. Ja minä olen paras teidän joukossanne.”*
- 9) *Profeetalta kysyttiin: “Voiko uskovainen koskaan olla pelkuri?” Ja hän vastasi: “Voi olla”. “Voiko uskovainen olla saita?” Profeetalta kysyttiin ja hän vastasi: “Voi olla”. Mutta kun Profeetalta kysyttiin “Voiko uskovainen olla valehtelija?”, hän vastasi: “Ei. Ei koskaan!”*

- 10) *“Kuumana kesäpäivänä eräs mies löysi janoisen koiran kaivon reunalta kykenemättömänä yltämään juomaan vettä. Hän sanoi itsekseen: “Tämän koiran täytyy kärsiä janosta kuten minä nyt.” Mies laskeutui kaivoon, täytti kenkäänsä vedellä ja tarjosi sitä koiralle. Jumala oli tyytyväinen häneen ja antoi hänelle kaikki hänen syntinsä anteeksi.”*
- 11) “Tekopyhän merkkejä on kolme: kun hän puhuu, hän valehtelee, kun hän lupaa, hän rikkoo lupauksen ja kun häneen luotetaan, hän pettää luottamuksen.”
- 12) “Teidän Herranne sanoo: ’Kun Minun palvelijani tulee lähelleni käden ulottuville, Minä tulen hänen luoksensa kyynärvarren päähän. Ja kun hän tulee Minun luokseni kyynärvarren päähän, Minä tulen hänen luoksensa levittäen käteni syleilyyn. Ja kun hän tulee Minun luokseni kävellen, Minä tulen hänen luoksensa juosten.”
- 13) “Enkeli Gabriel neuvoi minua jatkuvasti huolehtimaan naapurista, kunnes arvelin, että Jumala tekee hänestä perillisen.”
- 14) “Kun Tuomiopäivä saapuu, kuuluu kehotus, joka sanoo: ’Missä ovat he, joilla oli tapana antaa anteeksi muille ihmisille? Astukaa esiin Herranne luokse saamaan palkintonne. Jokainen anteeksiantaja pääsee taivaaseen.”

- 15) “Oi Jumala! Minä haen turvaa Sinussa vääryydeltä ja surulta. Minä haen turvaa Sinussa pelkuruudelta ja saituudelta. Ja minä haen turvaa Sinussa velalta ja koska ihmiset ovat minut nujertaneet.”
- 16) “Kun kauhistuttava asia asettuu kansan joukkoon, ja he mainostavat ja edistävät sitä lisää, niin varmasti Jumala aiheuttaa heissä sairauksia, jotka olivat tuntemattomia heidän esi-isilleen.”
- 17) “*Väkijuoma (alkoholipitoiset juomat) on pahuuksien äiti.*”
- 18) “*Minä olen hämmästynyt uskovaisen asioista, koska kaikki hänen asiansa ovat hänen eduksensa. Jos hän saa hyvän asian, hän on kiitollinen Jumalalle, ja tämä on hyvä hänelle, mutta jos hän joutuu vastoinkäymiseen, hän on kärsivällinen, ja se on hyvä hänelle.*”
- 19) “Kun Aatamin lapsi kuolee, hän on täydellisesti eristyksissä tästä maailmasta tuonpuoleisessa, lukuun ottamatta kolmea asiaa, joiden siunaukset ovat tavoittava hänet: jatkuva hyväntekeväisyys, hyödyllinen tieto, joka on pantu hyvään tarkoitukseen, ja hurskas lapsi, joka rukoilee hänen puolestaan.”
- 20) “Vastenmielisin Jumalalle asioista, jotka Hän on tehnyt lailliseksi, on avioero. Uskovaisen

ei pitäisi, jos lainkaan mahdollista, hylätä uskovaista vaimoansa. Jos vaimossa on joitakin piirteitä, joista mies ei pidä, hänessä varmasti on myös muita piirteitä, joista mies pitää.”

- 21) “Jumalan varjo suojaa seitsemää ihmistä Tuomiopäivänä, kun mitään muuta varjoa ei ole kuin Hänen: oikeudenmukainen johtaja, nuorukainen, joka on kasvatettu tottelemaan Jumalaa, mies, jonka sydän on pyhitetty moskeijoille, ja kaksi veljestä tai sisarusta, joiden veljeys tai sisaruus on omistettu Jumalalle, henkilö, joka muisti Jumalan yksin ollessaan kyynelten tulviessa silmistään, nuori mies, jota kaunis ja ylhäinen nainen vietti, mutta joka sanoi: ’Minä pelkään Jumalaa’, ja mies, joka antoi hyväntekeväisyyteen hiljaisesti, niin että hänen vasen kätensä ei tiedä, mitä hänen oikeansa oli kuluttanut.”
- 22) “Sen, joka on syönyt raakaa sipulia ja valkosipulia, pitäisi tämän jälkeen karttaa ryhmärukousta moskeijassa (loukkaavan hajun takia).”
- 23) “Ryhmä matkustajia oli laivassa, jotkut ylemmällä kannella ja toiset alhaalla. Ylhäällä olevilla oli vettä saatavilla suoraan sitä tarvitessaan, mutta muiden täytyi nousta ylös sitä varten. Jälkimmäiset harkitsivat reiän kaivamista omaan paikkaansa saadakseen vettä suoraan. Jos yläpuolella olevat antaisivat heidän tehdä sen, silloin kaikki hukkuisivat, kun taas jos he

estäisivät heidät jopa väkipakolla, silloin kaikki pelastuisivat.”

- 24) “Ylempi käsi (se, joka antaa) on parempi kuin alempi käsi (se, joka ottaa).”
- 25) “Tukekaa veljeänne teki hän oikein tai väärin”. Sitten häneltä kysyttiin: “Me tuemme häntä, jos hän on oikeassa, mutta miten on mahdollista tukea häntä, jos hän on väärässä?!” Profeetta vastasi: “Estäkää häntä tekemästä väärin. Tätä varten hänen todellinen tukensa on.”
- 26) “Kansakunnat ennen teitä kohtasivat tuhonsa, koska kun ylhäisen poika varasti, he vapauttivat hänet syyteestä, mutta kun heikot varastivat, heitä rangaistiin.”
- 27) “Työskennelkää tämän maailman puolesta ikään kuin eläisitte ikuisesti, ja työskennelkää tuonpuoleistanne varten ikään kuin kuolisitte huomenna.”
- 28) Jotkut köyhät muslimit valittivat Profeetalle: “Rikkaat ovat vieneet palkinnot. He rukoilevat, kun me rukoilemme, paastoavat kun me paastoamme ja he luovuttavat hyväntekeväisyyteen rahastaan ja tähän me emme voi vastata”. Profeetta sanoi: “Eikö Jumala ole tehnyt teille asioita annettavaksi hyväntekeväisyyteen? Jokainen ylistys Jumalalle Hänen täydellisyydestään on

hyväntekeväisyys. Jokainen kiittolisuus Jumalalle on hyväntekeväisyys. Jokainen lausuma, että ei ole muita jumalia kuin Jumala, on hyväntekeväisyys. Velvoittaa hyvään ja kieltää paha on hyväntekeväisyys. Ja joka kerta kun te rakastelette vaimonne kanssa, se on hyväntekeväisyys.” He sanoivat: “Yksi meistä tyydyttää seksuaaliset tarpeensa ja tulee palkituksi siitä?” Hän sanoi: “Ettekö luule, että jos hän tekisi niin laittomasti, hän tekisi syntiä? Samoin, jos hän on tehnyt sen laillisesti, hän on saava palkinnon.”

29) Profeetalta kysyttiin parhaasta Jumalan huomioimisesta. Hän sanoi: “Huomioida Hänet ikään kuin näkisitte Hänet. Sillä vaikka ette näe Häntä, Hän näkee teidät.”

30) “Varokaa Jumalaa, te löydätte Hänet edestänne. Oppikaa tuntemaan Jumala, kun teillä on vaurautta ja Hän on tunteva teidät vastoinkäymisessänne. Tietäkää, että, mikä on mennyt ohitsenne, ei olisi voinut kohdata teitä, ja että, mikä on teidät kohdannut, ette olisi voineet sitä ohittaa. Ja tietäkää, että voitto tulee kärsivällisyyden kanssa, helpotus kärsimyksen kanssa ja huolettomuus vastoinkäymisen kanssa.”

Luku 5

Elävät asiat

Omistamme tämän luvun islamilaisen näkökulman tarjoamiselle valikoituihin aiheisiin, jotka ovat olleet julkisuudessa ja/tai keskusteluissa viime aikoina. Aiheet on valittu ainoastaan esimerkin vuoksi näyttämään liittymäkohdan muutamiin nykyajan tärkeimpiin kysymyksiin, jotka ovat liukumassa pois abstraktin teorian alueelta. Koska islam on koko elämän kattava uskonto, eikä rajoitu jumalanpallvontaan tai sen paikkaan, se huolehtii koko yhteiskunnasta, jonka osa muslimit ovat, ja haluaisi luonnollisesti jakaa heidän arvonsa muiden kanssa yrittäen yhdessä löytää sopivia ratkaisuja tai käsitteitä. Aiheet, joista aiomme keskustella, ovat:

- 1) Uusi maailmanjärjestys
- 2) Perhe ja seksuaalinen vallankumous
- 3) Eutanasia - armomurha
- 4) Jihad
- 5) Biolääketieteellinen etiikka

1. Uusi maailmanjärjestys

Kommunismiin nopea luhistuminen on äskettäin saanut aikaan uuden maailmanjärjestyksen julistamisen, vaikka islamilainen kirjallisuus on jo useiden vuosikymmenien ajan arvostellut sekä kommunismia että kapitalismia, eikä ole odottanut kummankaan kestävän. Vertailevia teoksia on kirjoitettu osoittamaan, kuinka kumpikin edellä mainituista on huonompi kuin islamin opetuksista johdettu riippumaton järjestelmä.

On liian pikaista päätellä, että kommunismin sortuminen todistaisi kapitalismin kelvolliseksi. Itse asiassa molemmat jakavat sen huonon puolen, että ne ovat materialistisia ideologioita, jotka palvelevat lajia, jolla on muutakin kuin vain aineellinen puoli. Ne molemmat tekivät toisen virheen, vaikkakin vastakkaisiin suuntiin, olettamalla, että yksilö ja yhteisö ovat sovittamattomassa ristiriidassa. Kommunismi murskasi yksilön yhteiskunnan kustannuksella. Mutta mitä yhteiskunta on, jollei yksilöistä koottu järjestelmä? Tuloksena oli väistämättä murskattu yhteiskunta.

Kapitalismi puolestaan ylisti yksilöllisyyttä ja yli suojeli sitä yhteiskunnan vaateilta. Se täytti yksilön aiheellisella itsekkyydellä, ja kun tätä laajennettiin ulospäin, syntyivät sen erilaiset muodot, klassismi, korporaatiot, nationalismi, rasismi, orjuus ja kolonialismi. Kapitalismin kulmakivi on se, että pääoman ainoa tehtävä ja yksinomainen päämäärä on kasvaa ja jatkaa kasvamista ilman rajoja. Kun paikalliset markkinat ovat täysin kyllästettyjä, uusia haetaan ulkomailta ja kolmannesta maailmasta. Ollaan

ilmeisen (ehkä tahallisen) sokeita sille tosiasialle, että on mahdotonta saavuttaa ääretön kasvu äärellisellä planeetalla. Kuumeisessa dollarien ja lisädollarien jahdissa, joka yhdistyy kuluttamisen ja ohjatun kulumisen kuvioiden suunnitelmalliseen ja aktiiviseen rohkaisemiseen, ei tarpeiden vaan pikemminkin mukavuuksien, nautintojen ja ylellisyyksien tyydyttämiseksi, raiskataan luonnonvaroja, monet niistä korvaamattomia, kiihtyvällä vauhdilla. Tämä liikakulutus ei ole kohdennettu ainoastaan resursseihin, vaan jopa kolmanteen maailmaan elintärkeinä markkinoina ja pyhänä lehmänä.

Näiltä mailta ei ole ainoastaan riisuttu niiden luonnonvarat ja raaka-aineet alhaiseen hintaan verrattuna kohtuuttomiin hintoihin, joita ne maksavat ostaessaan samoista materiaaleista valmistettuja tuotteita, niitä jopa estetään toteuttamasta sellaisia projekteja, joilla ne saattaisivat parantaa osaansa ja tehdä itsensä vähemmän riippuvaiseksi ensimmäisen maailman tuonnista. Jotta kolmas maailma ei kuristuisi kokonaan kuoliaaksi, niihin ruiskutetaan säännöllisesti tuoretta pääomaa lainojen ja avun muodossa, jotta maiden ostovoima säilyisi, länsimaisen pääoman hyödyksi. Valitettavasti vain pieni murto-osa tuosta avusta menee ihmisten tarpeista huolehtimiseen. Pääosa menee kotimaisen eliitin edustajille, jotka muodostavat hallitsevan yhteiskuntaluokan ja heidän seurueelleen, jotka ylläpitävät vallitsevaa tilaa. He estävät julkisen keskustelun lainojen ja avun ehdoista, estävät kaikki yritykset valvoa heidän hallintoaan ja asettaa heidät tilivelvollisiksi huonosta asioiden hoidosta, sortavat työläisten oikeuksia ja sallivat höllää

turvallisuusmenettelyitä ja estävät täydellisesti tuomasta esiin sitä kauhistuttavaa korruptiota, josta on tullut hallitusten tunnusmerkki kolmannessa maailmassa mukaan lukien suuri osa islamilaista maailmaa. Tämä näyttää selittävän kaksi paradoksia. Ensimmäinen on se, että monessa Lähi-idän maassa, mitä enemmän rahaa länsimaat pumpaavat sinne, sitä köyhemmäksi ja sitä syvemmin velkaantuneemmaksi maa tulee. Toinen on se, että isot demokraatiavaltiot ovat täydellisesti pettäneet demokraattiset liikkeet, jotka näyttävät olevan lähellä saavuttaa valtaa seuraamalla tervettä demokraattista prosessia. Poikkeuksetta demokraatiat menevät diktaattorien puolelle ihmisten demokraattisia pyrkimyksiä vastaan, ja mikäli on välttämätöntä, tukevat heitä jopa käyttäen sotavoimaa. Nimitys "vakaa", joka on jokaisen länsimaisen väliintulon julistettu päämäärä, merkitsee tosiasiaa parhaiden hyödyntämismahdollisuuksien säilyttämistä ulkomaiselle pääomalle, vaikka ne ovat huonoimmat mahdolliset kansan syville riveille. Nuo rivit ja niiden jälkipolvet perivät kasvavan velan, jota BKT ei pysty hoitamaan, puhumattakaan maksamisesta. Ihmiset sekä tietävät että tuntevat katkerasti tämän asiantilan. He näkevät sen tulokset kodeissaan, perheissään ja lapsissaan. He kutsuvat sitä epäoikeudenmukaisuudeksi ja yrittävät muuttaa sitä, mutta heidät tukahdutetaan ra'asti. Länsimainen politiikka osallistuu tähän tukahduttamiseen, ja jotta se näyttäisi oikeutetulta ihmisten silmissä, valmiiksi tehdyt kaavat ja terminologiat ovat viipymättä saatavilla, kuten vakauden mureneminen tai räikeä aggressio kansallisia etujamme vastaan. Viime aikoihin saakka oli kätevää kutsua noita

oikeuden etsijöitä “kommunisteiksi”. Kommunismin sortumisen jälkeen uusi leima on “islamilaiset fundamentalistit”.

Suurten yhtiöiden ja suurpääoman omistaman jättiläismäisen mediakoneiston avulla manipuloidaan ja muovataan julkista ajattelua, jolloin suuri yleisö lännessä on toistaiseksi niellyt helposti syötin ja pahaa aavistamatta hyväksynyt politiikan tekijöidensä keinot ja tavat. Ja tämä ei kuitenkaan ole pahin piirre ihmisten alistuvasta ja pahaa aavistamattomasta luonteesta länsimaissa. He ovat vielä hitaampia tajuamaan, että pääoman kyltymätön ruokahalu ja sen ahne käyttö kolmannessa maailmassa ei rajoitu niihin kaukana oleviin paikkoihin, joissa asuvat oudot ja eksoottiset ihmiset, vaan, etteivät ne perääntyisi tekemästä samoin kotona ja omille kansalaisilleen, milloin tahansa tuon pyhän periaatteen käskyjen sysääminä. Kasvua ja lisää kasvua, pääomaa ja enemmän pääomaa, dollareita ja enemmän dollareita! Mikä muu voisi selittää teollisuuden merkittävien osien siirtymisen Kaakkois-Aasiaan ja muualle, missä halpa työvoima (taloudellisesti ja inhimillisesti) voi tuottaa halvempaa lopputuotetta, jota kuitenkin ei myydä halvemmalla toimitettuna takaisin kotiin Amerikkaan. Prosessin aikana miljoonat amerikkalaiset työntekijät lomautetaan, ja he liittyvät työttömien riveihin.

Tämä hillittömän kapitalismin tie ei kerta kaikkiaan voi jatkua loputtomiin ja kaikki todistusaineisto osoittaa, että se ajautuu ennen pitkää umpikujaan. Todistusaineisto, joka on jätetty huomiotta ja jota on rajoitettu, jota vastaan on hyökätty ja jota on sotkettu. Mutta se on olemassa huolimatta siitä, pitävätkö

sen vastustajat siitä tai ei. Resurssien kultamunainen hanhi ja kolmannen maailman pyhä lehmä eivät tule selviytymään kauan. Jos radikaalia suunnanmuutosta ei tehdä ennen kuin se on liian myöhäistä, tämän planeetan kestäkyky loppuu!

Mitä meidän mielestämme pitäisi vaatia ei kuitenkaan ole sääntöjen vaihdos vaan mielenmuutos. Niin kauan kuin vanha kunnan materialismin mentaliteetti vallitsee, ei ole mitään toivoa, ainoastaan pieni oireenmukainen lääkitys, joka saattaisi viivyttää väistämätöntä jonkin aikaa, mutta ei ehkäistä sitä. Niin kauan kuin vallitseva ajattelu kulkee rataa me vastaan he, pohjoinen vastaan etelä, riistäjä vastaan riistetty, rikas vastaan köyhä, valkoinen vastaan värillinen ja isännät vastaan orjat (ainakin palvelijat), tulevaisuudella ei ole toivoa. Ihmiskunnan laiva uppoaa luksus- ja ensimmäisen luokan matkustajien vielä haaliessa lisää arvoesineitä ja ylellisyystavaroita.

On kaukaa haettua uskoa, että maailman poliitikoilla ja rahoittajilla olisi näkemystä, viisautta ja kykyä ajaa läpi tämä dramaattinen itsensä muuttaminen. On myös sääli nähdä heidän pitävän kiinni siitä pahaenteisesta kurssista ja johtavan ihmiskunnan niin lähelle kuilun reunaa. Ainoa toivo on valtava koulutuskampanja yleisölle, joka äänioikeutettuna loppujen lopuksi säilyy viimeisenä tuomarina. Jos luodaan kysyntää uutta suuntaa varten, on poliitikkojen silloin joko muututtava tai heidän on pakko poistua muutoksen tieltä.

Mitä islamilla on tekemistä kaiken tämän kanssa? Islamilaiset oppineet ja ajattelijat (eivät terroristit ja ääriainekset, jotka media nostaa pysyväksi naamariksi kaiken islamilaisuuden kasvoille) ovat useiden

vuosikymmenien ajan luonnostelleet islamilaiseen shariaan perustuvan islamilaisen järjestelmän ominaisuuksia, mutta eivät luonnollisesti ole kopioineet kaavoja, jotka ovat saattaneet palvella hyvin aiempina aikoina ja olosuhteissa. Eikä niitä tarvitse pitää yksinomaan islamilaisina tai tiukasti määrättyinä muslimeille, sillä ihmiskunnan hyvinvointi on yhteinen huoli, ja aina pienenevällä vuorovaikutteisella maapallollamme meillä kaikilla on edessämme sama kohtalo. Tämän järjestelmän pääpiirteet ovat:

Ihminen ei ole tämän maailmankaikkeuden ylin olento vaan on Kaikkivaltiaan, Jumalan alainen!

Ilman Jumalaa kaikki tulee mahdolliseksi, kuten Dostojevski sanoi, ja mitä tahansa voidaan järkeillä ja oikeuttaa. Kun ihminen syöksi Jumalan valtaistuimelta, hän liukui itsepalveluntaan. Ihmisen tehtävä tässä maailmankaikkeudessa on olla Jumalan sijainen ja edunvalvoja, niin kyvykäs, että hän pystyy omaamaan täyden hallintaoikeuden luontoon, mutta hoitamaan planeettaa Jumalan ohjeiden mukaisesti, eikä ihmisen omin päähänpistojen ja mieltymysten. Ei tieteen (vielä alkuvaiheissaan olevan työkalun), eikä ylimielisyyden (tappava ansa) pitäisi houkutella ihmistä leikkimään Jumalaa... Kumpi ihminen vain olisi riittävän viisas.

Lopullinen omistajuus on Jumalan siksi, että Hän on Luoja. Meidän omistajuutemme on toisen tason omistajuutta. Me olemme vapaita omistamaan ja lisäämään varallisuuttamme laillisin keinoin käytännöllisesti katsoen rajattomasti niin kauan kuin ymmärrämme, että pääomalla on oikeutensa,

mutta myös velvollisuutensa. Pääoman tehtävä ei ole ainoastaan kasvaa loputtomiin, vaan myös täyttää velvollisuudet yhteiskunnalle. Olettamusta (sekä kommunismissa että kapitalismissa) yksilön ja yhteiskunnan välillä vallitsevasta väistämättömästä ristiriidasta ei löydy islamista, jossa lähtökohtana on tasapaino molempien välillä, joka on hiuksenhieno ja pitää jokaisen onnellisena. Tätä tasapainoa ei pidä yllä vain lain vahva käsi, vaan mikä vielä tärkeämpää Jumalan miellyttäminen, joka synnyttää antamisen iloa. Jumala on aina mukana yhtälössä ja Hän on elävä todellisuus, absoluuttisen mielettömyyden käsite materialistisessa ideologiassa. Tämä uusi filosofia on saavutettavissa ja toteutettavissa, muttei tietenkään arvovapaassa koulutusjärjestelmässä, median hyökyaallon muokkauksessa tai epäoikeudenmukaisuuksia suvaitsevassa yhteiskunnassa. Yhteiskunta on niin itseään täydentävä ja integroitunut, ettei kenenkään sallita elää erillään rikkauksien eepoksessa tai alimmassa köyhyydessä.

Yli 1400 vuotta sitten islamin toinen kalifi Omar määräsi, että jos kaupungissa asuva ihminen kuoli köyhyyteen, kansalaisten täytyi maksaa hänestä lunnasraha ikään kuin he olisivat tappaneet hänet. ”Yhteisö on kuin keho, kun yksi elin kärsii, toisten on riennettävä avuksi” kuten Profeetta sanoi.

Jokaisella kansalaisella on oikeus elää mukavuuden kynnyksrajalla (ei pelkästään toimeentulon), ja koska hyväntekeväisyydellä elämistä yritetään rajoittaa, siitä seuraa, että yksilön oikeuksiin kuuluu kannattava työ. Työvoimaa säästävä teknologia on näin ollen sallittua vastauksena työvoimapulaan, muttei koskaan

työpaikoissa säästämässä ja työläisten työttömyyteen ajamisessa. Ihminen on etusijalla koneeseen nähden ja juridisen säännön mukaan kollektiivinen hyvinvointi yksilöön nähden. Tämä ei tarkoita teknologisen kehityksen pysäyttämistä, vaan sen pitäisi kulkea käsi kädessä hoitaessa sen seurauksia. Työntekijöille annetaan mahdollisuus ostaa yrityksensä osakkeita ja heitä rohkaistaan tekemään niin, jotta kärjistyminen työvoiman ja pääoman välillä hämärtyisi ja yrityksen kehitys olisi heidän oman etunsa mukaista.

Islamissa peruslähtökohtana on, että Jumala maksoi köyhien ylläpidon rikkaiden varallisuudessa. Ja uudessa maailmanjärjestyksessä periaate voidaan jatkaa kansainvälisiin mittakaavoihin. Toinen islamin sääntö on, ettei raha välineenä voi synnyttää rahaa, jos sitä ei liitetä jonkinlaiseen tuotantoon. Näin ollen koronkiskonta on laitonta islamissa. Viime vuosikymmenten aikana on kirjoitettu paljon koronkiskontavapaasta pankkitoiminnasta, ja tosiaankin joukko pankkeja, ei ainoastaan islamilaisissa maissa vaan myös Euroopassa ja Amerikassa, ovat olleet uranuurtajina kokeilussa.

Ihmiskunnan YKSEYTTÄ yhtenä perheenä, joka polveutuu Aatamin ja Eevan yhteisestä isovanhemmuudesta, tulisi korostaa ja opettaa lapsille nuoresta pitäen yhdessä ihmisten luontaisen tasarvon kanssa. On onnetonta, että tiedettä ja uskontoa käytettiin väärin Euroopassa ja Amerikassa keksimään todisteita valkoisen (tai arjalaisen) rodun luonnollisesta paremmuudesta muihin verrattuna. Tuollainen todistusaineisto on nyt kuollut ja kuopattu, mutta

perinne jatkuu. Tähän päivään asti useimmissa lännen kirkkoissa Jeesus on kuvattu valkoihoisena sinisilmäisenä vaaleatukkaisena miehenä, eikä sellaisena kuin muut palestiinalaiset. Todisteet lännessä vallitsevasta rasismista ovat käytännöllisesti katsoen vallitsevana kaikilla elämän aloilla, ja uskallammekin sanoa, että halu muuttaa sitä ei ole vielä kerännyt riittävästi vauhtia. Amerikassa on käyty menneiden vuosikymmenien aikana vaivalloista taistelua kansalaisyhteiskunnan puolesta, ja huolimatta selvästä edistymisestä ei voida sanoa, että orjuuden kitkerä maku olisi huuhtoutunut pois. Tasa-arvo ei ole joukko lakitermejä, vaan ensisijaisesti se on mielentila.

Toistaiseksi mustat Amerikassa eivät ole kuulleet valkoisilta sanaa "anteeksi" orjuutta koskevasta kaudesta, joka tahraa valkoisen sivilisaation historiaa (japanilaisilta amerikkalaiset saivat anteeksipyyntöä ja korvauksia toisen maailmasodan aikaisista sotavankeuksista). Rotujen väliset jännitteet jatkavat purkautumistaan, ja valitettavasti niille löytyy usein perusteita, kuten Los Angelesin mellakoissa lähimenneisyudessa. Joka kerta kun tapauksia ilmaantuu ja joitakin yrityksiä, vaikka kuinka hyviä, tehdään mustien taloudellisen tilanteen parantamiseksi, perimmäiset syyt jäävät hoitamatta. Eivät luodit saatikka dollarit saa aikaan pysyviä ja todellisia ratkaisuja. Vasta sitten, kun jokainen sydämensä syvyyksissä tuntee ja uskoo, että toinenkin ihminen on rakas ja yhtäläinen veli tai sisar, todellinen muutos tapahtuu. Tätä ei voida määrätä lailla, vaan se on koulutuksen tehtävä. On monia syitä, eikä vain tämä rotukysymys, jossa pitäisi saada aikaan kasvatuksellinen vallankumous kouluissa

ja kaikilla muilla opetuskanavilla, jotta inhimillinen mentaliteetti voitaisiin ohjata uudelleen uusille linjoille, jotka toivottavasti johtaisivat uuteen yhdistyneeseen ja myötätuntoiseen inhimillisyyteen, joka tuo eloon vapauden, veljeyden ja tasa-arvon iskulauseemme, ei ainoastaan kansallisten rajojen sisällä (ja muut rajat helvettiin) vaan maailmanlaajuisesti.

Tämä pitäisi kytkeä kolmannen maailman kehityksen todellisiin ponnisteluihin. On arvioitu, että tuet, jotka Eurooppa maksaa maanviljelijöillensä, riittäisivät saamaan aikaan sellaisen suunnanmuutoksen kolmannessa maailmassa, että se poistaisi nälän ongelman koko maailmasta. Tällainen idea naurettiin ulos muitta mutkitta eräässä eri maiden ex-ministereiden ja pääministereiden (hyväntekeväisyys-) kokouksessa, joka pidettiin Euroopassa. Tukien lopettamista tai kolmannen maailman kehittämistä ei pidetty kumpaakaan ajankohtaisena vaihtoehtona, edellistä poliittisen tarkoituksenmukaisuuden ja jälkimmäistä poliittisen strategioinnin vuoksi.

Yksi ihmisen kyvyistä, joka on rapistunut ripeästi ja joka tarvitsisi entisöintiä, on itsehillintä. Vaikka se on pääasiallinen ero ihmisen ja eläimen välillä, nykyajan mentaliteetti näyttää tehneen tuhojaan sille. Eräällä nuorella miehellä, joka oli pidätetty moottoritiellä ohiajajien autojen ammuskelusta ja monen ihmisen tappamisesta, ei ollut muuta selitystä tarjottavanaan kuin "minua huvitti tappaa joku". Tämä ei ole yksittäinen esimerkki. Rikostilastot osoittavat selvästi, että tällaisesta on tullut pikemminkin sosiaalinen ilmiö kuin poikkeus, jonka jokainen, joka

katsoo uutislähetystä tai lukee lehtiä voi vahvistaa. Taustatekijöinä ovat terveen arvojärjestelmän ja kauhistuttava vastustuskyvyn puute, mitä tulee impulsseihin ja houkutuksiin, ja avain muutokseen löytyy koulutuksesta ja mediasta. Jos Tuomiopäivä tulee, kuten muslimit ja muut uskovat, silloin ei voi kadehtia mediamoguleja, jotka pannaan kohtaamaan roolinsa väkivallan, pornografian ja riettauden mainostamisessa ja edistämässä. Kun puhutaan al-arvoisista asioista, ruokkii se lisää puhetta al-arvoisista asioista, ja niistä luonnollisesti tulee normaaleja. Meidän nuoremme sen jälkeen tutkivat ja kokeilevat niitä, kunnes niistä tulee sosiaalinen riippuvuus.

Valitettavasti jotkut valtiot asettavat nuorisolleen hienovaraisesti esimerkin alastomasta voimankäytöstä erityisesti, kun ne ovat äärettömän vahvoja ja niiden vastustaja on äärettömän heikko. Viikunanlehti, jota kutsutaan arvoiksi ja periaatteiksi, usein tipahtaa, kun sotilaallinen jättiläinen iskee jonkun aggressiivisen kohteen kimppuun koko mähdillään ja käytännöllisesti katsoen olematonta vastusta vastaan. Kun aggressio vain pahenee, sama jättiläinen vetäytyy takaisin, koska "tehtävä ei ole helppo". Ihmiselämän arvo on olematon silloin, kun joko hyökkäämme sen kimppuun tai pidättäydymme suojelemasta sitä. Yksi Persianlahden sodan aikana sanotuista vahvoista mutta paljastavista lausahduksista tuli erään sotilasjohtajan suusta: "Meidän työmmme ei ole laskea ruumiita", mutta tämä tietenkin tarkoitti ruumiita toisella puolella.

Sota ja rauha – islamin sotaa koskevat säännöt ovat hyvin selkeitä, ja profeetta Muhammad määritteli ne

tarkasti. Ensiksi sen täytyy olla luonteeltaan puolustuksellista tai sen tulee poistaa sortoa, missä hyvänsä sitä tapahtuukin, ja seuraten mitä nykyisin kutsutaan oikeudenmukaiseksi syyksi. Hyökkäyksen torjumiseen solmittava liittouma ilmaistiin Koraanin säkeessä:

“Jos uskovaisten keskuudessa kaksi osapuolta aloittavat taistelun, tee sinä rauha heidän välilleen. Mutta jos toinen niistä rikkoo toista vastaan, silloin taistelkaa kaikki sitä osapuolta vastaan, joka rikkoo, kunnes se noudattaa Jumalan käskyä. Mutta jos se sitä noudattaa, tehkää silloin oikeudenmukainen rauha ja olkaa kohtuullisia, sillä Jumala rakastaa niitä, jotka ovat oikeudenmukaisia.”
(49:9)

Ei-muslimin kanssa oikeudenmukaista syytä varten tehty liittouma käy hyvin päinsä. Esimerkkinä on Medinan juutalaisten kanssa tehty sopimus puolustaa sitä yhteisesti uskottomia vastaan Profeetan aikoina. Toinen esimerkki on Profeetan viittaus sopimukseen kauan ennen islamia, joka syntyi Mekan heimojen liittyessä yhteen tukemaan sorrettuja, ja hänen kommenttinsa kuului: “Se oli liittouma ennen islamia, mutta jos islamissa minut olisi kutsuttu siihen, olisin siihen liittynyt.” Profeetan armeijoihinsa antamat selvät määräykset olivat tiukkoja siinä, että taistella tuli ainoastaan sotilaita vastaan, eikä naisia, lapsia ja vanhuksia vastaan. Uskovaisia ei-muslimeja heidän taloissaan tai jumalanpalvelustiloissaan ei saisi vahingoittaa, eikä kaataa vihollisen puita tai polttaa niitä sotatoimenpiteenä, eikä eläimiä käyttää maalitauluina tai teurastaa muuksi kuin ruoaksi. Kun

näitä säännöksiä tarkastelee, käy selväksi, ettei niitä voi noudattaa nykyaikaisen sodankäynnin oloissa. Ehkä ensimmäinen maailmasota oli viimeinen, jossa taistelut olivat kohtalaisesti sotilashenkilöstöön rajoittuneita. Kolmekymmentäluvulla käydyn Espanjan sisällissodan jälkeen säännöt alkoivat muuttua, kuten toinen maailmasota, Korean ja Vietnamin sodat todistavat. Kaksi atomipommia Hiroshimaan ja Nagasakiin puhuvat omasta puolestaan, kuten myös Vietnamin sodan ja sen “vapaiden tulivyöhykkeiden” mattopommitukset, jotka surmasivat ei ainoastaan ihmisiä, eläimiä ja kasveja vaan myös itse maaperän.

Jotkut ihmiset voisivat siten olettaa, että tuo islamilainen sotaetiikka on nykyään teoreettinen, eikä päde meidän modernina aikakautenamme, kenties kuten monet muut islamilaiset ohjeet. Heidän logiikkansa on ilmeistä. Muslimit ja muut katsovat asiaa kuitenkin toisesta näkökulmasta. Koska nykyaikainen sodankäynti on niin hävittävää, niin sodan itsensä ei pitäisi olla enää vaihtoehto konfliktien ratkaisemiseksi. Sodan tulisi olla käytöstä pois jäänyt aivan kuten orjuus! Varmasti ihmiskunta tässä ensi kertaa saavutetussa tilanteessa ja siirtyessään seuraavalle vuosituhannele julistaen ja juhlien uutta maailmanjärjestystä pystyy kehittämään rauhantekoa varten muun välineen kuin sodan. Ehkä itsenäiset tuomioistuimet voisivat sovittaa erimielisyyksiä valtioiden välillä. Lähimenneisyydessä Egypti ja Israel taistelivat Siinaista. Kun kiistanalainen maatilkku myöhemmin muodosti esteen, se sovittiin kaikessa rauhassa kansainvälisellä välimiesmenettelyllä täysin vailla verenvuodatusta. Loppujen lopuksi sota ei tee eroa oikean ja väärän välillä, vaan näyttää ainoastaan,

kuka on vahvempi ja kenellä on tuhoisampi voima.

On huono enne, että uusi maailmanjärjestys julkistettiin musertavan sotilaallisen iskun yhteydessä. Sitä seuranneet päätökset nostavat epäilyn, että mikä oli uutta uudessa maailmanjärjestyksessä, oli vain vanha järjestelmä, mutta sen isännöityä hoitaa yksi vastustaja kahden sijasta.

Ei varmaankaan olisi mahdoton tehtävä perustaa tuomioistuimia, jotka kykenisivät ristiriitojen rehelliseen ja puolueettomaan käsittelyyn (tämä sulkee pois YK:n ja sen turvallisuusneuvoston). Tällaisen idean onnistuminen pyörii täysin yhden navan ympärillä, nimittäin sen, että sivistyneet maat päättävät olla sivistyneitä! Se vaatii totuutta, eikä kukaan koskaan sanoisi, että vastustaa totuutta, mutta tekee niin. Totuus on arvo, ja valitettavasti politiikka ei huomioi arvoja. Tämä on todellinen uhka maailmalle. Suostuvatko vahvat oikeudenmukaisuuteen laillisten päätösten perusteella vai jatkuuko teema, että vahva on oikeassa? Luopuuko sotateollisuus opista elää sotajärjestelmässä, jonka täytyy perustella itsensä yhdellä tai toisella sodalla aina silloin tällöin? Voidaanko hyväksyä oikeudenmukaisuus maailman voimavarojen jakamisessa ja niiden uusimisen kustannuksissa? Ei tietenkään, se olisi herjaavaa nykyisen järjestyksen isännille, mikäli asiat eivät muutu, eikä muutos tule ylhäältä. Se tulee alhaalta ylöspäin, ruohonjuuritasolta.

Ekologia - Ansaitakseen dollareita, joilla ostaa ruokansa, maksaa velkansa, aseistaa armeijansa ja poliisinsa suojelemaan diktaattoreitaan ja tyydyttää hallitsijoidensa ja eliittinsä kyltymätön ruokahalu,

ihmiskunnan köyhempi osa kehitysmaissa kuluttaa luonnonvaransa loppuun.

Ihmiskunnan vauraammalla puolella, ja samoin tavoittein ansaitakseen enemmän dollareita, jotta rikkaat rikastuisivat lisää, kohentaakseen kulutustapojaan, lisätäkseen ylellisyyksiään ja hemmotellakseen itseään, teollistunut maailma raiskaa, myrkyttää, saastuttaa ja tappaa ekologian. Tämä tapahtuu aikana, jolloin tieteenme ja teknologiamme kykenevät vaikuttamaan biosfääriin draamattisella ja ennenkuulumattomalla tavalla. Ja se tapahtuu vieläpä rauhan aikana, unohtamatta sitä valtavaa ja pysyvää tuhoa, jonka nykyaikainen täysimittainen sota pystyisi aiheuttamaan. Me lainaamme tulevaisuudelta mielettömin määriin, kun sitä vastoin terveet ja järkevät arviot kertovat meille, että velkaannumme niin paljon, etteivät meidän jälkipolvenme pysty sitä maksamaan. Parantavia toimenpiteitä ja toimivia ehdotuksia on esitetty, mutta kuten odotettua, esteenä ovat aina olleet ne, jotka pitävät vallan ohjia käsissään, hillittömän, ahneen, itsekkään, ahmattimaisen, lyhytjäkäisen kapitalismin holhoojat. Kuten Koraani sanoo:

“On olemassa ihmistyyppejä, jonka puhe tämän maailman elämästä saattaa häikäistä teidät, ja hän kutsuu Jumalaa olemaan hänen todistajansa siitä, mikä on hänen sisimmässään, ja kuitenkin hän on vihollisista kiistanalaisin. Mutta kun hän onnistuu, hän kulkee ympäriinsä levittäen vahinkoa ja tuhoten viljelykset ja sadon, eikä Jumala rakasta vahingontekoa.” (2:204-205)

Todellista merkitystä on kuitenkin sillä, että ympäristöliike politiikan alan ulkopuolella on saamassa

vauhtia. Maan päivänä vuonna 1990 sata miljoonaa ihmistä 140 maassa osallistui kautta aikojen suurimpaan ruohonjuuritason mielenosoitukseen. Poliitikot eivät voi jättää huomiotta tällaisia tai muuten he menettävät äänensä. Ehkä on aika perustaa kansainvälinen ekologian elin, johon maailman hallitukset osallistuisivat ennalta sovitun sopimuksen puitteissa huomioiden vapaaehtoisesti ne suositukset, joiden ei tietenkään tulisi unohtaa oikeudenmukaisuuden kysymystä. **Väestökysymykset** ovat hyvä esimerkki. Maailman väestö kasvaa nopeudella, joka ylittää reilusti käytettävissä olevien voimavarojen kasvun. Huoli väestönräjähdyksestä on näin ollen aivan oikeutettua. Ja koska suurin osa väestönlisäyksestä tapahtuu kolmannessa maailmassa, se on ollut syytettynä edesvastuuttomasta käyttäytymisestä ja lännen moitteiden kohteena. Kurinpitotoimia on harkittu, ja muutamat apua toimittavat maat, mukaan lukien USA, ovat harkinneet tuon avun ehdollistamista syntyvyydensäännöstelyn ja perhesuunnittelun saavutuksiin. Mikä vielä pahempaa, artikkelissaan "Olisiko Machiavelli nyt parempi opas lääkäreille kuin Hippokrates?" (World Health Forum, vol. 14, 1993 s.105) tri Jean Martin tarkastelee joitakin länsimaisia mielipiteitä, jotka kyseenalaistavat eräät rokotukset ja kolmannessa maailmassa toteutetut ohjelmat, sillä ne sallivat lasten elää, vaikuttavat resursseihin ja lopulta toistavat nälänhädän ja kuoleman syklin. Toisin sanoen, vaatien rajojen asettamista kuolleisuuden vähentämiseksi kolmannessa maailmassa. Muutos inhimillisyydestä "pragmatismiin" kuulostaa loogiselta ja tästä syystä Machiavellin nimi on artikkelissa.

Sitä, että tämä on ongelma, kukaan ei voi kieltää. Se, että on tarve auttaa perheitä, jotka haluavat käyttää ilman pakkoa turvallisia, luotettavia ja helposti saatavilla olevia ehkäisymenetelmiä, on myös tosiasia, eikä islamilla ole mitään sitä vastaan. Ainoa varauksemme on, että väestöongelman syyt paneminen yksinomaan ja kokonaan kolmannen maailman maiden kontolle ei kerro koko totuutta, sillä kysymys on todella monitahoinen. Se jättää huomiotta sen, että yhden vauvan syntyminen Yhdysvalloissa "asettaa yli satakertaisen rasisien maailman resursseille ja ympäristölle verrattuna yhden syntymiseen sanokaamme Bangladeshissa", kirjoittivat Paul ja Anne Ehrlich, Stanfordin yliopiston biologisten tieteiden osaston tutkijat, National Geographic -aikakauslehdessä. He kiinnittivät huomiota siihen eroon, että kun väestöongelmat köyhissä valtioissa pitävät ne köyhänä, niin väestöongelmat rikkaissa valtioissa tuhoavat maapallon kyvyn ylläpitää sivilisaatiota (Michael Henderson: Hope for a Change. Grosvenor Books, Salem USA, 1991, s.24).

Tavasta vähentää väestönkasvua kolmannessa maailmassa käytiin keskustelua erityisesti maailman väestökongressissa Bukarestissa, 1974. Siitä huolimatta, että historiallinen ennakkotapaus, tutkimus siitä, mikä Euroopassa johti syntyvyyslaskujen laskuun ja maalaisjärki (tunnettu ilmiö on, että epävarmuus on syntyvyyden luonnollinen kiihoke) osoittivat, että kehitys on vähentyneen syntyvyyden syy, eikä tulos (kehitys on paras pilleri), kapitalistiset maat painottivat suhteettoman korkealle syntyvyydensäännöstelyä kolmannessa maailmassa. Kysymys on todellakin

muusta kuin ihmisystävällisestä tai epäitsekkäästä huolesta ihmiskunnan hyvinvoinnista. American Enterprise Instituutissa työskentelevä tri Nicholas Eberstadt varoittaa Foreign Affairsin kesän 1991 numerossa ilmestyneessä raportissaan (alun perin laadittu USA:n armeijan pitkän tähtäyksen suunnittelun konferenssiin) kolmannen maailman valtioiden lukumäärän suhteellisen kasvun vaikutuksista kansainväliseen politiikkaan ja maailmanvallan tasapainoon. Kolmen sukupolven jälkeen, hän huomauttaa, kahdeksalla isoisovanhemmalla lännessä on vain neljä tai viisi jälkeläistä yli kolmeasataa vastaan suuressa osassa Afrikkaa ja Lähi-itää. Näin ollen tämän päivän johtavat maat ovat tulevaisuuden pieniä maita.

The National Security Study Memorandum 200-muistion tutkimus "Maailmanlaajuisen väestönkasvun vaikutus Yhdysvaltojen turvallisuuteen ja toimintaan ulkomailla" (päiväty joulukuun 10, 1974, Harry C. Blaney III:n salaiseksi luokittelema, salaisuusluokitus poistettu heinäkuun 3, 1989 toimeenpanoasetus 12358, vapautettu / USA:n valtionarkisto kesäkuun 26, 1990) on erittäin opettava asiakirja, joka paljastaa ne monimutkaiset poliittiset, taloudelliset ja sotilaalliset seuraukset ja pysyvät realiteetit maailmassa, jossa elämme. Väestötekijät voivat toimia siemeninä vallankumouksellisille toimenpiteille ja pakkolunastuksille tai ulkomaisten taloudellisten intressien rajoittamiselle. Köyhyys, väestönkasvu ja nuorten osuus väestöstä vaativat kehitystä, saavat aikaan ulkomaisten sijoitusten pykälien ja ehtojen tarkastelua ja jopa vahvistavat sotilaallista kasvua, jos yleistä asevelvollisuutta pidetään käyttökelpoisena vaihtoehtona työttömyydelle. Tuo

asiakirja luo joskus sellaisen tunteen, että teollisuusmaat käyvät jo ennaltaehkäisevää sotaa kehitysmaita vastaan.

Meistä näyttäisi siltä, että uusi maailmanjärjestys tulisi suunnata meidän maailmankylämme tarpeisiin, sillä sellaiseksi planeettamme on muuttumassa. Sen ei tulisi edellyttää, että maailma olisi väistämättä jaettava “niihin, joilla on” ja “niihin, joilla ei ole”, ja siitä johdettuna väistämättömään kamppailuun elämästä ja kuolemasta heidän välillään. Se vaatii rikkaita olemaan nöyriä, tyytyväisiä ja halukkaita luopumaan monista ylellisyyksistä, jotka sisältyvät heidän elämäntyylinsä. Ne eivät ole elintärkeitä välttämättömyyksiä. Palkintona on omni tarjota elintärkeitä perustarvikkeita suurimmalle osalle ihmisperhettä. Mikä muu voisi paremmin johtaa onneen? Jumala täytyy tuoda mukaan yhtälöön!

2. Perhe ja seksuaalinen vallankumous

Profeetta Muhammad sanoi: *“Naiset ovat miesten toinen puolisko.”* Ihmiskunnan yksikkö ei ole mies tai nainen. Se on mies ja nainen siinä täydellisessä sopusoinnussa, joka tekee heistä perheen (aivan kuten pienin osa vettä ei ole happi tai vety vaan molemmat yhdessä). Kuten juutalaisuus ja kristinusko ja monet muut uskonnot, islam määrää, että miehen ja naisen pariutuminen perheen perustamiseksi muodostaa pyhän siteen, jota Koraani kutsuu “uljaaksi lupaukseksi” ja joka täytyy dokumentoida ja todistaa aidoksi “avioliittosopimuksella”. Se merkitsee puolisoiden sitoutumista toisiinsa ja vahvistaa sekä heidän välisensä, että heidän lapsiinsa kohdistuvat oikeudet ja velvollisuudet. Lapsilla on oikeus aviolliseen

syntyperään (syntymä avioliittosopimuksen alla ja oikeus isään ja äitiin ja heidän tuntemiseen), rakastavaan hoivaan kasvatuksensa aikana siten, että heitä ruokitaan ja ravitaan sekä fyysisesti että henkisesti, ja oikeus koulutukseen ja harjaannuttamaan taitoja elämää varten, jotta he voisivat kantaa vastuunsa kypsinä ja hyödyllisinä kansalaisina. Kun vanhemmat tulevat vanhaan ikään tai toimintakyvyttömiksi syystä tai toisesta, on lasten uskonnollinen velvollisuus huolehtia heistä ja heidän mukavuudestaan tuntematta kärsimättömyyttä tai ahdistuneisuutta. Se on oikeus Jumalan edessä. Tämä on tietenkin ainaisvakuutus lasten tulevaisuudelle, kun he itse varttuvat, saavat lapsia ja saavuttavat korkean iän. Tämä perheen solidaarisuus ja perhesiteiden vahvuus ovat ensisijaisen tärkeitä islamissa. Se levittäytyy ydinperheen ulkopuolelle pitkin verisiteiden laajenevia piirejä. Koraani kutsuu sitä ”kohdun suhteeksi”. On sekä velvollisuus että palkitsevaa hyväntekeväisyyttä osoittaa hyväntahtoisuutta verisukulaisille antamalla ystävällistä huolenpitoa tai raha-avustusta tarpeen vaatiessa. Jopa sen jälkeen, kun vanhemmat ovat kuolleet, säilyy lasten velvollisuutena rukoilla heidän puolestaan ja jopa ylläpitää siteet heidän ystäviensä kanssa, osoittaa heille kohteliaisuutta ja tarjota apua tarpeen vaatiessa.

Islamissa avioliitto palvelee kahta tarkoitusta, ja ainoastaan avioliitto kykenee edistämään niitä laillisesti. Ensimmäinen on tyydyttää toisen puoliskon halu toiseen ja heidän yhdeksi tulemisensa, sekä fyysisesti että henkisesti:

“Yksi Hänen merkeistään on, että Hän loi teille keskuudestanne puoliset, joiden kanssa asua rauhassa. Ja Hän asetti rakkauden ja intohimon välillemme.” (30:21)

Toinen tarkoitus on lisääntyä ja saada jälkeläisiä;

“Jumala loi teille keskuudestanne puoliset, ja puolisolتانne teille lapsia ja lastenlapsia, ja soi teille anteliaisuuttaan. Uskoisivatko he silloin turhiin asioihin ja kiistäisivät Jumalan siunaukset?” (16:72)

Avioliitto on ainoa laillinen seksin ja lasten tekemisen muoto. Syrjähyppy avioliiton ulkopuolella on vakava synti, ja se voi myös olla rangaistava rikos islamissa, jos sille on neljä todistajaa, jotka tunnistavat rikolliset ja todistavat nähneensä yhdymän kokonaisuudessaan. Jotta nämä lain kriteerit täyttyisivät, tapahtuman täytyy olla hyvin harvinainen, ja näyttää siltä, että asioiden on tarkoituskin olla niin.

On merkillepantavaa, että samat moraaliset periaatteet olivat ennen vallitsevina myös Amerikassa ja länsimaissa, mutta kun yhä useammat ihmiset ovat lipsuneet ateismiin tai mikroteismiin, muutos oli väistämätön. Ateismi on Jumalan kieltämistä. Mikroteismissä Jumala tunnustetaan, mutta vähennetyn jumalallisuuden nimissä. Me palvomme Häntä, mutta omilla ehdoillamme. Me käymme jumalanpalveluksissa tavallisesti viikonloppuisin, mutta emme salli Jumalaa sen ulkopuolelle kertomaan meille, mitä tehdä yksityisessä tai julkisessa elämässämme. Tämä uskon eroosio valmisti tietä “seksuaaliselle vallankumoukselle”, kun kaikista uskonnollisista arvoista tuli radikaalisten uudistusten kohde.

Seksuaalinen vallankumous ei alkanut niin myöhään kuin arvelemme, eli kuusikymmenluvulla. Eikä se ollut myöskään passiivisen, luonnollisen

sosiaalisen muutoksen tulosta. Se oli älykkään suunnittelun, kovan työn ja sinnikkyuden tulos. Se kaikki alkoi äärimmäisenä kiinnostuksena tieteseen ja sen teknologisiin mahdollisuuksiin, sen vanavedessä, kun kirkko karkotettiin paneutumasta julkiseen elämään. Ihmismielestä tuli kaikkien inhimillisten asioiden lopullinen tuomari, ja kaikki perinteikkäät arvot alistettiin sen uusille päätöksille. Kiireessään ja pintapuolisuudessaan ihmisiltä jäi kuitenkin huomaamatta se ilmeinen tosiasia, että ihmismieli itse ja itsensä tunnustamana on epätäydellinen väline, eikä se rajoituksineen voi antaa sellaisia lopullisia tuomioita kuin mistä on kyse absoluuttisissa moraalistandardeissa. Pelkkä se tosiasia, että mieli ahkerasti etsii enemmän tietoa ja tekee lisätutkimuksia, on tunnustus siitä, että on olemassa paljon, mitä se ei vielä tiedä. Jos ihmismieli olisi ollut sitä mieltä, että se oli täydellinen, se olisi tuolloin lopettanut etsintänsä ja säästänyt tutkimusmäärärahat. Mutta asia on kuten Koraani sen kuvaa:

“Se, mitä tiedosta teille annettiin, on vain vähäinen osa siitä”. (17:85)

Jumalan korvaamiseksi ihmisellä syntyi kahden maailmansodan välillä “Moraalisuus ilman uskontoa”-niminen suuntaus, joka syytti uskontoa, eikä inhimillistä virhettä vihamielisyyden ja ristiriitojen aiheuttamisesta ihmisten välillä. He uskottelivat, että samat moraalit voitiin saavuttaa kuvailematta niitä välttämättä uskonnon ansioksi. Ja he kutsuivat niitä “vapaiksi moraaleiksi”. Mutta uskonnon vetäytyessä valokeilasta,

Jumala syöstiin valtaistuimelta, ja julkaistiin uudet moraalisäännöt, joissa eilispäivän moraalittomuuksista tuli tämän päivän normeja, ja maallinen humanismi pystyi lopulta julistamaan avoimesti, että inhimillisten arvojen tuli olla ihmisten tekemää ja vailla mitään merkitystä ei-ihmisyttä tai yliluonnollisuutta kohtaan. Muutoksella materialismin suuntaan sellaisista arvoista kuin kunnia, siveys ja puhtaus tuli tyhjiä sanoja ja käyttökeltovotonta valuuttaa. Aatteen istuttamisen täysi skaala toimi venyttäen vapauden rajoja sisältämään kurittomuuden, ja yhteiskunnassa, joka korostaa yksilöllisyyttä, jokaisesta inhimillisestä oikusta tuli ihmisoikeus. Tapahtui toinen vastoinkäyminen, kun hyökyaalto, joka iski yhteiskuntaan, hukutti myös monet uskonnon perinteikkäät vartijat ja sen arvojen suojelijat – papiston.

Papit olivat kuin Troijan hevonen, sillä uskonnollisesta leiristä vapaamielisten leiriin siirtymisen sijaan he alkoivat työskennellä uskonnon itsensä kimpussa, käyttäen uusia tulkintoja ja uusia tekstien selityksiä tehdäkseen lailliseksi ja sallituksi sen, mikä on ollut laitonta ja tuomittavaa kyseisten uskontojen koko historian ajan. Monet näistä papeista lankesivat itse niiden bakteerien uhriksi, jotka heidän olisi pitänyt torjua. Jotkut jopa tulkitsivat “selibaatin” käsitteen avioliitosta pidättäytymiseksi, muttei seksistä pidättäytymiseksi kuten vastikään luimme Newsweek-lehdestä.

Tuloksena on odotetusti tämä kokonaisten yhteiskuntien sekasortoinen seksuaalinen käyttäytyminen. Ilman siveyden arvoja avioliiton ulkopuolella ja uskollisuutta sen sisällä häpäistiin seksi miehen ja

naisen välisenä erityissidoksena, tulivat joukkoseksiksi ja vapaa seksi, seksin pisteytys ja sillä kilpailu, raiskaukset, ei-toivotut raskaudet, jotka päättyivät aborttiin, tai ei-toivotut lapset, joilta riisuttiin heidän oikeutensa lailliseen kahteen vanhempaan ja lapsia synnyttävät lapset. Lisäksi perheen sisäinen luottamus rapistuu, kun jopa vakaisissa perheissä noin 15 prosenttia lapsista ei ole isänsä lapsia, ja tämän kaiken lisäksi tulevat terveysriskit, jotka johtuvat sukupuolisairauksien valtavasta leviämisestä, oli kyse sitten uusista taudeista tai vanhoista uusiutuvista, jotka uskoimme voittaneemme aikoja sitten. Niiden taudinaiheuttajamikrobit ovat tulleet vastustuskykyisiksi tunnetulle antibiootihoidolle, ja siveettömyyden kasvaessa, yhteiskunta, erityisesti nuoriso, maksaa niistä raskaan veron.

Me muslimit emme koe minkäänlaista sekaannusta tai epäselvyyttä siitä, mikä on laillista ja mikä on laitonta meidän uskonnessamme. Koraani säilyy samana alkuperäistekstinä, jona se ilmestyi, sanasta sanaan ja kirjain kirjaimelta. Koraani on jumalainen sanoma, eikä mitään käännoästä tai tulkintaa millään kielellä, mukaan lukien arabia (Koraanin kieli), voida kutsua Koraaniksi. Moraalit ja moraalittomuudet, jotka on määritelty Koraanissa, pysyvät sellaisina ikuisesti, eikä niitä voi laimentaa, manipuloida tai järkeillä. Ei ole papistoa tai oppineita, jotka voisivat väittää omaavansa oikeuden tai kyvyn erityiseen tulkintaan. Tämä ei tarkoita sitä, että kaikki muslimit ovat tästä syystä hyveellisiä ihmisiä, jotka eivät tee syntiä. Toki muslimit loukkaavat omaa uskontoansa tekemällä syntiä ja inhottavuuksia, mutta ainakin he tietävät,

että se on syntiä ja että se jää heidän omatunnonalleen, kunnes he luopuvat siitä ja tekevät katumuksen Jumalalle. Todellinen haaste on kuitenkin edessään niillä muslimeilla, jotka ovat länsimaisten yhteiskuntien kansalaisia, missä lapset kasvatetaan sellaisten sosiaalisten ja moraalisten normien mukaisesti, jotka ovat ristiriidassa islamin opetusten kanssa. Muslimit eivät ole yksin tässä, sillä on myös juutalaisia, kristittyjä ja muita, jotka puolustavat samoja jumalallisia moraaliteetteja ja yrittävät kaikkensa opettaakseen ne lapsilleen. Yhteistyö on jo aluillaan, ja yhteistyötä rohkaistaan enemmän tehtäväksi muslimien ja niiden välillä, jotka uskovat samalla tavalla, olivatpa he sitten pappeja, maallikoita tai yhdistyksiä.

Meidän tapamme kasvattaa lapsiamme noudattaa varhaista johdatusta Jumalaan (ks. Luku 1), ja se, että me uskomme Häneen, tarkoittaa, että hyväksymme ja noudatamme Hänen sääntöjään. Jos noudatamme Hänen sääntöjään, me emme välitä, jos muut eivät sitä tee, sillä kun on Jumalan puolella, silloin on osa enemmistöä. Tämä kasvattaa luottamusta, joka vastustaa ryhmäpainetta ja houkutuspäänäpistöjä. "Kaikki muutkin tekevät niin" loppuu sitten tekosyynä. Rokotusten käyttö pyrkii antamaan immuniteetin ennen kuin lapsi on alttiina sairaudelle, olkoon se sitten fyysinen tai moraalinen. Aivan kuten sotilasta valmistetaan taistelemaan ennen taistelua, eikä sen jälkeen. Tulevaisuuden vaaroista ja ansoista keskustellaan lapsen kanssa siten, että hän voi etukäteen päättää, mitä hän tekee, kun aika tulee, oli kyseessä sitten tupakointi, juomat, huumeet tai seksi.

Onneksi saarnaamiseen esiaviolisesta siveydestä

liittyy muutakin kuin käsky totella (opetus tietenkin kuuluu, että kun Jumala määrää, kuulemme ja tottelemme). Keskustelut muslimi- ja ei-musliminuorten kanssa toivat kysymyksen esille yhtä voimakkaasti jopa puhtaasti älyllisten linjojen mukaisesti. “Kuka uskoo sukupuolten tasa-arvoon?” ja äänestystulos oli yksimielinen. “Kuka uskoo oikeuteen?” ja jälleen saatiin yksimielinen yhteisymmärrys. Sitten esitettiin väittämä, että jos minkä tahansa kahden kumppanin välisen suhteen seuraukset eivät jakaudu tasan molempien kesken, oikeudenmukaisuus ei toteudu, ja kaikki olivat samaa mieltä. Vapaan seksin tilanteessa seuraukset eivät jakaudu tasa-arvoisesti, koska nainen on aina häviöjä riippumatta siitä, hylätäänkö hänet, tuleeko hän raskaaksi tehden abortin, synnyttääkö hän luovuttaen vauvansa adoptoitavaksi vai päätyykö hän isättömän vauvan yksinhuoltajaksi lopun elämäänsä. Kun huomioimme seuraukset ja esitämme kysymyksen: “Voiko tämä olla oikeudenmukaista?” yleinen huuto on: “Ei”!

Homoseksuaalinen liike oli kohtalaisen myöhäinen tulija seksuaalisen vallankumouksen junassa. Homoseksuaalisuus ei tietenkään ole uusi keksintö, sillä sitä on esiintynyt käytännöllisesti katsoen kaikissa kulttuureissa ja kaikkien ihmisten joukossa, mutta arvattavasti rajoitetummassa määrin. Sillä on ollut tukijoukkonsa, jonka toiminta on jatkunut enemmän tai vähemmän hienovaraisesti, mutta sen vaikutus on kasvanut räjähdysmäisesti vasta viimeisen kymmenen vuoden aikana. Muistan akateemisia konferensseja, joissa jaettiin tieteellisiä papereita, joissa käyttäen täsmällistä tieteellistä menetelmiä ja kokeita

todistamaan, että anaaliseksi on turvallista. Tämä tapahtui seitsenkymmenluvun alkupuolella, ja minusta ne havainnot olivat niin ristiriidassa yksinkertaisen maalaisjärjen kanssa, että aloin ensi kertaa akateemisen elämäni aikana epäillä joidenkin tieteellisten tutkijoiden rehellisyyttä. Pian tämän jälkeen American Psychiatric Association julisti, että homoseksuaalisuutta ei tulisi enää pitää hoidettavana sairautena, vaan pelkkänä suuntautumisenä tai seksuaalisena variaationa. Loppu onkin historiaa.

“Homojen suolisto-oireyhtymää” kuvattiin lääketieteellisessä kirjallisuudessa, ja myöhemmin AIDS pääsi uutisiin, ja se liitettiin homoseksuaaliseen käyttäytymiseen. Hyvin pian AIDS-ongelma työnnettiin ulos lääketieteen kentältä samoin kuin sen säännöt ja ohjeet tartuntatautien käsittelyssä. Siitä tuli poliittinen kysymys, ja homoseksuaalinen tukijoukko kehittyi edelleen poliittiseksi voimaksi, joka kykenee pelottelemaan virkamiehiä ja politiikan henkilöitä ja joka saa tukea monilta toimijoilta median, humanistien ja pappien joukossa. Sen sijaan, että AIDS olisi pidetty kurissa, se levisi verensiirtojen vastaanottajiin, huumeidenkäyttäjiin, sikiöihin kohdussa, heteroseksuaalisyhteisissä vaimoihin ja muihin, sekä vahinkotartuntojen kautta. Siitä tuli maailmanlaajuinen epidemia, joka leviää vakavasti otettavalla vauhdilla. AIDS-potilas saa ymmärtämyksemme ja myötätuntonme ja toivottavasti parhaan saatavissa olevan lääke- ja sairaanhoidon. Niille, joilla ei ole tartuntaa, suosittelemme ehkäisevää tapaa. Se ei ole kondomi, sillä ei ole sellaista asiaa kuin turvaseksi. Se on siveys avioliittoon asti ja uskollisuus avioliiton sisällä.

Keskustelu homoseksuaalisuudesta on tuhoavaa. Sanotaan: “Olkaa, mitä olette” ja “Älkää hävetkö sitä”.

Moni pahaa aavistamaton nuori on aloittanut kokeilemisen saadakseen selville, mitä he todella ovat. Suostumus on vaatimus, ja tukiryhmät Skandinaviassa yrittävät saada suostumusiän alas neljääntoista vuoteen. 'Gay Pride' -päivää vietetään Kaliforniassa vuosittain median seurattuna, joissakin koulupiireissä on alettu viettämään 'Gay Pride' -kuukautta poistamaan kiihkoilua ja ennakkoluuloja, ja kahden miehen tai kahden naisen kotitalouksia esitellään vaihto-ehdoisina perhemuotoina. Äskettäin tiede ryhtyi tutkimaan mahdollista anatomista tai geneettistä lähtökohtaa homoseksuaaliselle suuntautumiselle. Me muslimit emme ole vaikuttuneita, ja meille asia on hyvin selkeä. Me emme tee uskontoamme, mutta me vastaanotamme sen ja me tottelemme sitä. Me emme voi painostaa ketään mihinkään, mutta meille Koraani ja profeetta Muhammadin opetukset selvästi ja yksiselitteisesti tuomitsevat homoseksuaaliset teot. Siitä riippumatta, oletko suuntautunut tai et, tai onko sinulla geeni tai ei, tunteesi ja halusi eivät saa määrätä käyttäytymistäsi. Saatat palata halusta tehdä jotakin (olkoon se homoseksuaalinen tai heteroseksuaalinen kontakti kumppanin kanssa, joka ei ole vaimosi, tai alkoholin juominen tai tarve väkivaltaiseen toimintaan tai halu varastaa jotakin, joka ei ole sinun), sen, mitä tunnet, ei tarvitse olla se, mitä teet:

“Jos Jumala ja Hänen sanansaattajansa ovat päättäneet asiasta, siitä ei ole uskovaisella miehellä tai naisella omaa valinnanvaraa. Jos joku ei tottele Jumalaa ja Hänen

sanansaattajaansa, hän on todellakin selkeästi väärällä polulla.” (33:36)

Jokaisella ihmisellä on kiistaton geeni, jota ilman hän ei voi olla ihminen: sitä kutsutaan “itsehillinnän geeniksi”!

3. Eutanasia

Armomurha saavutti laillisen jalansijan Hollannissa. Se pääsi vaaliurnille kahdessa osavaltiossa Amerikassa, mutta kärsi tappion. Sen tukiryhmä on edelleen aktivoitumassa. Islamilla on selvä näkemys armomurhasta.

Onko olemassa oikeus itsemurhaan?

Ei islamissa. Koska emme luoneet itse itseämme, me emme omista kehojamme. Ne on uskottu meille, jotta pitäisimme niistä huolta ja hoitaisimme ja suojelisimme niitä. Jumala on elämän omistaja ja antaja, ja Hänen oikeuksiaan antaa ja ottaa ei saa loukata. Itsemurhan yrittäminen on sekä rikos, että vakava synti islamissa. Koraani sanoo:

“Älkää tappako tai tuhotko itseänne, sillä totisesti Allah on ollut teille Armeliain” (Koraani 4:29).

Varoittaakseen itsemurhasta profeetta Muhammad sanoi: “Se, joka tappaa itsensä rautaisella välineellä, kantaa sitä ikuisesti helvetissä. Se, joka ottaa myrkkyä ja tappaa itsensä, jatkaa ikuisesti tuon myrkyin maistelemista helvetissä. Se, joka hyppää alas vuorelta

ja tappaa itsensä, jatkaa ikuisesti putoamista helvetin syvyyksiin.”

Ihmiselämä

Ihmiselämän pyhyys on perusarvo kuten Jumala on määrännyt jopa ennen Mooseksen, Jeesuksen ja Muhammadin aikoja. Kommentoiden Abelin surmaamista, jonka Kain teki (Aatamin kaksi poikaa) Jumala sanoo Koraanissa:

“Siitä syystä Me määräsimme Israelin lapsille, että jos joku surmaa henkilön - ellei sitä tehdä murhan tai maassa tehdyn vahingon levittämisen takia - se on kuin hän olisi teurastanut koko kansan. Ja jos joku pelastaa jonkun hengen, se on kuin hän olisi pelastanut koko kansan hengen.” (Koraani 5:32)

Koraani sanoo myös:

“Älkää riistäkö elämää, jonka Allah pyhitti, muulla tavoin kuin oikeusmenettelyn kautta” (Koraani 6:151 ja 17:33).

Sharia määritteli hyvin yksityiskohtaisesti olosuhteet, joissa hengen riistäminen on sallittu joko sodassa tai rauhassa (rikosoikeuden kohtana), täsmällisin edellytyksin ja turvatoimin tuon tapahtuman minimoimiseksi.

Eutanasia – armomurha

Sharia listasi ja määritteli tunnusmerkit elämän riistämistä varten (ts. poikkeukset ihmiselämän pyhyiden yleissäännöstä), eivätkä ne sisällä armomurhaa, eivätkä

anna sille lupaa. Ihmiselämä sinänsä on arvo, jota tulee kunnioittaa ehdoitta olosuhteista riippumatta. Käsitettä, että elämä ei ole elämisen arvoista, ei ole olemassa islamissa. Peruste elämän riistämisestä kärsimyksen välttämiseksi ei ole hyväksyttävissä islamissa. Profeetta Muhammad opetti: *“Oli kerran kauan aikaa sitten mies, jolla oli vitsaus, joka verotti hänen kärsivällisyytensä, joten hän otti veitsen, leikkasi ranteensa ja vuoti kuoliaaksi. Tähän Jumala sanoi: Minun alamaiseni joudutti loppuaan, Minä en päästä häntä paratiisiin.”* Erään sotaretken aikana eräs muslimi surmattiin, ja Profeetan seuralaiset ylistivät ylistämistään hänen urheuttaan ja tehoaan taistelussa, mutta heidän hämmästykseseen Profeetta totesi: *“Hänen osansa on helvetti.”* Kyselyn jälkeen seuralaiset saivat tietää, että mies oli ollut pahoin loukkaantunut, joten hän tuki miekkansa kädensijan maahan ja syöksi rintansa sen kärkeen, tehden itsemurhan. Lääketieteen etiikan islamilaiset säännöt eli The Islamic Code of Medical Ethics endorsed By the First International Conference on Islamic Medicine (Islamic Organization of Medical Sciences, Kuwait, 1981, s. 65) sanovat: *“Armomurha, kuten itsemurha, ei saa kannatusta paitsi ateistiselta ajattelutavalta, joka uskoo, että meidän elämäämme tällä maapallolla seuraa tyhjiys. Vaatimus armomurhasta tuskallisen toivottoman sairauden perusteella kumotaan myös, sillä ei ole inhimillistä kipua, jota lääkitys tai sopiva neurokirurgia ei suureksi osaksi voisi poistaa...”*

Löytyy vielä yksi ulottuvuus kysymykseen kivusta ja kärsimyksestä. Kärsivällisyyttä ja kestävyyttä pidetään suuressa arvossa ja ne palkitaan suuresti islamissa:

“He, jotka kärsivällisesti säilyttävät malttinsa, tulevat todella saamaan mittamattoman palkinnon” (Koraani 39:10).

“Ja kestäkää kärsivällisesti mitä tahansa paha, joka saattaa kohdata teitä. Tämä, nähkääs on jotakin, jota voi pitää suuressa arvossa” (Koraani 31:17).

Profeetta Muhammad opetti: “Kun uskovaista vaivaa kipuu, vaikka vain piikin pisto tai isompi, Jumala antaa hänen syntinsä anteeksi, ja hänen rikkomuksensa hylätään aivan kuin puu varistaa lehtensä”.

Kun keinot kivun ehkäisemiseksi tai lieventämiseksi eivät auta, tätä henkistä ulottuvuutta voidaan käyttää hyvin tehokkaasti tukemaan potilasta, joka uskoo, että väistämättömän kivun hyväksyminen ja kestäminen luetaan hänen ansiokseen tuonpuoleisessa, todellisessa ja kestävässä elämässä. Henkilölle, joka ei usko tuonpuoleiseen, tämä saattaa kuulostaa hölynpölyltä, mutta sille, joka uskoo, armonurha on taatusti hölynpölyä.

Taloudelliset tekijät

Ei ole erimielisyyttä siitä, etteikö parantumattomasti sairaiden ja seniileiden huolehtimisen taloudelliset kustannukset olisi kasvava huoli, jopa siinä määrin, että jotkut ryhmät ovat siirtyneet käsitteestä “oikeus kuolla” kauemmaksi käsitteeseen “velvollisuus kuolla”. He väittävät, että kun ihmisen koneisto on elänyt yli tuottavan aikansa, sen ylläpito ei ole hyväksyttävä taakka yhteiskunnan tuottaville kerroksille, ja siitä pitäisi päästä irti, ja mieluummin melko äkkiä kuin sallia sen huonontuvan

vähitellen (Jacques Atalli: *La médecine en accusation - Michel Solomon: L'avenir de la vie'*, Coll. Les visages de L'avenir. Ed. Seghers, Paris, 1981, p. 273-275).

Tämä logiikka on täysin vieras islamille. Arvot menevät hintojen edelle. Huolenpito heikoista, vanhoista ja avuttomista on itsessään arvo, jolle ihmiset ovat halukkaita uhraamaan aikaa, vaivaa ja rahaa, ja tämä alkaa tietenkin omista vanhemmista:

“Teidän Herranne määräsi teidät palvomaan vain Häntä ja olemaan ystävällinen vanhemmillenne. Jos jompikumpi tai molemmat saavuttavat vanhuuden teidän elämänne aikana, älkää sanoko heille halveksuvaa sanaa, vaan puhutelkaa heitä kunnioittavasti. Ja laskekaa myötätunnosta nöyryyden siipi heidän ylleen ja sanokaa: 'Herrani, anna armoni heille, juuri niin kuin he hellivät minua, kun olin lapsi.’” (Koraani 17:25-25)

Koska tällainen välittäminen on hyve, jonka Jumala on määrännyt ja jonka Hän palkitsee tässä maailmassa ja tuonpuoleisessa, uskovaiset eivät pidä sitä velkana, vaan investointina. Materialistisessa dollarikeskeisessä yhteisössä tämä logiikka on merkityksetön, mutta näin ei ole arvosuuntautuneessa Jumalaa huomioivassa uskollisessa yhteisössä.

Kun yksilön keinot eivät riitä kattamaan tarvittavaa huolenpitoa, siitä tulee islamin mukaan yhteiskunnan kollektiivinen vastuu, ja taloudelliset prioriteetit järjestetään uudelleen siten, että arvot asetetaan nautintojen edelle, ja ihmiset saavat enemmän nautintoa arvojen huomioimisesta kuin muiden nautinnollisuuksien harjoittamisesta.

Edellytyksenä on tietenkin yhteiskunnan, joka ei pidä kiinni näistä lähtökohdista, täydellinen moraalinen ja henkinen uudelleensuuntautuminen.

Kliiniset tilanteet

Islamilaisessa ympäristössä armomurha ei tavallisesti nouse esiin, ja mikäli se nousee, se sivuutetaan uskonnollisesti laittomana. Potilaan tulisi saada kaikki mahdollinen psykologinen tuki ja myötätunto perheeltä ja ystäviltä, mukaan lukien potilaan henkiset (uskonnolliset) voimavarat. Myös lääkäri osallistuu tähän ja tarjoaa terapeutisia toimenpiteitä kipujen lievittämiseksi. Vaikea ongelma syntyy silloin, kun kivun poistamiseen tarvittava kipulääkitysannos lähestyy tappavaa annosta tai ylittää sen, aiheuttaen potilaan kuoleman. Lääkäriltä vaaditaan nerokkuutta tällaisen tilanteen välttämiseksi, mutta uskonnon näkökulmasta kriittinen kysymys on lääkärin tarkoitus: onko se, tappaa vai lievittää kipua?⁹ Tarkoitus on lain ulottumattomissa, mutta islamin mukaan se ei voi paeta Jumalan aina valvovaa katsetta, joka Koraanin mukaan:

“Tietää silmien petoksen ja kaiken, jonka sydämet kätkevät” (Koraani 40:19).

Synnit, jotka eivät täytä laissa määritellyn rikoksen merkkejä, ovat tuomarin alueen ulkopuolella, mutta niistä joutuu vastaamaan Jumalalle.

Lääketieteen etiikan islamilaiset säännöt (1981 s. 67) sanovat: *“Työskennellessään elämän puolesta lääkärin on kuitenkin erittäin viisasta tuntea rajansa, eikä rikkoa niitä. Jos on tieteellisesti varmaa, ettei*

elämää voida palauttaa, silloin on turhaa pitää potilasta työteliäästi vegetatiivisessa tilassa sankarillisin toimenpitein, tai säilyttää potilas syväjäädetyttynä tai muilla keinotekoisilla menetelmillä. Lääkäri pyrkii ylläpitämään elämän prosessin, ei kuolemisen. Missään tapauksessa lääkäri ei saa tehdä toimenpiteitä potilaan elämän lopettamiseksi.”

Lääkärinhoidon sairauteen hakeminen on pakollista islamissa Profeetan kahden sanonnan mukaan: *“Hakekaa hoitoa, Jumalan alamaiset, sillä jokaiseen sairauteen Jumala on tehnyt parannuskeinon”* ja *“Kehollanne on teihin oikeus”*. Mutta, kun hoito ei anna toivoa, se ei ole enää pakollista. Tämä pätee sekä kirurgisiin ja/tai farmaseuttisiin toimenpiteisiin ja, oppineiden enemmistön mukaan, keinotekoisiiin elvytyslaitteisiin. Tavallisen elämän tarpeet, jotka ovat jokaisen elävän henkilön oikeus ja joita ei ole luokiteltu “hoidoksi” huomioidaan eri tavalla. Nämä käsittävät ruoan, juoman ja tavallisen sairaanhoidon, eikä niitä saa evätä niin kauan kuin potilas elää.

Keskustelua armomurhasta ei voida eristää tietyn yhteiskunnan koko ideologisesta taustasta. Muslimit, jotka uskovat Jumalaan ja jumalallisesti säädettyyn shariaan omaavat luonnollisesti erilaiset näkemykset kuin muut, jotka eivät usko Jumalaan, tai ne, jotka tunnustavat Jumalan, mutta kieltävät Hänen valtuutensa kertoa meille, mitä meidän pitää tai ei pidä tehdä. Suuressa osassa nykyajan kristikuntaa kirkon ja valtion eron käsitettä tyrkytetään tarkoittamaan Jumalan poissulkemista ihmisen asioista, vaikka ne eivät ole sama asia.

Aiempi kokemus armomurhasta natsi-Saksassa viime vuosisadalla avasi hieman silmiämme. Sitä tuettiin, siinä oltiin suorastaan uranuurtajina ja sitä toteuttivat älykkyydeltään ja ammattiasemaltaan korkeimman tason lääketieteen harjoittajat. Sen jälkeen, kun käsite “ei elämisen arvoinen elämä” oli ensin luotu ja sen jälkeen hyväksytty, perusta tuollaisille päätöksille oli valmis, ja tämä johti lopulta seuranneisiin kauheuksiin. Viisikymmentä vuotta myöhemmin armomurhan tukiryhmät ovat uudelleenjärjestäytyneet Alankomaissa ja tähtäävät Eurooppaan ja Amerikkaan. Heidän vastustajansa kyseenalaistavat potilaan väitetyn vapaan suostumuksen, koska hänen jo suuren henkilökohtaisen ahdinkonsa lisäksi täytyy tuntea se pakkotaakka, jonka hänen sairautensa ja hoitonsa asettavat potilaan perheelle psykologisesti ja rahallisesti. Perheen antama suostumus on avoin eturistiriitojen mahdollisuudelle. Taistelu on tasapeli ja tulos jää nähtäväksi, mutta tämä on ristiriita, joka vältetään islamissa laajemman, horjumattoman teologisen vahvuuden vuoksi.

4. Jihad

Tämä sana on ollut ahkerassa käytetty länsimaisessa lehdistössä useiden viime vuosien ajan, selittäen suoraan tai hienovaraisesti sen tarkoittavan pyhää sotaa. Itse asiassa termi “pyhä sota” luotiin Euroopassa ristiretkien aikana, jolloin se merkitsi sotaa muslimeja vastaan. Sillä ei ole vastinetta islamilaisessa sanastossa, ja jihad taatusti ei ole sen käänös.

Sana jihad merkitsee tavoittelua. Sen ensisijaisessa merkityksessä se on sisäinen asia, minuuden sisällä, vapauttaen huonoista teoista tai taipumuksista, ja harjoittaen pysyvyyttä ja sinnikkyyttä korkeamman moraalisen standardin saavuttamiseksi. Koska islam ei rajoitu yksilön rajoihin, vaan ulottuu yhteiskunnan ja ihmiskunnan yleiseen hyvinvointiin, yksilö ei voi jatkaa itsensä parantamista erillään siitä, mitä tapahtuu hänen yhteisössään tai koko maailmassa. Tästä seuraa Koraanin määräys islamilaiselle kansakunnalle ottaa velvollisuudekseen *“velvoittaa hyvään ja kieltää paha” (3:104)*. Se on velvollisuus, joka ei ole rajoitettu muslimeille, vaan se on tarkoitettu ihmisrodulle, joka on Koraanin mukaan Jumalan sijaishallitsija maailmassa. Muslimit eivät kuitenkaan voi pakoilla sitä, vaikka muut niin tekisivätkin. Sen toteuttamisen keinot ovat moninaisia, ja meidän nykymaailmastamme löytyy kaikki lailliset, diplomaattiset, sovittelevat, taloudelliset ja poliittiset välineet. Mutta islam ei sulje pois voimankäyttöä pahan hillitsemiseksi, jos mitään muuta toimivaa vaihtoehtoa ei löydy. Kollektiivisen turvallisuusperiaatteen ja kollektiivisen väliintulon edelläkävijä aggression pysäyttämiseksi, ainakin teoriassa kuten Yhdistyneiden Kansakuntien peruskirjassa ilmaistaan, on Koraanin viittaus:

”Tehkää rauha niiden (kahden taistelevan ryhmän) välillä, mutta jos toinen kahdesta ei hellitä hyökkäystä toista vastaan, taistelkaa hyökkääjää vastaan, kunnes he palaavat Jumalan käskyn alle” (49:9).

Sotilaallinen toiminta on näin ollen jihadin alaryhmä, eikä sen kokonaisuus. Tätä profeetta Muhammad painotti seuralaisilleen palatessaan sotaretkeltä ja kertoessaan heille: *“Tänä päivänä olemme palanneet pienestä jihadista suureen jihadiin (itsehillintä ja parannus).”*

Jihad ei ole sodanjulistus muita uskontoja vastaan, eikä varmasti kristittyjä ja juutalaisia vastaan, kuten jotkut mediat ja poliittiset piirit haluavat sen ymmärrettävän. Islam ei taistele muita uskontoja vastaan. Muslimit pitävät kristittyjä ja juutalaisia Aabrahamin perinteiden toveriperijöinä, jotka palvovat samaa Jumalaa ja seuraavat Aabrahamin perinnettä.

“Oikeutetun sodan” täsmällisiin kriteereihin islamissa on jo viitattu, samoin kuin moraalisiin ja eettisiin rajoituksiin, joita tulisi noudattaa. Nykyaikainen sodankäynti ei sovellu näihin moraalisiin standardeihin. Ja tämän vuoksi sota tulisi korvata jollakin toisella vaihtoehdolla ristiriitojen ratkaisemiseksi. Maailman valistunut ja päättäväinen yleinen mielipide voi voittaa ja kukistaa sotaan suuntautuneet mielet.

Tämän toteutuminen vaatisi muutosta ajattelutavassa. Samoin kuin ihmisten välisissä suhteissa on olemassa anteeksiannon rakentava rooli, voisikohan tämä olla mahdollista kansainvälisissä suhteissa edellyttäen, että oikeudenmukaisuus, ei voima, on lopullisena tuomarina.

Rehellisyyden vuoksi meidän tulee jälleen myöntää, että historiallisesti kaikilla perinteillä, muslimeilla, kristityillä, juutalaisilla samoin kuin muilla, on ollut erehdyksensä, kun ne ovat rehellisesti seuranneet uskontojensa tai filosofioidensa arvostettuja

ihanteita. Me kaikki olemme tehneet virheitä ja teemme yhä. Muslimit eivät ole poikkeus, ja yhä uudelleen kunnianhimoiset tyrannit ovat käyttäneet uskontoa hyväksi tai tietämättömät rikollisjoukot ovat loukanneet sitä. Tämä ei ole uskonnon arvioimista, mutta se näyttää, kuinka epätoivoisesti ihmiskunta tarvitsee parempaa koulutusta, kestävämpää huolta ihmisarvosta, oikeuksista ja vapaudesta ja valpasta oikeudenmukaisuuden tavoittelua, jopa poliittisen ja taloudellisen ahneuden hillitsemisen hinnalla.

5. Biolääketieteellinen etiikka

Tässä osassa luetellaan joitakin alueita, jotka ovat olleet bioetiikan alan kärjessä ja nauttivat kohtalaisen vakiintuneesta islamilaisesta yksimielisyydestä.

Suvunjatkamiskysymykset, sekä syntyvyyden säännöstely

Ehkäisy

Islam sallii ehkäisyn niin kauan kuin se ei aiheuta radikaalia eroa avioliiton ja sen suvunjatkamistehtävän välillä. Ehkäisyä on harjoitettu Profeetan ajoista lähtien, mutta hän teki selväksi, että sen tulisi olla yhteinen päätös aviomiehen ja vaimon välillä. Yleinen suositus islamilaiselle kansakunnalle on lisääntyä ja kasvaa lukumääräisesti, mutta laadukkaasti, eikä pelkin numeroin, kuten Muhammad hyvin selkeästi painotti. Yksi hänen hyvin profeetallisista sanonnoistaan

oli: “Tulee päivä, jolloin muut kansakunnat hyökkäävät teidän kimppuunne kuten nälkäiset syöjät ruokakulholle.” Kysyttäessä, josko tämä olisi seurausta numeroiden puutteesta, hän sanoi: *”Ei. Sinä päivänä teitä on niin monta, mutta (laadultaan ja viisaudeltaan) kuin vesivirtauksessa olevaa vaahtoa.”*

Läpi koko islamilaisen historian lainoppineet ovat sallineet perhesuunnittelun lukuisista syistä: terveydellisistä, sosiaalis-taloudellisista, jne. aina naisen ruumiin kauneuden säilyttämiseen saakka. Sekä luonnolliset, että lääkinälliset ehkäisy menetelmät ovat hyväksyttävää, mikäli menetelmä ei ole vahingollinen eikä toimi abortin aiheuttajana. Perhesuunnittelun tulisi olla yksittäisen perheen valinta ilman pakkoa tai ulkoista painetta. Maat, jotka käyttävät väestöpolitiikkaa, saattavat turvautua laajoihin koulutuskampanjoihin varmistaakseen ehkäisyteknologian saatavuuden, mutta perheen on itse tehtävä päätös.

Varauksiin, jotka koskevat länsimaiden kolmatta maailmaa varten suunniteltavia väestöohjelmia, viitattiin aiemmin. Ollaan tietoisia “demograafisesta sodankäynnistä”, jolla väestöiltä riisutaan niiden silkka numeroylivalta tai jolla enemmistöt supistetaan vähemmistöiksi joillakin alueilla. Levottomuutta herättävät myös ehkäisyvälineet, joiden käyttö on kielletty niiden (läntisissä) alkuperämaissa, kun samaan aikaan niitä viedään runsain mitoin islamilaisiin ja kolmannen maailman maihin vaarantaen turvallisuusnormit. Suuremmat investoinnit resurssien kehittämiseen ja länsimaiden halu tarpeellisen teknologian siirtoon jäävät nähtäväksi.

Imetys

Tällä on huomattava paikka islamilaisessa opetuksessa. Perhesuunnittelun menetelmänä se ei ole luotettava resepti yksittäiselle perheelle, mutta sen on arvioitu toimivan ryhmän tasolla (yhteisön) tehokkaampana ehkäisyvälineenä kuin kaikki muut menetelmät yhteensä, mitattuna syntyvyyslukujen alenemisella imettävien naisten yhteisöissä. Koraani mainitsee imetyksen ja suosittelee, että sen luonnollinen kesto on kahden vuoden ajanjakso. Islamissa imetys on kuitenkin enemmän kuin ravitsemusprosessi tai perhesuunnittelua. Se on “arvo” ja erikoisside, jopa siinä määrin, että nainen, joka ei ole luonnollinen äiti, mutta joka imettää vauvaa, saa islamilaisessa laissa erityisaseman, jota kutsutaan “imeväisen vanhemmuudeksi”. Tätä naista kutsutaan vauvan “imettäjä-äidiksi”. Jotta “imettäjä-äitiyden” arvo korostuisi, sille on annettu luonnollisen äitiyden status tietyissä avioliittoa koskevilla lain kohdilla. Sen seurauksena sellaisen äidin luonnollisia lapsia pidetään imetetyn vauvan “imetyssisaruksina”, jotka tästä syystä eivät voi solmia avioliittoa heidän kanssaan.

Ehkäisykierukka

Jos kierukka toimisi abortin aikaansaamiseksi, se ei olisi hyväksyttävissä. Sen toiminta on kuitenkin selitetty hedelmöityksen ehkäisemisen perusteella. Laitteen nykyiset sukupolvet käsittävät kuparilangan, joka vapauttaa spermaa tuhoavia kupari-ioneja, tai ne sisältävät keltarauhashormonia, joka paksuntaa kohdun kanavan limaa siten, ettei sperma voi tunkeutua sen läpi. Molemmat toiminnot asettavat laitteen ehkäisyn, ei

abortin luokkaan. Maailman Terveysjärjestön julkaisu on vahvistanut tämän.

Abortti

Islamilaisissa yhteisöissä ei ole “*aborttia vastustavia*” ja “*abortin hyväksyviä*” tukiryhmiä, mutta Amerikassa raivoaa hillitön taistelu. Islam katsoo abortin eroavan ehkäisystä huomattavasti, koska edellinen merkitsee ihmiselämän rikkomusta. Esiin nouseva kysymys on luonnollisesti se, sisältääkö termi “ihmiselämä” sikiön elämän kohdussa. Islamilaisen oikeustieteen mukaan se sisältää. Islam myöntää sikiölle statuksen “*epätäydellinen zimma*”. Zimma on lain huomiointi, joka sallii oikeuksia ja velvollisuuksia, ja sikiön vastaava on epätäydellinen siinä mielessä, että sillä on oikeuksia, mutta ei velvollisuuksia. Jotkut näistä sikiön oikeuksista ovat:

- 1) *Jos aviomies kuolee hänen vaimonsa ollessa raskaana, perintöoikeus tunnustaa sikiön perijäksi, jos se syntyy elävänä. Muut perijät saavat osuutensa säädettyjen juridisten osuuksien mukaisesti, mutta vasta kun syntymättömän osuus on pantu syrjään odottamaan sen syntymistä.*
- 2) *Jos sikiö syntyy keskenmenon seurauksena raskauden missä tahansa vaiheessa ja näyttää elonmerkkejä, kuten yskiminen tai liikehdintä, ja tämän jälkeen kuolee, sellaisella sikiöllä on perimisoikeus kaikkeen, johon se oli laillisesti oikeutettu perimään jokaiselta, joka kuoli raskauden alkamisen jälkeen. Sen jälkeen,*

kun tämä sikiö kuolee, sen lailliset perilliset perivät vuorostaan sen, mitä se oli perinyt.

- 3) *Jos nainen syyllistyy kuolemanrangaistuksen langettavaan rikokseen ja osoittautuu olevan raskaana, silloin rangaistuksen toimeenpanoa lykätään, kunnes hän synnyttää ja imettää vauvaansa vieroitukseen asti. Tämä pätee riippumatta raskauden kestosta ja varhaisuudesta, ilmaisten sikiön oikeuden elämään sen alusta alkaen. Tätä sovelletaan, vaikka raskaus olisi laiton, mikä osoittaa, että myös avioliiton ulkopuolella siitetyllä sikiöllä on oikeus elämään. Kaikki lahkot ja juridiset koulukunnat yksimielisesti hyväksyvät tämän säännön.*

- 4) *Abortille on olemassa myös rahallinen rangaistus, vaikka se olisi ollut tahaton. Tätä kutsutaan "ghorraksi". Jos aggressio tai tahallinen toiminta aiheuttaa abortin, oikeus määrää myös sopivan rangaistuksen.*

Elämän alkua koskevasta kysymyksestä on käyty keskustelua varhaisista ajoista lähtien, koska abortin hyväksyttävyyys on pyörinyt elämän olemassaolon ympärillä. Jotkut vanhat lakimiehet sallivat abortin ennen raskauden neljättä kuukautta, toiset ennen seitsemättä viikkoa, edellyttäen, ettei elämä ollut alkanut raskauden alkaessa. Noin tuhat vuotta sitten huomattava oppinut nimeltään Al-Ghazali kuvaili perustellusti huomaamattoman elämän vaiheen ennen vaihetta,

jolloin äiti voi tuntea sikiön potkimisen. Viimeisimmät juridiset kongressit käsittelivät jälleen aihetta ottaen nykytekniikan sovellukset huomioon, ja päättelivät, että yksilön elämän kehitysasteen, jota voidaan kutsua sen alkamiseksi, tulisi täyttää **KAIKKI** seuraavat ehdot:

(1) sen tulisi olla selkeä ja hyvin määritelty tapahtuma;

(2) sen tulisi osoittaa elämän peruspiirre: kasvu;

(3) jos tämä kasvu ei keskeydy, se luonnostaan johtaa elämän seuraaviin kehitysvaiheisiin, jollaisina me tunnemme ne;

(4) se sisältää geneettisen mallin, joka on luonteenomaista koko ihmisrodulle ja myös ai-nutlaatuiselle tietylle yksilölle; ja

(5) sitä ei edellä mikään muu vaihe, joka yhdistäisi ensimmäiset neljä. On kiistatonta, että nämä olettamukset viittaavat hedelmöitykseen.

Abortti on kuitenkin sallittua, jos raskauden jatkuminen aiheuttaa uhkan äidille. Sharia pitää äitiä juurena ja sikiötä versona. Jälkimmäinen on uhrattava, jos se on välttämätöntä edellisen pelastamiseksi. On joitakin argumentteja, jotka kannattavat abortin sallittavuuden laajentamista myös dramaattisiin tapauksiin, joissa synnynnäiset epämuodostumat ja sikiön sairaus ovat sopimattomia toteuttamiskelpoiseen elämään, mikäli toimenpide tehdään ennen kuin raskaus on edennyt neljänteen kuukauteen.

Sterilointi

Ellei operaatiota ole tehty selvän lääketieteellisen syyn vuoksi, sitä yleensä paheksutaan. Se on kuitenkin sallittua

naisille, joilla on kohtuullisen suuri määrä lapsia ja jotka lähestyvät vaihdevuotiaan. Sekä aviomiehen että vaimon tulisi antaa vapaaehtoinen ja tietoinen suostumus, tarjoamatta mitään lupauksia operaation takuuvarmasta kumoamisesta, jos he myöhemmin muuttavat mielensä. Minkään hallituksen politiikan ei tulisi painostaa ihmisiä sterilointiin. Lääkärillä on oikeus kieltäytyä operaation suorittamisesta, mikäli hän ei ole vakuuttunut, että se on potilaan parhaan edun mukaista.

Hedelmättömyyden hoito

Raskauden tavoittelu on laillista ja yksilöt saavat turvautua välttämättömiin keinoihin, mikäli ne eivät loukkaa shariaa.

Keinohedelmöitys

Tämä on sallittua vain, jos sperma kuuluu aviomiehelle (AIH). Lahjoittajan siemennestettä (AID) ei saa käyttää, koska lisääntyminen on laillista vain avioliittosopimuksen ja sen osapuolten (pariskunta) tekemänä.

In-Vitro-hedelmöitys (IVF)

Tämä teknologia, jota tavallisesti kutsutaan koeputkihedelmöitykseksi, on islamilaisittain hyväksyttävissä niin kauan kuin se tapahtuu aviomiehen ja vaimon välillä, ts. avioliittosopimuksen puitteissa. Avioliittosopimuksen tulisi olla pätevä ja voimassa. Koska avioero tai leskeys lopettavat avioliittosopimuksen, eikä pariskunta ole silloin enää aviomies ja vaimo, siitä seuraa, ettei nainen saa tulla raskaaksi entisen miehensä spermasta, jota on pidetty syväjäädytettynä siemennestepankissa. Kolmannen osapuolen väliintulo,

eli muun kuin aviomiehen ja vaimon ja heidän geneettisen materiaalinsa (sperman ja munasolun) kantajat eivät ole sallittuja, koska tämä olisi tunkeutumista paria sitovaan avioliittosopimukseen. “Vieras sperma”, “vieras munasolu” tai “vieras kohtu” (kantamaan parin alkiota) eivät ole sallittuja.

Kohdunvuokraus

Islamin on mahdotonta hyväksyä kohdunvuokrausta, jossa nainen kantaa kohdussaan toisen pariskunnan sikiötä. Se johtaa äitiyden geneettiseen ja biologiseen kahtiajakoon, kun näiden tulisi olla yksi ja sama. Se myös merkitsee raskautta laillisen avioliittosopimuksen ulkopuolella. Kahden äidin välinen kilpailu on johtanut juridisiin ja muihin ongelmiin Amerikassa. Vauvan kohtalosta päättävä sopimus on epäilemättä epäinhimillistäväää sen kohdellessa vauvaa hyödykkeenä. Seuraamukset saattavat osoittautua kauaskantoisiksi, sillä ensimmäistä kertaa historiassa naispuolinen ihminen on halukas täyteen raskauteen ja synnyttämään, etukäteisaikomuksenaan luovuttaa vauva pois. Koska useimmissa tapauksissa tämä tehdään sovittuun hintaan, se alentaa “äitiyden” “arvon” hinnaksi. Jos tästä syntyy käytäntö, pitkän aikavälin vaikutuksen sukupolvien välisiin siteisiin ovat tuhoavat.

Elintenlahjoitus ja elinten siirto

Koraani sanoo: *“ja se, joka pelastaa hengen, on aivan kuin hän olisi pelastanut kaikkien ihmisten hengen.”* Ei kenties ole parempaa tapaa panna käytäntöön tämä

käsite kuin pelastaa ihmishenkiä siirtämällä elintärkeitä luovutettuja elimiä niiden tilalle, joiden toiminta on loppunut. Tämä johtopäätös jouduttiin kuitenkin tekemään yhdistelemällä joitakin islamilaisia sääntöjä. Periaatteessa ihmiskehoon kajoaminen, elävän tai kuolleen, on vastaan islamin sääntöjä. Siitä seuraisi, että joko elävän kehon tai kuolleen ruumiin viiltäminen ja sitä kautta elimen luovuttaminen ja siirtäminen olisi laitonta, ellei olisi otettu avuksi kahta juridista sääntöä, jotka nopeasti ratkaisivat umpikujan. Ensimmäinen sääntö on ”Välttämättömyystarpeet kumoavat kiellon”. Toinen on ”Valitse kahdesta pahasta pienempi, jos et voi välttää molempia”. Huomioon ottaen, että elämän pelastaminen on välttämättömyys, joka painaa enemmän kuin lahjoittajan kehon tai ruumiin loukkaamattomuuden säilyttäminen, ja koska lahjoittajan kehon tai ruumiin vamma on pienempi paha kuin potilaan kuolemaan jättäminen, elinlahjoitukset ja elintensiirrot hyväksytään. Sen ei pitäisi aiheuttaa vaaraa lahjoittajalle, sikäli kun se on lääketieteellisesti todettavissa. Kaikesta painostuksesta huolimatta vapaan suostumuksen sääntöjä tulisi noudattaa, kun lahjoittaja (tai edesmenneen lahjoittajan lähisukulaiset) osoittaa halukkuutensa.

Hermokudoksen siirto

Tämä on viime aikoina osoittautunut jonkin verran lupaavaksi keinoksi tiettyjen sairauksien hoidossa. Se on laillista, jos lähde on lisämunuaisen ydin, eläinsikiö tai ihmissikiö, joka on syntynyt keskenmenon seurauksena ja kuollut luonnollisesti. On laitonta uhrata elävä tai elinkelpoinen ihmissikiö tähän tarkoitukseen. Laillisen abortin (kuten äidin hengen pelastamiseksi) tapauksessa

sikiötä voidaan käyttää. Sikiöiden luominen tai abortin tekeminen siirtotarkoitukseen on laitonta.

Aivoton sikiö

Tämä viittaa synnyntäiseen epämuodostumaan, missä pääkallon holvi ja aivojen molemmat puoliskot puuttuvat. Sikiö saattaa syntyä elävänä, mutta lopulta kuolee jonkin ajan kuluttua, mikä saattaa kestää useita päiviä. Niin kauan kuin sikiö elää, sitä ei pitäisi käyttää siirtoelinten lähteenä. Sen elämän keinotekoinen lopettaminen on laitonta. Sikiötä voi ylläpitää keinotekoisesti hengissä, jotta sen kudokset pysyvät terveinä, kunnes sen aivot (runko) kuolevat, ja tämän jälkeen sen elimiä voi käyttää.

Sukurauhasten siirto

On laitonta siirtää toiseen henkilöön kiveksiä, jotka pystyvät tuottamaan ja erittämään spermaa, tai munasarjoja, jotka pystyvät irrottamaan munasolun, koska tämä johtaisi sukutaulujen sekaantumiseen ja vauvojen siirtämiseen sukusoluilla, jotka eivät ole aidon avioliiton yhdistämiä, sillä tällainen sperma ja munasolu kuuluvat aina luovuttajalle eikä saajalle. Sukurauhaset, jotka ovat steriilejä (eivät tuota sukusoluja), mutta ovat hormonaalisesti aktiivisia, eivät ole tämän kiellon kohteita, mutta niiden käytöllä ei ole paikkaa kliinisissä hoidoissa.

Kuoleman määritelmä

Kuolinhetken määritelmällä on merkitystä ei ainoastaan lääketieteellisiin kysymyksiin, kuten keinotekoisien

elossa pidon lakkauttamisen toteutettavuus tai yksittäisen elintärkeän elimen talteenotto siirtoa varten (kuten esimerkiksi sydän), vaan myös juridisiin kysymyksiin, kuten odotusajan alku, kun lesken on odotettava miehensä kuoleman jälkeen ennen uuteen avioliittoon astumista (neljä kuukautta ja kymmenen päivää tai jos on raskaana, raskauden loppuun) ja perintöosien jakaminen, kun vähintään kaksi perijää kuolee perätysten.

Viimeaikaiset juridiset kongressit hyväksyivät uuden kuoleman määritelmän, joka perustuu totaaliseen aivokuolemaan (mukaan lukien aivorunko), vaikka keinotekoinen elossa pito ylläpitää edelleen joitakin ruumiintoimintoja. Vanhan juridiseen säännön, joka tunnusti kuolemantuottavan vamman käsitteen, uudelleenmäärittelemisen oli mahdollista “analogisen” menetelmän kautta. Vuosisatoja sitten määrättiin, että jos henkilöä puukotetaan siten, että hänen suolistonsa purkautuvat ulos, tätä pidettiin kuolemantuottavana vammana, vaikka uhri jatkoi liikkumista ja osoitti muita hengenlähdön merkkejä, joita teknisesti kutsuttiin “tapetun liikkeiksi”. Jos toinen hyökkääjä tuolloin viimeisteli uhrin aiheuttaen (lopullisen) kuoleman, murhasyyte annettiin kuitenkin ensimmäiselle hyökkääjälle ja jälkimmäinen sai syytteen, muttei murhasta. Aivokuolleet henkilöt, joiden elimiä/elinjärjestelmiä kaikesta huolimatta pidettiin keinotekoisesti yllä, saivat “tapetun liikkeen” statuksen, koska katsottiin, että paluu elämään on tieteellisesti mahdotonta. Tämän vuoksi ei olisi rikos, jos ylläpito lakkautettaisiin, tai jos (tuore ja elävä) sydän otettaisiin siirtoa varten potilaalle, jonka vahingoittunut sydän ei enää toivu.

Geenimuuntelu

Erityisesti geenimuuntelu on innoittanut islamilaisten oppineiden keskuudessa pitkiä keskusteluja, johtuen Koraanin lauseesta “muuttaa Jumalan luomisen”. Koraanin mukaan sen jälkeen, kun Saatana oli houkuttellut Aatania ja Eevaa tekemään syntiä syömällä kielletystä puusta, hän oli tyrmistynyt nähdessään heidän katuvan ja saavan anteeksiannon ja kunniatehtävän olla Jumalan sijaishallitsija Maassa. Saatana pyysi Herraa antamaan hänelle toisen mahdollisuuden todistaa, etteivät ihmiset loppujen lopuksi ole niin luotettavia. Jos Saatanan annettaisiin testata heitä maan päällä, hän paljasti joitakin salajuonistaan heidän hämmäntämisekseen sanoen:

“Totisesti Sinun palvelijoistasi minä taatusti otan minulle kuuluvan osan, johdan heidät harhaan ja täytän heidät turhilla haluilla. Ja minä käsken heitä siten, että he leikkaavat irti karjan korvat (uhrauksena epäjumalille). Ja minä käsken heitä, ja he MUUT-TAVAT JUMALAN LUOMAN.” (4:119)

Kunnioitus tätä säettä kohtaan islamilaisten oppineiden ja lääketieteen harjoittajien keskuudessa vaikuttaa myös heidän päätöksiinsä sellaisista asioista, kuten sukupuolen muuntamisen operaatiot.

Onneksi kuitenkin ollaan yksimielisiä siitä, että tähän Koraanin säkeeseen ei voi vedota kokonaisvaltaisena ja radikaalina kieltona geenimuuntelulle. Jos se viedään liian pitkälle, se olisi ristiriidassa monien parantavien kirurgiamuotojen kanssa, jotka myös aiheuttavat joitakin muutoksia Jumalan luomaan.

Geenimuuntelun tieteellinen kehitys nostaa esille useita eettisiä kysymyksiä. Uusien erittäin vaarallisten bakteerien luominen biologisessa sodankäynnissä käytettäväksi oli vakava huoli seitsemänkymmentäluvun alussa, kun yhdistelmä-DNA esitettiin ensimmäistä kertaa. Tuollainen soveltaminen on kiistatta väärin. Sovellukset kuten diagnoosi, parantaminen, geneettisen sairauden hoito tai ehkäisy ovat hyväksyttäviä ja jopa suositeltavia. Geenien korvaaminen on pohjimmiltaan siirtännäiskirurgiaa, vaikkakin molekyylitasolla. Geenimuuntelu avaa valtavia näkymiä lääkealalla monien sairauksien hoidossa. Mahdollisuudet maataloudessa ja karjanhoidossa voivat olla avain nälänhädän ongelman ratkaisemiseen kaikkialla maailmassa.

Geenimuuntelun päähuolet sijoittuvat tuntemattoman ja yllättävän tulevaisuuden alueelle. Mahdollisuus siirtää uusia genejä ei ainoastaan normaaleihin soluihin, mutta myös alkiosoluihin, vaikuttaen näin tuleviin sukupolviin, voisi myöhemmin kytkeytyä traagisiin pysyviin mutaatioihin. Ydinsäteilyn vaaratkaan eivät tulleet heti näkyville, eikä vahinkoja voitu korjata. Geenimuuntelua käytettäessä panokset ovat paljon korkeammat. Geneettisen materiaalin siirtäminen yhdestä lajista toiseen tarkoittaa käytännöllisesti katsoen uuden lajin luomista sekoitetuilla ominaisuuksilla. Kun pidetään ohjenuorana ihmisen taipumusta tutkia tuntematonta, kunnes se tunnetaan, ja mahdotonta, kunnes se tulee mahdolliseksi, niin silloin ihmiskunta saattaa ajautua sellaisten elämän rakenteiden eteen, joita ei vielä ole näkynyt biologisella näyttämöllä. Tiede saattaa ajatella,

että kaikki on hallinnassa, kun todellisuudessa ei niin ole. Lisäksi ihmisen jälkikasvun manipulointi saatetaan laajentaa sairautta vastaan taistelemisen ulkopuolelle tiettyjen, toivottujen fyysisten ominaispiirteiden viljelyyn, joka johtaa elitismiin ja sellaisten (normaalien) yksilöiden syrjintään, joilta ominaispiirteet puuttuvat. Vielä pahempaa on käyttäytymisen manipulointi, jos käyttäytymistä määrittävät geenit eristetään. Islam taatusti tuomitsisi periaatteen peukaloida ihmislunnetta ja sen kykyä henkilökohtaiseen vastuuseen ja tilivelvollisuuteen. Teknologia itsessään houkuttelee suuria sijoituspääomia, ja siihen sijoittavat väistämättä tavoittelevat maksimaalista taloudellista tuottoa. Monet tiedemiehet ovat jo vaihtaneet norsunluutorninsa kultaisiin, avoimen ja pyyteettömän yhteistyön kauppasalaisuuksien ja patenttien elämänmuotoihin.

On tuotu julki huolia, jotka koskevat tasa-arvoa, oikeudenmukaisuutta ja yhteistä hyvää. Kenties on tullut aika laajalle julkiselle keskustelulle ja geenimuuntelun eettisen säännösten tarpeelliselle muotoilemiselle. Pitkä tarina odottaa, ja se on vasta alkanut avautua!

Epilogi

Olisi sääli, jos tämä kirja loppuisi vaiheessa, jossa se antaa lukijalle tietoa sisällöstään. Vaikka lukija uskoisi jokaista kirjoittamaani sanaa päättäen siihen, tuntisin jääneeni kauas onnistumisesta. Mikäli tiedostava vaihe ei siirry psykomotoriseen vaiheeseen, tehtävä jää suorittamatta. Mikäli tieto ei kehitä tunnetta sydämessä, joka sitten heijastuu käyttäytymisessä, se pysyy steriilinä tietona, aivan kuten puu, joka ei kannu hedelmää.

Lähes seitsemänkymmentävuotiaana ja eliniän opiskeluun, ajatteluun ja islaminuskon syvään ymmärrykseen omistautuneena tunnen sydämeni pakahtuvan rakkaudesta. Se on yleisluontoista rakkautta, jolla ei ole kiinnitettyä osoitetta. Sydämet eivät voi pitää sisällään tyhjiötä ja ne täytyy täyttää rakkaudella, vihalla tai välinpitämättömyydellä. Minä tunnen rakkautta kanssaihmiini, eläimiin, lintuihin, puihin, esineisiin, maahan ja maailmankaikkeuteen, jossa me elämme, ja syvällä sisimmässäni toivon, että se olisi tarttuvaa. Rakkaus ei voi olla politiikan, taloustieteen, teollisuuden, hallinnon, työn, liiketoiminnan tai edes sodan korvike. Mutta ihmisten poikkeuksetta täytyy aloittaa laukaisualustalta. Toistaiseksi se alusta on pääasiallisesti ollut itsekkyyys, ahneus, uskontunnustus, tunteettomuus, minä ensin -ajattelu, jne., mitä valitettavasti tapahtuu sekä yksilö- että kansainvälisellä

tasolla. Jos tämä voisi muuttua, silloin kaikki olisivat onnellisia, jopa ne, jotka uhraisivat elämäntapansa.

Rakkauden filosofia olennaisena motivaationa ei ole uusi, mutta meidän aikoinamme useimmat ihmiset eivät omaksu sitä. Se ulottuu uskontojen ja rotujen yli, ja tämän vuoksi on tärkeätä ojentaa kätemme ja liittyä toinen toisiimme. Vähemmistössä oleminen ei ole mikään este, jos käyrä jatkaa nousuaan. On inhimillinen tarve, että ihmiskunta tuntee. Ihmiset ovat kyllästyneitä vanhoihin tapoihin, ja on olemassa henkinen jano, joka kaipaa sammutusta. Välittömästi kun pienin kriittinen massa toteutuu, se kehittää voimallisen ketjureaktion. Maailma muuttuu, mutta meidän olisi parempi työstää sitä tästä eteenpäin, aktiivisesti ja tunnollisesti.

*Minä päätän kirjani islamilaiseen tervehdykseen:
Rauha teille, السلام عليكم*

Sanasto

Allah. Ainoan Jumalan, maailmankaikkeuden Luojan ja Herran oikea arabiankielinen nimi. Aatamin, Nooan, Abrahamin, Mooseksen, Jeesuksen Muhammedin ja kaikkien profeettojen Jumala.

Allahu akbar. Jumala on suurempi kuin kaikki muu. Muslimit lausuvat näin *adha-nissa*, rukouksissa, nöyrissä pyynnöissä ja ylistyksenä Jumalalle milloin tahansa.

eid. Juhla tai festivaali. Muslimeilla on kaksi *eid*iä, joista ensimmäistä juhlitaan Ramadanin paaston päättymiseksi, toista profeetta Aabrahamin Jumalan tottelevaisuuden muistoksi. Muslimit juhlivat näitä *eidejä* erityisillä yhteisrukouksilla, tekemällä hyvän-tekäväisyyttä ja kokoontumalla perheen ja ystävien kanssa.

hadith. Profeetta Muhammedin kirjatut lausunnot, jotka hänen kumppaninsa tallensivat ja kirjoittivat muistiin, ja jotka koottiin myöhemmin erilaisiin kokoelmiin. Näistä Bukhari ja Muslim ovat kaksi autenttisinta. Muita autenttisia kokoelmia ovat: Muwatta, Al-Nisa'i, Ibn Majah, Al-Tirmidhi ja Abu Dawud, joita kutsutaan joskus "traditioiksi". *Hadith* on islamilaisen lain toinen tärkein lähde Koraanin jälkeen. Kaikkien profettojen *hadithin* aitous ja niistä ilmoittavien luotettavuus on selvitetty erittäin tarkasti.

hajj. Dhul Hijjah-kuukautena tehtävä pyhiinvaellusmatka Kaabaan, ensimmäiseen Jumalan palvontapaikkaan, jonka Aabraham ja hänen poikansa Ismael rakensivat nykyisen Saudi-Arabian Mekan kaupunkiin. *Hajj* päättyy uhrijuhlaan (Eid ul Adha) ja matka Mekkaan on pakollinen ainakin kerran elämässä kaikille niille muslimeille, jotka kykenevät siihen fyysisesti ja taloudellisesti.

ijtihād tarkoittaa kirjaimellisesti islamilaisessa laissa "pyrkimystä" tehdä maksimaalisia ponnisteluja ongelman tai asian suhteen juridinen päättelyn avulla, jotta selvitetään islamin kielto ja sen todellinen tarkoitus, varsinkin mikäli alkuperäistä lähdettä (Koraania tai sunnaa) ei ole saatavilla.

imam. Yhteisrukouksen johtaja tai yhteisön valittu hallitsija.

Injil. Jumalan ilmoittama kirja profeetta Jeesukselle israelilaisten opastukseksi. Se ei ole enää jäljelläsellaisenaan, mutta osa alkuperäisestä on säilynyt evankeliumeissa.

Islam. Kirjaimellisesti ”kuuliaisuus” tai ”antautuminen”. *Islam* tarkoittaa tottelevaisuutta ja alistumista Jumalalle. *Islam* tarkoittaa myös ”rauhaa”, joka korostaa sitä tosiasiaa, että vain tottelemalla Jumalaavoi saavuttaa todellisen rauhan itsensä ja muiden ympärillä olevien Jumalan luomien muotojen kanssa. Ne, jotka uskovat ja harjoittavat islamia, ovat muslimeja. Koraani opettaa, että kaikki Jumalan profeetat olivat ihmisen luomisesta lähtien tässä mielessä muslimeja ja että heidän ydinviestinsä ihmiskunnalle oli Islma, tai rauhan ja tottelevaisuuden viesti Jumalalle.

jihad. Kirjaimellisesti ”taistelu”. Merkitsee Jumalan asiassa taistelua, riippumatta siitä, onko se suunnattu moraalien parantamiseksi, luonteen uudistamiseksi vai onko se taistelu laajemmassa sosiaalisessa merkityksessä pahan hillitsemiseksi. Se on hyvän edistämistä rauhanomaisesti kauniilla kehotuksilla, mutta myös voimalla, kun tyrannia ja epäoikeudenmukaisuus vallitsevat, riistettäessä ihmisarvo, ajattelu, uskon ja ilmaisun vapaus.

Kaaba. Kirjaimellisesti kuution muotoinen rakennus *Kaaba*, oli ensimmäinen moskeija, jonka Profeetta Aabraham ja hänen poikansa Ismael rakensivat Mekkaan Jumalan palvontaa varten.

Koraani. Viimeinen Jumalan ilmoittama kirja ohjeeksi ja armoksi koko ihmiskunnalle. Koraani vahvistaa Jumalan aidoista ilmoituksista jäljellä olevan, ohjaa ihmisiä Jumalan palvontaan, opastaa ihmiskuntaa Hänen todellisesta luonteestaan ja tahdostaan ihmiskunnalle, sekä selittää maanpäällisen elämämme todellisuuden ja tarkoituksen. Koraani paljastettiin profetta Muhammedille 23 vuoden aikana enkeli Gabrielin kautta.

Ramadan. Islamin kalenterin yhdeksäs kuukausi, jonka aikana terveiden aikuisten muslimien on paastottava ruoasta, juomasta ja avioliittosuhteista aamusta iltaan. Ramadan on joka vuosi yksitoista päivää aikaisemmin, tällä siunauksella varmistetaan, ettei muslimien tarvitse pohjoisella eikä eteläisellä pallonpuoliskolla paastota pysyvästi pidempiä tai lyhyempiä tunteja.*

salat. Islamin viisi virallista pakollista rukousta, joiden aikana muslimit lausuvat osia Koraanista, kumartavat ja painavat otsansa maahan palvonnassa. (*Sitten polvistutaan maahan (sujud) sanoen: "Allahu akbar". Otsa ja nenä maahan painautuneena sanotaan "Subhana Rabbi al A'ala" kolme kertaa, mikä merkitsee: "Oi Herra, kunnia kuuluu Sinulle, Korkeimmalle"*)*

Salatin avulla muslimit kommunikoivat jatkuvasti Luojaansa kanssa, joka muistuttaa heitä samalla jatkuvasti elämän korkeammasta moraalista ja hengellisestä tehtävästä.*

saum. Paasto. *Saumit* ovat pakollisia muslimeille ramadankuukautena ja suositeltava valinnainen harjoittelu loppuvuoden aikana. Paasto kouluttaa muslimeja tottelemaan Jumalaa, kärsivällisyyteen vaikeuksissa ja myötätuntoiseksi köyhiä kohtaan. Palvonnan muotona *saum* on voimakkaasti hengellinen kokemus, jonka avulla tunnolliset muslimit voivat syventää suhdettaan Jumalaan.*

shahada. Uskonjulistus tai lausunto siitä, että ei ole muuta jumalaa, kuin Yksi Oikea Jumala ja Muhammed ovat Hänen palvelijansa ja sanansaattajansa. Ainoa edellytys muslimiksi tulemiselle on lausua *shahada* vilpittömällä vakaumuksella.*

Sharia. Koraanista johdettu islamilainen laki, profeetta Muhammedin sunna ja oikeustieteellinen päättely (ijtihad) asioissa, joita ei ole erikseen määritely kahdessa muussa lähteessä.

shiia. Kirjaimellisesti partisaani. Se tarkoittaa muslimi vähemmistöä, jotka uskovat, että Ali, profeetan serkku ja vävy, oli hänen laillinen seuraajansa eikä Abu Bakr (ensimmäinen kalifi) tai muut. Vaikka *shiia* on samaa mieltä muiden muslimien kanssa islamin perusperiaatteista, se on kuitenkin säilyttänyt identiteettinsä erillisenä uskonnollisena ryhmänä.

suura. Keskinäinen kuuleminen. Koraani käskee muslimeja tekemään päätöksiä *suura*-prosessin kautta, johon kuuluu johtajien valinta julkisen toimeksiannon kautta, ja johtajien kuuleminen niiden edustettujen kanssa, joihin päätökset vaikuttavat. Muslimien hallitusten on noudatettava suuranmenetelmiä. Islamissa ei ole paikkaa diktatuurille.

sunna. Kirjaimellisesti ”käytäntö” tai ”esimerkki”, *sunna* sisältää profeetta Muhammedin toimet ja lausunnot, ja se on pääasiallinen islamilaisen lain lähde.

wudu. Peseytymisrituaali. Muslimeille jokainen salat on audienssi Herran kanssa. He valmistautuvat siihen uudistamalla fyysisen ja henkisen puhtautensa tilan *wudulla*, pesemällä kädet, käsivarret, kasvot ja jalat puhtaalla vedellä ja pyyhkimällä pään ja kaulan märillä sormilla aikoessaan palvoa Jumalaa.*

zakah. **Islamin 4 pilari.** Kirjaimellisesti ”puhdistus” ja ”kasvu”. *Zakah* on pakollinen kaikille muslimeille, joilla on varallisuutta yli laillisten välttämättömien tarpeiden. Heidän on annettava 2,5 prosenttia omien tarpeidensa ylittävästä rahastaan köyhille ja tarvitseville.*

**islamopas.com*

Silloin tällöin ilmestyy kirja, joka todella muuttaa perusteellisesti käsityksemme maailmasta. Yksi henkilö kerrallaan. *Muslimin Mielen Ymmärtäminen* on yksi tuollainen kirja. Toht. Hassan Hathout aloittaa sen yksinkertaisesta havainnosta - elämän ajan kestäneestä kaksoiskulttuurista (Egyptissä syntynyt lääkäri, joka on asunut Isossa-Britanniassa ja sittemmin Yhdysvalloissa kauemmin kuin vuosikymmenen), jonka avulla hän ymmärtää ja huomioi, että "Islam tunnetaan sen perusteella, mitä se ei ole."

Tämä tietosanakirjamainen persoonallisuus (lääketieteen tohtori, ajattelija, puhuja, runoilija) opastaa lukijan todelliselle kierrokselle Islamin pariin. Tämän matkan varrella hän esittää selkeän ja jännittävän "anatomian" islamilaisesta elämästä. Hän myös tarjoaa terävän selkeyden, sisäisen oppaan. Hän paljastaa sielun, joka on uskonnollisten harjoitusten ja tekstien takana, Lopullisen Järjen, Jumalan rationaalisuuden.

Tämä lukukokemus on valaiseva ja ajatuksia herättävä ei-muslimeille ja niille, joita Dr. Hathout osuvasti kutsuu, ja jotka seuraavat Judeo-Kristillisen-Islamilaisen maailman traditiota kokonaisuudessaan. Muslimeille tämä kirja ankkuroi uudelleen heidän uskoaan ja tarjoaa tärkeitä ja ajankohtaisia vastauksia nykyajan elämän dilemmoihin uudella vuosituhannella.

Muslimin Mielen Ymmärtäminen suuntautuu ja vastaa meidän aikaamme koskettaviin kysymyksiin islamilaisesta perspektiivistä katsottuna. Tohtori Hathout, tässä viisaassa, lämpimässä ja inspiroivassa työssään, puhuttelee koko ihmiskuntaa itsekkyuden, "mikroteismin" ja jumalattomuuden aikana. Hän esittää tässä toivon kutsuhuudossa, että jos edes "minimaalinen kriittinen massa" päätyy ymmärrykseen sekä yhteistyöhön, niin aito muutos olisi silloin mahdollista.

Tohtori Hathout huomauttaa, että asioiden todellisen laidan tietäminen on perusihmis-oikeus. Islamin todellisen luonteen ymmärtämisen jälkeen maailma voi todella olla täydessä kukoistuksessaan ja potentiaalisissaan.

"Amerikkalaiset todellakin reagoivat positiivisesti tämän kirjan aitouteen ja rehellisyyteen. Tämä kirja todellakin näyttää sisältävän viisauden, johon ihmismieli on kykenevä..." (Frank Vogel, Harvardin oikeustieteellinen laitos)

"Tällä kirjalla on merkityksellinen rooli uskonnollisissa opinnoissa, mukaan luettuna omani" (Crear Douglass, Uskonnollisen tutkimuksen oppilaitos, Kalifornian yliopisto, Northridge)

"Tohtori Hathous käsittelee ajankohtaisia asioita, joita ei-uskonnollisten yhteisöjen jäsenet eivät voi sivuuttaa. Hän johdattaa lukijan älylliseen diskurssiin, jota ovat aiemmin käsitelleet viisaat muslimioppineet, kuten Iman al-Ghazzali." (Sulayman Nyang, Howard University)

978-952-5951-13-4

9 789525 951134